

NEVIDITELNÝ

Herbert George Wells

Kapitola 1 PŘÍCHOD PODIVNÉHO MUŽE

Cizinec přišel jednoho mrazivého dne počátkem února právě v době, když rezavý vítr před sebou hnal prudkou metelici, poslední vánici té zimy. Cestu přes lada ze železniční zastávky Bramblehurst vykonal pěšky a v ruce, chráněné tlustou rukavicí, nesl černý kufřík.

Byl zahalený od hlavy až k patě a střecha měkkého plstěného klobouku mu zakrývala každíčký kousíček obličeje kromě lesklé špičky jeho nosu. Na ramenou a na prsou měl vysoko naváto sněhu a na zavazadle, které si nesl, seděla bílá sněhová čepice.

Vklopýtal do Ekvipáže víc mrtvých než živých a hodil kufřík na zem.

„Oheň!“ zvolal. „Pro smilování boží, pokoj a oheň!“ Ve výčepu ze sebe sdupal a setřásl sníh a potom šel za paní Hallovou do hostinské místnosti domluvit se s ní na ceně.

A pouze s tímto úvodem, pouze s tím a s dvěma zlatáky hozenými na stůl se v hostinci ubytoval.

Paní Hallová podpálila v krbu oheň, nechala hosta v lokále o samotě a šla mu zatím uchystat jídlo. Vlastníma rukama — neboť aby se v zimě v Ipingu usadil host, ještě ke všemu host, který není žádný „škrob“, to byl neslýchaný úsměv Štěstěny. A paní Hallová si usmyslila dokázat, že je takového štěstí hodná.

Sotva měla slaninu dost rozpálenou, aby se pěkně škvařila, a několika šikovně volenými výrazy posměchu trochu popohnala svou nedokrevnou pomocnici Millii, ihned zanesla do hostinské místnosti ubrus, nádobí a sklenice a začala s krajní okázalostí prostírat. S překvapením pozorovala, že ačkoli oheň vesele praská, host má dosud klobouk i zimník na sobě, stojí zády k ní a dívá se upřeně z okna, jak se na dvoře hustě snáší sníh.

Ruce v rukavicích měl sepjaté za zády a zdálo se, že tone v zamyšlení. Povšimla si, že roztálý sníh, který mu dosud skrápěl ramena, kape na její koberec.

„Směla bych vám vzít klobouk a kabát, pane?“ zeptala se. „Dala bych to v kuchyni pořádně uschnout.“

„Ne,“ odpověděl, aniž se otočil.

Nebyla si jista, slyšela-li dobře, a už se chystala svůj dotaz opakovat.

Vtom však host pootočil hlavu a podíval se přes rameno na hostinskou.

„Je mi milejší nechat si je na sobě,“ pravil s důrazem a paní Heliová si všimla, že host má velké modré brýle s bočními skly a že mu přes límec kabátu splývají huňaté licousy, které mu úplně zakrývají obličej.

„Jak je libo, pane,“ řekla. „*Jak* si prosím přejete. Ve chvíliče taky bude zavlažino.“

Host na to nic neodpověděl a odvrátil obličej zase od ní.

Paní Hallová vycítila, že její pokusy o navázání hovoru jsou nevčasné, a proto rychlými, úsečnými pohyby rozložila poslední drobnosti po stole a už byla z pokoje venku. Když se opět vrátila, stál host dosud u okna jako z kamene, záda nahrbená, límec vyhrnutý a střechu klobouku, z níž ještě stále kapalo, sklopenou tak, že mu úplně zakrývala obličej i uši.

S nemalým důrazem postavila vejce na slanině na stůl a spíš na cizince zavolala, než jen oznámila:

„Přesnídávka je na stole, pane.“

„Děkuji vám,“ odpověděl téměř současně a hnul sebou, teprv až už zavírala dveře. Potom se zprudka otočil a s jistou dávkou dychtivosti zamířil ke stolu.

Když uličkou za výčepním stolem procházela do kuchyně, zaslechla zvuk, který se v pravidelném rytmu opakoval. Škrab, škrab, škrab, ozýval se zvuk lžice, míhající se rychle dokola v misce.

„Holka jedna!“ řekla si. „Hm! Zapomněla jsem na to jako na smrt. To proto, že jí všechno tak trvá!“

A mezitímco sama domíchávala hořčici, ušetřila Milli několik slovních štulců za její neslýchanou loudavost. Sama usmažila vejce na slanině, prostřela na stůl a udělala vůbec všechno, kdežto Miliie (povedená pomoc!) svedla akorát namíchat hořčici, a ještě ani to ne včas. A ke všemu zrovna novému hostu, co tady chce ložirovat! Potom naplnila soudeček hořčicí, a když ho s jistou pompou postavila na zlatočerný čajový tácek, zamířila s ním do hostinského pokoje.

Zaťukala a bez čekání vstoupila. Jen otevřela, host se shýbl tak rychle, že stačila sotva zahlédnout, jak za stolem mizí jakýsi bílý předmět. Vypadalo to, jako kdyby sbíral něco z podlahy. Přiklepla soudeček s hořčicí rázně na stůl a vzápětí si všimla, že host již odložil klobouk i zimník a přehodil je přes židli před ohněm. Pár mokrých bot znamenal pro její železnou krbovou mřížku hrozbu, že od nich zreziví. Odhodlaně zamířila k těmto kusům oděvu.

„Teď už bych to myslím usušit dát mohla, ne?“ řekla hlasem, který nesnesl odmítnutí.

„Klobouk tady nechtě,“ odpověděl host zastřeným hlasem, a když se obrátila, spatřila, že zatím zdvihl hlavu a dívá se na ni.

Na okamžik ztuhla a jen na něho třesla oči, tuze užaslá, než aby ze sebe vypravila slovo.

Držel si bílou roušku — byl to ubrousek, který si přinesl s sebou — na dolní části obličeje tak, že měl ústa i čelisti úplně zakryté, a to byl důvod, proč jeho hlas zněl tak zastřeně.

Paní Hallovou však vylekal nikoli ten hlas, nýbrž okolnost, že celé čelo nad modrými brýlemi tím zakrýval bílý obvaz a že druhý obvaz mu kryl uši, takže nebylo vidět ani kousíček z jeho obličeje kromě růžového špičatého nosu. Ten byl jasně růžový a lesklý, pořád stejný jako hned od začátku. Host měl na sobě tmavohnědé sametové sako s vysokým černým límcem, podšitým režnou látkou a vyhrnutým kolem krku. Husté černé vlasy, prodírající se všemožně zpod křížových ob vazů i mezi nimi, mu trčely jako roztodivné pačesy a růžky a dodávaly mu nejpodivnější vzhled, jaký si jen lze představit.

A ta zahalená a ovázaná hlava byla tak nepodobná všemu, co hostinská očekávala, že na ten okamžik doslova zkoprněla.

Neodtáhl ubrousek z obličeje, nýbrž přidržoval si ho i nadále — jak si nyní všimla — rukou v hnědé rukavici a hleděl na ni svými nevyzpytatelně bezvýraznými brýlemi.

„Klobouk tady nechte,“ pravil hlasem, pronikajícím nezřetelně bílou rouškou.

Začala se probírat z nervového otřesu, který právě utržila. Položila klobouk opět na židli před ohněm v krbu.

„Nevěděla jsem, pane,“ začala, „že —“

A rozpačitě zmlkla.

„Děkuji vám,“ odpověděl stroze a podíval se od ní ke dveřím a potom zase zpátky na ni.

„Dám to pěkně usušit, pane, hned tuhle chvíli,“ řekla a už odnášela jeho šatstvo z pokoje. Když procházela dveřmi, podívala se po jeho bíle ovázané hlavě a bezvýrazných brýlích ještě jednou, ale stále ještě měl ubrousek před obličejem. A jak za sebou zavírala dveře, až ji maličko zamrazilo a z tváře jí výmluvně zíralo překvapení a zmatek.

„Ne, ne!“ zašeptala. „Tohle!“

Úplně tiše zamířila do kuchyně, a když tam došla, byla tak zamyšlená, že se své Millie ani nezeptala, s čím se to teď zase patlá.

Host seděl a naslouchal, jak se její kroky vzdalují. Podíval se napřed pátravě po okně, potom odložil ubrousek a znovu se pustil do jídla. Vzal si sousto, podíval se podezíravě na okno, vzal si další sousto. Potom vstal, popadl ubrousek do ruky, přešel přes pokoj a stáhl roletu až k vršku bílých etamínových vitrážek, které zastíraly spodní tabulky. To zatopilo místnost šerem.

A v klidnějším rozpoložení se pak vrátil zase ke stolu a ke svému jídlu.

„Ta duše ubohá měla nějakou nehodu nebo operaci či co,“ řekla paní Hallová. „Ty jeho fáče mi ale daly, jen co je pravda!“

Přihodila ještě trochu uhlí, rozložila sušák na prádlo a rozestřela na něm cizincův zimmník.

„A ty brejle! Vždyť vypadá spíš na potápěčskou kuklu než na lidského tvora!“ Pověsila jeho šálu na roh sušáku. „A jak si celou tu dobu držel ten kapesník přes ústa! A mluvil skrz něj!... Má třeba taky poraněná ústa — kdopak ví.“

Najednou sebou škubla jako člověk, který si náhle na něco vzpomněl. „Krindapána!“ zvolala, jak v duchu přeskočila na jiný předmět. „To ještě pořád nemáš ty brambory hotové, Millie?“

Když paní Hallová přišla sklidit nádobí po cizincově přesnídávce, tu se její představa, že si při nehodě, která ho podle jejího domnění stihla, musel pořezat nebo znetvořit také ústa, jenom potvrdila. Měl totiž zapálenou dýmku, ale celou dobu, co byla v pokoji, si na hlavě ponechával hedvábný šátek, jímž měl omotanou spodní část obličeje, a ani na okamžik ho neuvolnil, aby si mohl náústek dýmky vložit mezi zuby. A přece to od něho nebyla zapomnětlivost, poněvadž viděla, že pokukuje po tabáku, jak dodoutnává.

Seděl v koutě, zády k okenní roletě, a mluvil nyní, když už byl najedený a napitý a celý příjemně prohrátý, s úsečností méně nevrlou než předtím. Odraz ohně propůjčoval jeho velkým brýlím jakési červenavé oživení, které jim až dosud chybělo.

„Mám na stanici v Bramblehurstu nějaká zavazadla,“ oznámil jí a potom se zeptal, jak by si je mohl dát přivést. Za vysvětlení jí poděkoval celkem velmi zdvořilou úklonou ovázané hlavy. „Až zítra?“ podivil se. „Dříve to dostat nemohu?“ A zdál se zklamaný, když odpověděla, že ne. Ví to paní Hallová docela jistě? Nemá tady někdo bryčku, se kterou by tam zajel?

Paní Hallová zodpověděla jeho dotazy bez nejmenší neochoty a hned na ně také navázala rozprávku.

„Přes lada je to příkrá cesta, pane,“ řekla v odpověď na otázku týkající se bryčky, a pak se chopila dané příležitosti a pokračovala: „Je to rok nebo něco přes, co se právě tam překotil kočár. Jeden pán se při tom zabil, i se svým kočím. Nehoda se šustne, pane, ani se jeden nenaděje, že?“

Ale tak snadno se host nachytat nedal.

„Jistěže,“ odpověděl skrz šátek a klidně ji pozoroval očima, skrytými za neproniknutelnými brýlemi.

„Ale dlouho to potom trvá, než se to napraví, pane, že?“ zkoušela to dál. „Tuhle se syn od mé sestry, jako Tom, pořezal na ruce kosou — upadl na ni na louce — a namoutě, tři měsíce z toho měl polízanici, pane. Ani byste to nevěřil. Kvůli tomu mám teď z kosy učiněnou hrůzu, pane.“

„To dovedu docela dobře pochopit,“ přisvědčil host.

„Jeden čas jsme se už báli, že bude muset na operaci, pane, tak na tom byl špatně.“

Host se úsečně zasmál — štěkavým smíchem, který jako by byl skouzl a zdusil v ústech.

„Ale jděte!“ prohodil.

„Baže byl, pane. A nic k smíchu pro lidi, co se museli kolem něho točit jako já, když sestra má s to drobotinou tolik práce. To byly samé fáče, pane, hned ho do nich motat, hned ho z nich zase vymotávat. A tak, jestli odpustíte, že jsem tak smělá a řeknu to, pane —“

„Přinesla byste mi nějaký sirky?“ přerušil ji host značně zpříkra. „Vyhasla mi lulka.“

Paní Hallová zůstala jako sloup. Je to od něho ale hrubost po tom, když my právě vypověděla, co všechno dělala. Chvilíčku na něho jen civěla s otevřenými ústy, ale pak si vzpomněla na ty dva zlatáky a odešla pro zápalky.

„Díky,“ řekl stručně, když je položila na stůl, a otočil se k ní zády a zahleděl se zase ven z okna. Byl očividně na řeči o operacích a obvazech choulolistivý. Nakonec přece jen „nebyla tak smělá a neřekla to“. Ale to, jak ji zpražil, ji pohněvalo a Millie měla ten den odpoledne horkou lázeň.

Cizinec zůstal v hostinské místnosti až do čtyř hodin, aniž komu poskytl byt' i jen stín záminky, proč se k němu vetřít. Pověštině byl celý ten čas úplně zticha — patrně si v houstnoucím šeru jen hověl a při světle ohně si pokuřoval, možná, že si i zdříml.

Zvědavý posluchač by ho byl mohl jednou nebo dvakrát zaslechnout, jak prohrabuje uhlí, a potom po celých pět minut ho bylo slyšet, jak přechází po místnosti. Zdálo se, že si pro sebe něco povídá. Nakonec pak zapraskalo křeslo, jak se zase posadil.

Kapitola 2

PRVNÍ DOJMY PANA TEDDYHO HENFREYHO

Ve čtyři hodiny, když už bylo notně šero a paní Hallová právě sbírala odvalu vejít do pokoje a zeptat se hosta, nepřál-li by si trochu čaje, vkročil do výčepu Teddy Henfrey, podomní hodinář.

„Namoutě, paní Hallová,“ řekl, „tohle je na lehké boty mizerné počasí!“

Sníh se venku snášel hustěji.

Paní Hallová přisvědčila a potom si všimla, že hodinář má s sebou svou brašnu.

„Když už jste tady, pane Teddy,“ řekla, „byla bych ráda, kdybyste se krapět podíval na ty staré hodiny v pokoji. Jdou a bijou docela dobře a čiperně, ale hodinová ručička se ne a ne hnout a ukazuje pořád šest.“

Vykročila napřed, zamířila přes výčep ke dveřím hostinského pokoje, zaklepala a vešla.

Když otvírala dveře, spatřila, že její host sedí v křesle před ohněm, a jak se zdá, s tou ovázanou hlavou nachýlenou ke straně, dřímá. Jediným světlem v místnosti byla červená zář z krbu a paní Hallová viděla všechno zarudlé, matné a nezřetelné — a to tím spíš, že právě před okamžikem zažihala lampu ve výčepu a měla od toho dosud oči trochu oslněné. Přesto jí však na vteřinku připadlo, že muž, na kterého se dívá, má široce roztažená ohromná ústa, obrovská a neuvěřitelná ústa, která mu zaujímají celou dolní část obličeje.

Ale pouze okamžik trval ten vjem: ta bíle ovázaná hlava, nestvůrně vyboulené zorníky brýlí, a pod nimi zející prohlubeň. Cizinec sebou totiž škubl, prudce se v křesle napřímil a zvedl ruku k obličeji. Jakmile paní Hallová otevřela dveře dokořán, takže pokoj trochu zjasněl, viděla hosta již zřetelněji, jak si drží na obličeji šátek právě tak, jak ho předtím už viděla držet si ubrousek.

To mě asi šálily stíny, usoudila.

„Nevadilo by vám prosím, pane, kdyby se tenhle ten člověk podíval na ty hodiny tady?“ zeptala se, jakmile se ze svého chvilkového obluzení vzpamatovala.

„Podíval na hodiny?“ opakoval host zpod ruky a brelil přitom ospale kolem. A pak, když se probral trochu víc, dodal: „Ať si poslouží.“

Paní Hallová odešla, aby přinesla lampu, a host vstal a protáhl se. Potom zazářilo světlo, a když pan Teddy Henfrey vešel, stanul tváří v tvář té ovázané osobnosti. Bylo mu, jak říká, „jako když do něj hrom“.

„Dobrý navečer,“ pravil cizinec a hleděl na hodináře — jak pod živým dojmem z těch tmavých brýlí tvrdí pan Henfrey — „jako humr“.

„Doufám, že nevyrušuju,“ uvedl se pan Henfrey.

„Vůbec ne,“ odpověděl cizinec. „Ačkoli mám za to,“ pokračoval na adresu paní Hallové, „že najatý pokoj bude opravdu můj, pouze a výhradně k mému soukromému užívání.“

„Myslela jsem, pane,“ omlouvala se paní Hallová, „že vám přijde vhod, aby ty hodiny —“

„Ovšemže,“ přisvědčil cizinec, „ovšemže — ale zpravidla mám rád nerušenou samotu.“

Otočil se zády ke krbu a sepjal za zády ruce.

„A za chvíli,“ pravil, „až budou ty hodiny spravené, by mi myslím přišlo k chuti trochu čaje. Ale ne dřív, než budou ty hodiny spravené.“

Paní Hallová se už chystala odejít z pokoje — tentokrát se nijak nepokoušela navázat hovor, protože před panem Henfreym nechtěla utržit novou snůpku — když vtom se jí host zeptal, zařídila-li již nějak dopravu jeho kufrů ze zastávky v Bramblehurstu.

Odpověděla mu, že o té věci mluvila s listonošem a povozník že by je mohl přivést zítra.

„Jste si jistá, že dřív to nejde?“ zeptal se.

Je si jistá — to utrousila s důrazem a nápadnou upjatostí.

„Měl bych vysvětlit,“ dodal cizinec, „co jsem opominul vysvětlit už dřív, protože jsem byl vskutku tuze promrzlý a unavený — totiž že jsem výzkumný experimentátor.“

„Je-li možná, pane?“ podivila se paní Hallová, na kterou tu udělalo hluboký dojem.

„A moje zavazadla obsahují přístroje a pomůcky.“

„To jsou opravdu náramně užitečné věci, pane,“ poznamenala paní Hallová.

„A přirozeně jsem velmi nedočkavý, abych už pokračoval ve svém bádání.“

„Samo sebou, pane.“

„Důvod, proč jsem ve vydal sem do Ipingu,“ pokračoval s jakýmsi rozmyslem v chování, „byla — touha po samotě. Nepřeji si být ve své práci vyrušován. Kromě práce mě k částečnému ústraní nutí ještě jistá nehoda —“

„Však jsem si to myslela,“ řekla si paní Hallová v duchu.

„Mám občas oči tak slabé a bolavé, že se musím na celé hodiny zavírat ve tmě — zamykat se.

Občas — semtam někdy. Samozřejmě, ne právě teď. A v takových případech je pro mne sebemenší

vyrušení, i jen příchod někoho cizího do místnosti, pramenem trýznivého podráždění... Bude dobře, když se tady pro tyhle věci najde pochopení.“

„Samo sebou, pane,“ přisvědčila paní Hallová. „A jestli odpustíte, že jsem tak smělá a zeptám se —“

„To je myslím všechno,“ pravil cizinec oním klidným bohorovným tónem konečné platnosti, který dovedl kdykoli po libosti nasadit.

A paní Hallová si schovala svou otázku i politování na nějakou vhodnější příležitost.

Když hostinská odešla z pokoje, zůstal cizinec stát před krbem, a jak udává pan Henfrey, „čučel, jak spravuju hodiny“. Pan Henfrey pracoval skoro přímo pod lampou a zelené stínítko mu vrhalo oslnivé světlo na ruce a na schránku hodin i na kolečka, ale jinak zůstával celý pokoj v šeru. Zdvihli hlavu, tančily mu před očima barevné mžitky. Byl od přírody povahy zvědavé a proto vymontoval celý stroj — počínání to zhola zbytečné — s úmyslem zdržet svůj odchod a zapříst tak možná hovor s cizincem.

Ale cizinec jen stál a stál, úplně mlčky a zticha. Tak zticha — že to až šlo panu Henfreymu na nervy. Připadal si v pokoji sám a zdvihl hlavu — a hle, tu byla, šedá a šerá, ta ovázaná hlava a obrovská tmavá skla brýlí, utkvěle hledící, a před nimi se tetelila mlžná tříšť zelených skvrn. Henfreymu to připadalo tak příšerné, že asi minutu zůstali s cizincem na sebe němě civět.

Potom Henfrey sklopil zase oči. Ukrutně nepříjemná situace! Člověk by rád něco řekl. Neměl by třeba prohodit něco o počasí — že na tuhle roční dobu je strašná zima?

Zdvihl oči, jako by si chtěl dobře zaměřit, než spustí.

„Počasí —“ zahájil zkusmo.

„Proč to neskončíte a nejdete?“ opáčila ta strnulá postava, která očividně jen s námahou krotila vztek. „Nepotřebujete udělat nic jiného než upevnit hodinovou ručičku — na hřídelce. Ale tohle vaše hraní? To je jenom balamucení.“

„Hnedle to bude, pane — jen ještě minutku. Přehlédl jsem...“ A pan Henfrey skončil a odešel.

Odcházel však s city krajně rozjitřenými.

„Hrom do toho!“ řekl si v duchu pan Henfrey, zatímco se v chumelenici vláčel vesnicí, „jeden přeci musí vobčas hodiny seřídít, no ne?“

A navrch: „Copak se našinec na tebe nemůže ani podívat? Voškrdo jeden šeredná!“

A ještě navrch: „Už asi ne. Nemohl bys být víc zabalenější a zafačovanější, než kdyby tě hledala policie.“

Na rohu u Gleesonových potkal Halla, který nedávno pojal za manželku cizincovu hostinskou, přiženiv se do Ekvipáže, a teď v Ipingu povozničil a jezdil, když si ho tu a tam někdo ve vsi vyžádal, na sidderbridgeské nádraží.

Hall přijížděl proti němu právě na zpáteční cestě odtamtud, a soudě podle toho, jak vedl koně, zřejmě se v Sidderbridgi „momentíček stavil“.

„Vede se, Teddy?“ zavolal, když hodináře potkal.

„Máš to u vás doma divnýho pavouka!“ odpověděl Teddy.

Hall velmi kamarádsky zarazil koně.

„Jak to?“ zeptal se.

„Divně vypadá ten kunčoft, co se nastěhoval do Ekvipáže,“ vysvětloval Teddy. „Namoutě!“

A hned Hallovi vysypal barvitý popis roztodivného hosta jeho manželky.

„Vypadá to krapět jako maškaráda, no ne? Mít někoho u sebe doma třeba já, tak bych si rád prohlíd jeho kukuč,“ dodal Henfrey na závěr, „Ale ženský jsou ukrutně důvěřivý — když jde o cizí lidi. Najal si u vás dva pokoje, Halle, a vůbec ani neudal jméno.“

„Nepovídej!“ řekl Hall, takto muž, jehož chápavost byla poněkud mdlá.

„Baže,“ potvrdil Teddy. „Na tejdenní penzi. Ať už to je, kdo chce, nemůžeš se ho zbavit dřív než za tejdenní. A zejtra mu má přijít hromada zavazadel, aspoň to tvrdí. Doufejme, Halle, že to nebudou bedny plný kamení.“

Vyprávěl Hallovi, jak nějaký cizinec s prázdnými kufry podvedl jeho tetu v Hastingsu. Jedno k druhému, nasadil zkrátka Hallovi do hlavy jakési nejasné podezření.

„Hyjé, holka stará,“ mlaskl Hall na koně. „Počítám, že se tomuhle musím podívat na zoubek.“

A se značnou úlevou na duši se tedy pan Teddy Henfrey vláčel svou cestou dál.

Avšak Hall, místo aby se tomu po návratu domů „podíval na zoubek“, dostal od ženy řádný výtopek za to, jak dlouhou dobu strávil v Sidderbridgi, a na své krotké otázky slyšel odpovědi kousavé a do jisté míry ne zrovna věcné. Leč sémě podezření, jež Teddy zasil, přes všechno to ženino zrázení v mysli pana Halla klíčilo.

„Vy ženský ještě nevíte všechno,“ opáčil pan Hall s rozhodnutím, že si při nejbližší vhodné příležitosti zjistí o osobnosti svého hosta víc.

A jakmile cizinec odešel spát, k čemuž se rozhodl asi kolem půl desáté, vrazil pan Hall bojovně do hostinského pokoje a velmi přísně si prohlížel ženin nábytek, jen aby ukázal, že cizinec tam není pánem, a poněkud opovržlivě zpytoval arch s matematickými výpočty, který ten cizinec nechal ležet. Když se ukládal ke spánku, nabádal paní Hallovou, aby si velmi pozorně prohlédla cizincova zavazadla, až zítra přijdou.

„Ty si hled' svých věcí, Halle,“ řekla paní Hallova, „a já si budu hledět zase svých.“

Měla o to větší chuť Hallovi odsekávat, že cizinec byl beze sporu neobyčejně podivný exemplář cizinecké čeledi, a sama u sebe o něm rozhodně neměla žádnou naprostou jistotu. Uprostřed noci se probudila ze sna, v němž se jí zdálo, jak se za ní vláčejí ohromné bílé hlavy podobné turínu, a s obrovskými černými očima, nasazené na nekonečně dlouhém krku.

Byla to však rozumná žena, a proto svou hrůzu přemohla, obrátila se na druhou stranu a zase usnula.

Kapitola 3 TISÍC A JEDNA LÁHEV

Tak se tedy stalo, že devátého dne měsíce února, právě na začátku předjarní oblevy, tato jedinečná osobnost spadla z nekonečna vesmíru do vesnice Ipingu. A na druhý den se sněhovou břechkou přikodrcala její zavazadla — a to zavazadla věru pozoruhodná.

Byly to sice vskutku jen dva kufry, dozajista takové, jaké může mít každý normální smrtelník, ale nadto k nim patřila ještě bedna knih, velkých tučných knih, z nichž některé byly pouze psány, a to nesrozumitelným rukopisem — a deset nebo i víc laťových košů, klecí a beden, obsahujících předměty zabalené ve slámě, podle všeho zdání skleněné láhve, jak připadalo Hallovi, který tu a tam s ledabylou zvědavostí šťoural prsty mezi stěbla.

Cizinec, zahalený v klobouku i v plášti, v rukavicích i šále, vyšel netrpělivě ven k Fearensidovu valníčku, mezitímco si Hall nějakým tím klípkem krátil chvíli, dřív než začne pomáhat s přenášením věcí do domu.

Cizinec vyšel ven, aniž si všiml Fearensidova psa, který zálibně očichával Hallovi nohy.

„Tak poneste ty bedny,“ řekl. „Načecal jsem se na ně už dost dlouho.“

A zamířil dolů ze schůdků k zadní části vozu, jako by chtěl sám popadnout některou menší klec.

Ale sotva ho zahlédl Fearensidův pes, hned se začal ježít a zuřivě vrčel, a když cizinec seběhl ze schůdků, pes nerozhodně poskočil a potom se mu vrhl přímo po ruce.

„Kančuk!“ křikl Hall a uskočil dozadu, protože ve styku se psy nebyl zrovna hrdina, a Fearenside zařval: „Lehni!“ a popadl bič.

Viděli, jak se psovy zuby pustily ruky, slyšeli kopnutí, viděli psa uskočit do strany a zakousnout se cizinci do nohy a slyšeli, jak se cizinci trhá látka na kalhotách. Potom tenčí konec Fearensidova biče zasáhl psa a tento kus jeho živého inventáře se se zděšeným štěkotem uklidil pod kola vozu.

Všechno se odehrálo dřív než uplynulo půl minuty. Nikdo nemluvil, každý křičel. Cizinec pohlédl zběžně na svou roztrženo rukavici a na lýtko, učinil pohyb, jako by se chystal k noze shýbnout, ale potom se otočil a vyběhl úprkem po schůdkách do hostince. Slyšeli ho, jak o překot pádí přes chodbu a po holých dřevěných schodech do své ložnice v patře.

„Ty bestie jedna!“ zvolal Fearenside a škrábal se z vozu s bičem v ruce, zatímco ho pes pozoroval mezi špicemi kola.

„Jdeš sem!“ křikl Fearenside. „Tak půjdeš nebo ne!“

Hall zatím jen stál a otvíral ústa.

„Rafnul ho,“ řekl konečně. „Snad abych se za ním šel raděj podívat.“

A klusal za cizincem.

Na chodbě potkal paní Hallovou. „Povozníkův pes,“ vyrazil ze sebe, „ho rafnul.“

Zamířil přímo nahoru, a protože dveře cizincova pokoje byly pootevřené, strčil do nich a jako člověk smýšlení od přírody soucitného prostě bez dalších okolků vešel.

Roleta byla stažená a v pokoji vládlo šero. Zahlédl obrázek čehosi prazvláštního, co mu připadalo jako paže bez ruky, mávající proti němu, a tvář se třemi obrovskými neurčitými skvrnami na bílé půdě, silně podobná květu bledé macešky. A vtom dostal prudkou ránu do prsou, která jím mrštila dozadu, a dveře mu před nosem zabouchly a cvakl zámek.

Udalo se to tak rychle, že ani neměl čas něco pozorovat. Míhání nepochopitelných obrysů, rána a otřes. Tak zůstal stát na tmavé chodbičce nad schody a jen přemítal, co by to mohlo asi být, co viděl.

Po několika minutách se zase přidal k malému hloučku, který se zatím sešel venku před Ekvipází.

Stál tam Fearenside a právě vypravoval všechno od Adama už podruhé; stále tam paní Hallová a tvrdila, že jeho pes nemá co rafat její hosty; stál tam i Huxter, kupec odnaproti přes silnici, jako živý otazník, a Sandy Wadgers z kovářny jako uvážlivý soudce, kromě žen a dětí, a všichni vedli jalové řeči jako:

„Já bych se od něj rafnout nedala, to vím!“ — „Takový hafany mít, to se vůbec nepatří!“ — „Pročpak ho vlastně kousnul?“ a tak podobně.

Panu Hallovi, který na ně zevloval ze schůdků a poslouchal, připadalo neuvěřitelné, že nahoře byl svědkem výjevu tak úžasně mimořádného. Kromě toho měl tuze omezenou zásobu slov, než aby vůbec dovedl své dojmy vyjádřit.

„Povídá, že žádnou pomoc nepotřebuje,“ řekl v odpověď na manželčin dotaz. „Raděj abysme mu začali nosit ty jeho sakypaky dovnitř.“

„Měl by si to dát hned za čerstva vypálit,“ poznamenal pan Huxter, „obzvlášť jestli to má i jen krapítek zapálený.“

„Já bych toho psa vodstřelila, kdyby bylo po mém,“ ozvala se jedna matrána v hloučku.

Pojednou začal pes vrčet znovu.

„Tak dělejte,“ zvolal hněvivý hlas ve dveřích hostince, a hle, tam stál náš zakuklený cizinec, s límcem vysoko vyhrnutým a střechou klobouku sklopenou. „Čím dřív dostanete ty věci dovnitř, tím mi to bude milejší.“

Nejmenovaný svědek uvádí, že cizinec si mezitím vzal jiné kalhoty a rukavice.

„Ublížil jim, pane?“ zeptal se Fearenside. „Ukrutně mě mrzí, že ten čokl —“

„Vůbec ne,“ přerušil ho cizinec. „Ani mě neškrábl. Pospěšte si s těmi věcmi nahoru.“

Potom si pod fousy zaklel, jak tvrdí pan Hall.

Sotva donesli první laťovou klec do hostinského pokoje, jak si cizinec poručil, s mimořádnou dychtivostí se na ni vrhl a začal ji vybalovat. Rozhazoval přitom kolem sebe slámu s naprostou bezohledností ke koberci paní Hallové a začal z klece vytahovat láhve — nízké široké lahvičky obsahující prášky, štíhlé a útlé lahvičky a v nich barevné i čiré kapaliny, rýhované modré lahvičky označené Jed, láhve s baňatým břichem a štíhlým hrdlem, velké láhve ze zeleného skla, velké láhve

z čirého skla, láhve se skleněnými zátkami a matovanými štítky, lahvičky zazátkované ušlechtilým korkem, láhve ucpané hadrovými špunty, láhve s dřevěnými čepičkami, vinné láhve, láhve od olivového oleje — a vyrovnával je v řadách na komodu, na krbovou římsu, na stůl pod oknem, na podlahu kolem stěn, na poličku s knihami, prostě všude. Lékárna v Bramblehurstu se nemohla pochlubit výbavou ani poloviční.

Stálo to věru za podívanou. Jedna laťová klec za druhou chrlila láhve, až všech šest bylo prázdných a na stole se vršil stoh slámy; jediné předměty, které klece vydaly kromě lahví, bylo množství zkumavek a pečlivě zabalené vážky.

A jen měl cizinec klece vybalené, hned přistoupil k oknu a pustil se do práce a v nejmenším nedbal ani rozházené slámy, ani ohně, který zatím vyhasl, ani beden s knihami, postavených přede dveřmi. Také se vůbec nestaral o kufry a ostatní zavazadla, která mu vynesli nahoru.

Když mu paní Hallová přinesla do pokoje oběd, odkapával právě kapaliny z lahviček do zkumavek a hroužil se už do své práce tolik, že ji vůbec neslyšel, až když všechnu tu spoustu slámy zhruba odklidila a položila podnos na stůl — možná trochu důrazně u vědomí, v jakém stavu je její podlaha.

Tehdy pootočil hlavu, ale okamžitě ji zase odvrátil. Viděla však, že zatím odložil brýle; ležely vedle něho na stole a jí připadlo, že cizinec má oční důlky mimořádně hluboké. Okamžitě si nasadil opět brýle a teprve potom se k ní obrátil čelem. Už si chtěla stěžovat na tu slámu na podlaze, ale cizinec ji předešel.

„Přál bych si, abyste ke mně nevcházela bez zaklepání,“ pravil oním tónem nadměrného podráždění, který se pro něho zdál tak příznačný.

„Já klepala, ale asi —“

„Snad jste opravdu klepala. Ale při mých výzkumech — při mých skutečně velmi naléhavých a nutných výzkumech — nejmenší vyrušení, zavrzání dveří... vás musím žádat —“

„Samo sebou, pane. Můžete se přece zamykat, když jste na tom tak. Třeba celý den.“

„Znameníť nápad,“ přisvědčil cizinec.

„Tahle sláma, pane. Jestli odpustíte, že jsem tak smělá a ráda bych řekla —“

„Neříkejte nic. Když vám ta sláma nějak vadí, přirazte si to prostě k účtu.“ A zahuhlal na ni — A to slova, která se podezřele podobala kletbě.

Vypadal tak podivínsky, jak tu stál, v jedné ruce láhev a ve druhé zkumavku, tak útočně a výbušně, že až paní Hallové naháněl nemalý strach.

Ale byla to žena rozhodná.

„V tom případě bych ráda věděla, pane, co považujete za prime “

„Šilink — přirazte si řekněme šilink. Šilink je přece dost, ne?“

„Budiž,“ připustila paní Hallová, roztřepala složený obrus a začala ho prostírat na stůl. „Jestli vám to vyhovuje, samo sebou —“

Otočil se k ní zády a sedl si tak, že z něho viděla jen límec od kabátu.

Celé odpoledne pracoval při zamčených dveřích, a jak dosvědčuje paní Hallová, většinu času tiše. Ale jednou se ozvala rána a cinknutí lahví o sebe, jako by byl někdo uhodil do stolu, a třesk skla, mrštěného prudce na zem, a potom rychlé přecházení křížem krážem přes pokoj.

Ve strachu, že se něco přihodilo, přistoupila ke dveřím a naslouchala, ale zaklepat se jí nechtělo.

„Nemohu dál,“ zuřil. „Prostě *nemohu* dál! Tři sta tisíc, čtyři sta tisíc! Tolik, tolik toho! Naletěl jsem! Může mi to zabrat celý život!... Trpělivost? Věřu, trpělivost, chm!... Blázen! Blázen!“

Z výčepu dolehl nahoru cvakot cvočků na dlaždicích a paní Hallová si velmi nerada musela nechat zbytek cizincovy samomluvy ujít.

Jakmile se potom ke dveřím zase vrátila, bylo v pokoji opět ticho až na slabounké praskání cizincovy židle a občasné cinknutí nějaké lahvičky. Bylo po všem — cizinec se zabral zase do práce.

Když mu přinesla odpolední čaj, spatřila pod dutým zrcadlem v koutě pokoje střepy skla a nazlátlou skvrnu, ledabyle utřenou. Upozornila na to.

„Přirazte si to k účtu!“ vyjel na ni host. „Pro Krista pána, dejte mi už pokoj! Jestli se stala nějaká škoda, přirazte si to k účtu!“ A dál pokračoval v odškrtávání řádek ze seznamu v sešitě před sebou.

* * * * *

„Něco ti povím,“ řekl Fearenside tajuplně. Bylo už pozdě odpoledne a seděli spolu v malé pivnici ipingského Korbela.

„No?“ nadhodil Teddy Henfrey.

„Ten panák, co o něm mluvíš, co ho porafal můj pes. Hm — je to ašant. Aspoň nohy má černý. Viděl jsem skrz tu díru v kalhotě i skrz tu díru v rukavici. Čekal bys, že se ti blejskne něco růžovýho, no ne? Hm — ale nic takovýho se neukázalo. Jenom černota. Povídám tě, je černejší jako saze. Černejší!“

„Namoutě!“ podivil se Henfrey. „To je venkonce ošemetná věc. Nos má přece růžovější jako malované!“

„Máš pravdu,“ potvrdil Fearenside. „To vím taky. Jen tě povídám, co si myslím. Ten chlap je grošovatej, Teddy. Teda tuhle černejší a tamhle bílejší — flek sem, flek tam. A hanbí se za to. Je to takovej míšenec — a ta barva se mu vyrazila ve flekách, místo aby se smíchala. Už jsem o takovejch případech někdy slyšel. A u koní je to docela běžná věc, jak může každě vidět.“

Kapitola 4 PAN CUSS NAVŠTÍVÍ CIZINCE

Okolnosti, za jakých se cizinec ubytoval v Ipingu, jsem vyprávěl do jisté míry dost podrobně, aby čtenář lépe pochopil obzvláštní dojem, jaký cizinec vyvolal. Ale okolnosti jeho pobytu až do kromobyčejného dne klubové slavnosti lze kromě dvou podivných příhod přejít velmi zběžně. Mezi ním a paní Hallovou došlo kolikrát k pútce stran otázek domácí kázně a pořádku, ale skoro až konce dubna, kdy se u něho začaly ukazovat první příznaky skouposti, ji ve všech případech snadno umlčel pohodlným všelékem, příplatkem k účtu.

Hall ho neměl v oblibě, a kdykoli se toho odvážil, vždycky tvrdil, že by bylo radno se ho zbavit. Dával však svou nelibost najevo hlavně tím, že ji okázale tajil a že se svému hostu vyhýbal, jak jen mohl.

„Počkej do léta,“ říkala paní Hallová mudrcky, „až začnou chodit kumštýři. Potom uvidíme. Nosí možná nos krapet vysoko, ale správně placený oučty jsou správně placený oučty, ať si říkáš co chceš.“

Do kostela cizinec nechodil, a po pravdě nedělal žádný rozdíl mezi nedělí a dny nesvátečními, ani v oblékání ne. Pracoval, jak soudila paní Hallová, velice nestále. Některé dny přicházel dolů časně a zabýval se prací vytrvale. Jindy zase vstával pozdě, přecházel po pokoji a celé hodiny se hlasitě rozčiloval, kouřil nebo dřímал v křesle u krbu.

Spojení s jiným světem než s vesnicí neměl žádné. Nálady byl ustavičně velmi nevyrovnané; většinu času bylo jeho vystupování chováním člověka, který trpí podrážděním takřka nesnesitelným, a nejednou v křečovitém záchvatu zuřivosti dokonce lámал, trhal, drtil nebo rozbíjel věci. Zvyk mluvit polohlasně sám se sebou se u něho ustavičně stupňoval, ale paní Hallová, ačkoli naslouchala svědomitě, nemohla se z toho, co zaslechla, dobrat ani hlavy ani paty.

Ve dne vycházel ven jen zřídkakdy, ale za soumraku na procházku chodil, nemožně zahalený, ať bylo chladno nebo ne, a volil nejosamělejší pěšiny a z těch zvláště ony, které vedly nejhlubším stínem stromů a strání. Jeho vypoulené brýle a příšerný ovázaný obličej pod kukaní sklopeného klobouku se kolikrát nepříjemně náhle vynořily ze tmy před tím či oním dělníkem, vracejícím se z práce domů. A Teddyho Henfreyho, když se jednou večer v půl deváté vyškobrtal z Červené kazajky, hanebně vyděsila cizincova umrlčí hlava (kráčel právě s kloboukem v ruce), nenadále ozářená světlem z otevřených dveří hospody. Dětem, které ho spatřily za pozdního soumraku, se zdávalo o bubácích a bylo zřejmě sporné, cítí-li on větší nelibost k chlapcům než oni k němu, nebo je-li tomu naopak. Jistě však značně silná nelibost vládla na té straně jako na té.

Nedalo se zabránit, aby osobnost tak pozoruhodného vzezření i chování nebyla v takové vesnici, jako je Iping, častým námětem hovoru. O jeho zaměstnání se mínění značně rozcházelо. Paní Hallová byla po té stránce citlivá. Když se jí někdo vyptával, vysvětlovala velmi pečlivě, že její host je „výzkumný experimentátor“, při čemž přecházela opatrně od slabiky ke slabice jako člověk, který se bojí, aby snad nešlápl vedle. Zeptal-li se jí někdo, co to takový výzkumný experimentátor vlastně je, odpovídala s nádechem povýšenosti, že většina vzdělaných lidí tyhle věci přece zná, a potom vysvětlovala, že „vynalézá věci“. Jejího hosta stihla nehoda, říkala, která mu na čas šeredně

zbarvila obličej a ruce, a protože je velmi citlivě založený, přičítá se mu pomyšlení, že by si toho veřejnost nějak všímala.

Mimo doslech jejich uší panoval rozšířený názor, že cizinec je zlosyn, který se snaží uniknout spravedlnosti tím, že se úplným zahalením skrývá před zraky policie. Tuto myšlenku zplodil mozek pana Teddyho Henfreyho. Nebylo však známo, že by se byl od poloviny nebo konce února udál nějaký významnější zločin, a proto nadhozená teorie, časem propracovaná obrazivostí pana Goulda, prozatímního podučitele na obecné škole, přijala tu podobu, že cizinec je přestrojený anarchist, který sestruje výbušniny; a pan Gould se rozhodl podejmout se detektivního pátrání v takovém rozsahu, jak mu to jen jeho čas dovolí. Toto pátrání spočívalo převážně v tom, že provrtával cizince očima, kdykoli se s ním setkal, nebo že o něm kladl lidem, kteří cizince ještě jaktěživo neviděli, sugestivní otázky. Ale neobjevil nic.

Jiná názorová škola se přidržovala pana Fearensida a přijímala jeho teorii grošovosti buď úplně, nebo s nějakou menší obměnou. Tak se například nechal slyšet Silas Durgan a tvrdil, že „kdyby si ten člověk vzpomněl jít se ukazovat po jarmarcích, tak si nadělá peněz jako želez, dřív než řekne švec,“ a poněvadž měl tak trochu bohoslovecké sklony, přirovnával cizince k muži s jednou hřívou.

Ještě jiný názor vykládal celý případ tím, že považoval cizince za neškodného blázna, což mělo tu výhodu, že to přímo vysvětlovalo šmahem všechno. Mezi těmito hlavními skupinami se pohybovali kolísavci a kompromisníci. Sussexský lid si potrpí jen na málo pověr a teprve po událostech z počátku dubna se ve vesnici poprvé začalo šuškat o věcech nadpřirozených. A i tehdy tomu přikládaly víru pouze ženské.

Ale kdykoli si na něho Ipingští vzpomněli, v nechuti k němu se většinou shodovali.

Jeho popudlivost, ač pro městského duševního pracovníka mohla být třeba pochopitelná, budila u těchto klidných sussexských vesničanů úžas. Ty ztřeštěné posunky, které tu a tam s překvapením zahlédli, to rázování po soumraku, kdy proti nim za klidnými rohy zběsile vyrážel, to nelítostné ubíjení všech nasmělých náběhů zvědavosti, ta záliba v šeru, dohánějící ho k zamykání dveří, ke stahování rolet, ke zhášení svíček a lamp — komu mohlo být takové podivné jednání po chuti? Kráčel-li vesnicí, ustupovali mu lidé vyhýbavě z cesty, a když přešel, mladí šprýmaři si vyhrnuli límec u kabátu, sklápěli střechu klobouku a vyšlapovali si potrhým krokem za ním, napodobující jeho tajemné chování.

V té době se těšila velké oblibě písnička „Ach, ten bubák!“, kterou také na školní hudební besídce — ve prospěch nákupu lamp pro kostel — zpívala slečna Satchellová. A kdykoli potom stáli v hloučku dva tři vesničané a ukázal se cizinec, vždycky někdo z jejich středu zahvízdal, více nebo méně falešně, nějaký ten takt této melodie. Také opozdilé děti za ním pokřikovaly „Bubák!“ a potom se s poplašenou rozpustilostí rozutekly.

Pana Cussa, praktického lékaře a lékárníka v jedné osobě, šířila neodbytná zvědavost. Cizincovy obvazy jitiřily jeho odborný zájem, fáma o tisíci a jedné lahvičce podnítila jeho řevnivou úctu.

Po celý duben a květen prahl po příležitosti s cizincem si promluvit, až konečně před svatodušními svátky to už nemohl déle vydržet a jako záminky se chytil subskripční listiny na vydržování vesnické zdravotní sestry.

Překvapilo ho, když zjistil, že pan Hall neví, jak se jeho host jmenuje.

„Udal jméno,“ řekla paní Hallová — tvrzení, jež bylo naprosto neopodstatněné — „ale já ho dobře nezaslechla.“ Byla totiž toho mínění, že to vypadá tuze hloupě, aby jméno toho člověka neznala.

Cuss zaklepal na dveře hostinského pokoje a vstoupil. Zevnitř se ozvalo notně hlasité zaklení.

„Promiňte, že vyrušuji,“ pravil Cuss a potom se dveře zavřely a odřízly paní Hallovou od všeho dalšího rozhovoru.

Příštích deset minut slyšela pouze hukot hlasů, pak udivený výkřik, neklidné šoupání nohou, prudké odstrčení židle, krátký štěkavý smích, rychlé kroky ke dveřím — a jejím zrakům se objevil Cuss, v obličejí bílý jako křída a oči vytřeštěné dozadu přes rameno. Nechal dveře za sebou otevřené, a aniž hostinské věnoval jediný pohled, přerážoval chodbu, seběhl ze schůdků, a už slyšela jeho spěšné kroky po silnici. Klobouk nesl v ruce.

Postavila se za výčepní stůl a dívala se na otevřené dveře hostinského pokoje. Potom zaslechla cizincův tichý smích a jeho kroky, blížící se přes pokoj. Z místa, kde stála, nemohla zahlédnout jeho obličej. Dveře hostinského pokoje se zabouchly a všude zavládlo zase ticho.

Cuss zamířil přes vesnici rovnou k faráři Buntingovi.

„Jsem blázen?“ vyhrkl Cuss zhurta, když vstoupil do jeho nuzné pracovničky. „Vypadám snad jako nepřičetný člověk?“

„Co se stalo?“ zeptal se farář a zkamenělou lasturou zatížil volné listy svého příštího kázání.

„Ten chlap v hostinci —“

„Copak?“

„Dejte mi něco napít,“ řekl Cuss a posadil se.

Když si uklidnil nervy sklenkou levného šery — jediného pití, které měl dobrý farář po ruce — vyprávěl mu o rozmluvě, kterou právě před chvílí skončil.

„Vejdu,“ funěl, „a spustím svou žádost o příspěvek na ten sesterský fond. Jen jsem vešel, strčil si ruce do kapes a dřepł si do křesla jako žok. Zafrkal. Řekl jsem mu, že jsem slyšel, že se zajímá o vědecké bádání. Odpověděl: ‚Ano.‘ Znova zafrkal. Frkal vůbec celou tu dobu, očividně si zrovna uhnal pekelnou rýmu. Žádný div — takhle nabalený. Rozváděl jsem celý ten plán s tou sestrou a ustavičně jsem přitom měl oči na stopkách. Lahvičky — chemikálie — kde se dá. Váhy, zkumavky ve stojancích a všude cítit — no, ‚vůni‘ pupalky. Přispěje něčím na fond? Prý to uváží. Zeptám se ho rovnou, jestli o něčem bádá. Prý ano. Dlouhé bádání?“

Notně se rozčertil. ‚Zatraceně dlouhé bádání,‘ vybuchl. Pustil páru, tak říkajíc. ‚Jistě?‘ já na to. A už vysypal, co ho pálí. Ten člověk zrovna jen kypěl, a moje otázka mu dodala, že překypěl. Dostal kdysi od někoho recept — nesmírně cenný recept — ale na co, to nechtěl prozradit. Nějaký lék? ‚Hrom do vás, co ze mě taháte?‘

Omluvil jsem se. Důstojné zafrkání a odkašlání. Pokračoval. Právě nad ním přemýšlel. Pět ingrediencí. Odložil ho, otočil hlavu. Vtom průvan z okna zvedl papír. Svist a šum — a pracoval zrovna v pokoji s otevřeným krbem. Zhlédl jen blesknutí, a už byl recept v jednom plameni a nesl

se do sopouchu. Doběhl k němu zrovna v moment, když vletěl do komína. Takhle! A právě v tom okamžiku, aby dodal svému vyprávění větší názornosti, vytáhl ruku z kapsy.“

„No a?“

„Žádná ruka. Jenom prázdný rukáv. Pane na nebi! Pomyslel jsem si, tohle mi ale je zmrzačení! Má korkovou protézu, říkám si, a odepjal si ji. Potom mi připadlo, že v tom je něco divného. U d'asa, co drží ten rukáv ve výšce a nafouklý, když v něm nic není? Povídám vám, nic v něm nebylo. Nic po celé délce, až nahoru ke kloubu. Viděl jsem tím rukávem rovnou až k lokti, a tam prosvítalo dírkou v látce jasné světýlko! ‚Dobrý bože!‘ vydechl jsem. A tu se zarazil. Upřel ty prázdné obrýlené oči na mne a potom na svůj rukáv.“

„A dál?“

„To je všechno. Neřekl vůbec ani slůvko, jenom brejlil a strčil si ten rukáv rychle zpátky do kapsy. ‚Říkal jsem,‘ povídá, ‚že už byl recept v jednom plameni, že?‘ Tázavé odkašlání. ‚U všech d'asů,‘ povídám, ‚jak můžete takhle hýbat prázdným rukávem?‘ ‚Prázdným rukávem?‘ on na to. ‚Ano,‘ povídám, ‚prázdným rukávem.‘

‚To je tedy prázdný rukáv, ano? Vy jste viděl, že to je prázdný rukáv?‘ A v tu ránu vstal. Já vstal taky. Třemi ukrutně pomalými kroky popošel ke mně a zastavil se až skoro u mne. Vztekle frkal. Neuhnul jsem mu, ačkoli ať visím, jestli by ta jeho ovázaná palice a ty okuláry nestačily vzít kuráž, když si přijdou tak klidně až na dotyk k vám.

‚Vy jste říkal, že to je prázdný rukáv?‘ zeptal se. ‚Ovšem,‘ já na to. Na takové civění bez jediného slova se člověk s holým obličejem a bez brejlí věru začne ošívat. A pak úplně klidně vytáhl znova rukáv z kapsy a zvedl ho jako paži proti mně, jako by mi ten rukáv chtěl ještě jednou ukázat. Zvedal ho hrozně, hrozně pomalu. Pozoroval jsem ten pohyb. Zdálo se to věčnost. ‚Nu?‘ povídám a odkašlal jsem si. ‚Nic v něm není.‘

Musel jsem totiž něco promluvit. Začínalo mi být úzko u srdce. Viděl jsem celou délkou rukávu až k rameni. Natahoval ho proti mně pomalu, hrozně pomalu — právě takhle — až jsem měl manžetu snad jen na píd' od obličejce. Prožluklá věc, vidět takový prázdný rukáv, jak se na vás takhle pomalu napřahuje! A potom —“

„No?“

„Něco — dělalo to dojem úplně jako palec a ukazovák — mě štíplo do nosu.“

Bunting se rozesmál.

„Jenže nic v rukávě nebylo!“ vykřikl Cuss a při posledním slově mu hlas až zavřeštěl. „Vám se to krásně směje, ale povídám vám, mě to tak vyděsilo, že jsem do té manžety vši silou praštil a otočil se a mazal z pokoje — Odešel jsem —“

Cuss se odmlčel. Nebylo možno se mýlit, že jeho zděšení je nelíčené. Jaksi bezmocně se obrátil a vypil druhou sklenku pramizerného šery vynikajícího faráře.

„Když jsem do té manžety praštil,“ pokračoval Cuss, „povídám vám, měl jsem navlas stejný dojem, jako bych byl praštil do ruky. Ale ruka tam nebyla! Po ruce tam nebylo ani zdání!“

Pan Bunting se nad tím zamyslel. Zahledl se podezíravě na Cussa. „To je náramně pozoruhodná historka,“ řekl. Tvářil se vskutku velice moudře a vážně.

„To je opravdu.“ pronesl pan Bunting s rozvázným důrazem, „náramně pozoruhodná historka.“

Kapitola 5 **LOUPEŽ NA FAŘE**

Podrobnosti o vloupání na faru se dovídáme převážně prostřednictvím faráře a jeho ženy.

Došlo k němu v časných ranních hodinách na svatodušní pondělí, v den v Ipingu zasvěcený klubovní slavnosti. Jak se zdá, paní Buntingová se v tichu, které předchází vlastnímu rozednění, náhle probudila se silným dojmem, že se dveře u jejich ložnice otevřely a zase zavřely. Zprvu manžela ani neprobudila, nýbrž posadila se pouze na posteli a naslouchala. A zřetelně uslyšela ťap, ťap, ťap bosých nohou, jak vycházejí ze sousední oblékárny a míří potom chodbou ke schodišti. Jakmile si uvědomila, že tomu tak s jistotou je, probudila důstojného pana Buntinga, jak tiše jen mohla.

Ten nerozsvítil, ale nasadil si brýle, vzal si její župan a svoje pantofle, vyšel ven na chodbičku a poslouchal. Úplně zřetelně slyšel šustivé šmátrání ve svých věcech na psacím stole dole v přízemí a potom prudké kýchnutí.

Vrátil se tedy do ložnice, ozbrojil se zbraní, jaká padne člověku do oka nejdříve, totiž pohrabáčem, a sestupoval ze schodů, jak dokázal nejtišeji.

Paní Buntingová vyšla ven na chodbičku nad schody. Bylo kolem čtvrté hodiny k ránu a nejhlubší tma noci už minula. V síni se už slabounce tetelil náznak světla, ale dveře do pracovny zely neproniknutelnou černí. Vládlo úplné ticho až na slabé vrzání schodů pod páně Buntingovými kroky a na šelest pohybů v pracovně. Vtom něco klaplo a bylo slyšet šoupavý zvuk vytahované zásuvky a šustění papírů. Potom se ozvalo zaklení, škrkla sirka a pracovnu zalilo žlutavé světlo.

Pan Bunting byl tou dobou už v síni a škvírou mezi křídly dveří viděl na psací stůl s otevřenou zásuvkou a na svíčku, hořící na stole. Ale lupiče neviděl nikde. Stál jen napjatě v síni na rozpacích, co si má počít, zatímco se paní Buntingová s bledou a dychtivou tváří pomalu plížila ze schodů za ním.

Jedna myšlenka udržovala páně Buntingovu odvahu. Totiž přesvědčení, že lupič je obyvatelem vesnice.

Zaslechli cinkot peněz a uvědomili si, že lupič objevil železnou rezervu na domácnost — všeho všudy dvě a půl libry v půlzlatnících. Ten zvuk vzpružil páně Buntingovy síly k ráznému činu. Sevřel pevně pohrabáč a vřít se do pokoje a jemu v patách i paní Buntingová.

„Vzdej se!“ rozkřikl se zuřivě pan Bunting a potom se celý užaslý zarazil. Pokoj byl očividně úplně prázdný.

Ale jejich dojem, že právě v témže okamžiku slyšeli v pokoji někoho chodit, rovnal se jistotě. Snad půl minuty tak stáli a jen popadali dech, ale potom přešla paní Buntingová přes pokoj a podívala se za plentu, zatímco pan Bunting z podobného mimovolného popudu nahlížel pod psací stůl.

Potom paní Buntingová odhrnula stóry na okně a pan Bunting se díval do krbového komína a staral v něm pohrabáčem. Potom paní Buntingová prohlížela koš na papír a pan Bunting otevřel truhlík na uhlí. Potom oba zůstali stát a tázavě hleděli jeden na druhého.

„Byla bych přísahala —“ řekla paní Buntingová.

„Ta svíčka!“ pravil pan Bunting. „Kdo jen rozsvítil tu svíčku?“

„Ta zásuvka!“ zvolala paní Buntingová. „A peníze jsou pryč!“

Zamířila kvapně ke dveřím.

„No ne! Něco takhle divného —“

Z chodby se ozvalo prudké kýchnutí. Vyběhli z pokoje, a jen se ocitli v síni, bouchly dveře u kuchyně.

„Přines svíčku!“ řekl pan Bunting a běžel napřed. Oba slyšeli zvuk spěšně odsunovaných závor.

Když pan Bunting otevřel dveře do kuchyně, spatřil přes umývárnu, že se právě otevírají zadní domovní dveře, a ve slabém svitu prvního rozbřesku vystoupily temné obrysy zahrady vzadu. Byl si jist, že nic neprošlo dveřmi ven. Otevřely se, zůstaly na okamžik dokořán a potom s bouchnutím zapadly. Za tohoto otevření dveří svíčka, kterou paní Buntingová přinášela z pracovny, zablikala a zase vzplanula...

Trvalo to minutu nebo snad o málo víc, než vstoupili do kuchyně. Místnost byla prázdná.

Znovu zastrčili závory na zadních dveřích, prohlédli důkladně kuchyň, spíž i umývárnu a konečně sešli i dolů do sklepa. Ale ať hledali jak hledali, nikde v celém domě nenašli živé duše.

Denní jas zastihl faráře i jeho ženu — párek podivně přistrojený — jak ještě stále užasle bloumají po přízemí vlastního domu při zbytečném světle prskající svíčky.

„No ne! Něco takhle divného!“ začal farář snad už podvacáté.

„Můj milý,“ řekla paní Buntingová, „jde dolů Zuzi. Počkej tiše tady, až zajde do kuchyně, a potom proklouzni nahoru.“

Kapitola 6 NÁBYTEK, KTERÝ SE ZBLÁZNIL

I stalo se, že v časných ranních hodinách svatodušního pondělí pan Hall a paní Hallová, dříve než pro ten den vyburcovali Millii, vstali a tiše jako myšky vklouzli do sklepa.

Jejich práce tam byla soukromého rázu a měla co dělat se specifickým řízem jejich piva.

Jen však vkročili do sklepa, paní Hallová shledala, že s sebou zapomněla vzít láhev sarsaparilly, uloženou v jejich manželské ložnici. A protože odborníkem a hlavním činitelem v této věci byla ona, naprosto patřičně šel pro láhev nahoru Hall.

Na chodbičce nad schody si s překvapením všiml, že dveře cizincova pokoje jsou pootevřeny. Vzkročil do manželské ložnice a našel láhev, jak mu žena uložila.

Ale když scházel opět do přízemí, zpozoroval, že závory na domovních dveřích jsou odsunuté — že dveře jsou vlastně zavřené pouze na kliku. A osvícen náhlým vnuknutím, uvedl si to ve spojitost s cizincovým pokojem v patře a s náповěďmi pana Teddyho Henfreyho. Jasně se pamatoval, že včera večer držel svíčku při tom, když jeho manželka zasouvala na noc závory. Jakmile to spatřil, zarazil se a údivem otevřel ústa; potom, stále s lahví v ruce, znovu vystoupil do patra.

Zaklepal na cizincovy dveře.

Nedostalo se mu odpovědi. Zaklepal podruhé.

A potom otevřel dveře dokořán a vešel.

Bylo to, jak očekával. V posteli ani jinde v pokoji nikdo nebyl. A co bylo podivnější, dokonce i pro Hallův těžkopádný důvtip, na židli a na čele postele se porůznu povalovalo šatstvo — pokud věděl, jediné šatstvo jejich hosta — a jeho obvazy. Ba na sloupku postele dokonce visel švihácky na stranu i jeho klopený širák.

Jak tam Hall tak stál, uslyšel ženin hlas, vycházející z hlubin sklepa s oním rychlým prolínáním slabik a tázavým protahováním konců slov do pisklavého tónu, jímž jsou vesničané ze západního Sussexu zvyklí vyjadřovat krajní netrpělivost:

„Jiříí! Už máš, co jsem chtěláá?“

Tu se otočil a pospíchal dolů k ní.

„Janny,“ zavolal přes zábradlí u schodů do sklepa. „už je to pravda, co říká Henfrey. Není ve svém pokoji, není tam. A domovní dveře jsou vodrýglovaný.“

Paní Hallová zprvu nechápala, ale jakmile pochopila, rozhodla, že se na prázdný pokoj půjde podívat sama. Hall, ještě stále s lahví v ruce, šel napřed.

„Jestli tam není von,“ řekl, „tak tam jsou jeho šaty. A co kde dělá bez šatů, he? Šlakovitě vošemetrná věc!“

Mezitímco stoupali po schodech ze sklepa, oba dva (jak se později zjistilo) měli dojem, že slyší, jak se domovní dveře otvírají a zavírají. Ale když v přízemí viděli, že jsou zavřené a nikde nikdo, ani jeden se o tom druhému v tu chvíli nezmínil.

V síni paní Hallová manžela předešla a běžela nahoru první. Na schodech někdo kýchl. Hall, který šel o šest schodů za ní, myslel, že slyšel kýchnout ji, kdežto ona, jdouc napřed, měla dojem, že to kýchl Hall. Otevřela zprudka dveře, stanula a rozhlížela se po pokoji.

„No ne, něco tak divného!“ zvolala.

Zaslechla frknutí, jak se zdálo, těsně za svou hlavou, a když se ohlédla, překvapilo ji, že vidí Halla dobrých pět kroků za sebou ještě na posledním horním schodě, ale v mžiku stál vedle ní.

Pokročila dovnitř a sáhla dlaní na polštář a potom pod pokrývku.

„Studený,“ prohlásila. „Aspoň hodinu nebo i dýl tady neležel.“

Co to říkala, stalo se něco svrchovaně neobyčejného.

Ložní pokrývky se shrnuly dohromady, naježily se náhle do jakési homole a vzápětí přeletěly střemhlav přes přední čelo postele na zem. Vypadalo to navlas tak, jako by je byla uprostřed popadla ruka a odhodila je stranou. Ihned potom seskočil cizincův klobouk z rožního sloupku postele, opsal vířivým letem ve vzduchu důkladný půlkruh a nakonec přifrčel přímou čarou paní Hallové do obličeje. A pak stejně rychle přiletěla i houba z umývadla.

A potom židle ze sebe shodila cizincův kabát a kalhoty nedbale na zem, suše se zasmála hlasem jedinečně podobným hlasu cizincovu, obrátila se všema čtyřma nohama proti paní Hallové, okamžik si na ni zřejmě zaměřovala a pak proti ní vyrazila. Paní Hallová vyvířskla a otočila se, a tu jí nohy židle lehce, ale pevně dosedly na záda a vystrkovaly ji i Halla z pokoje ven. Dveře zprudka zabouchly a zamkly se.

Okamžik se oběma zdálo, jako by židle a postel křepčily vítězný tanec, a potom rázem všechno utichlo.

Paní Hallová skončila na chodbičce v náruči pana Halla, napůl v mdlobách. Jen s největšími potížemi se panu Hallovi a Millii, kterou probudil panin zděšený výkřik, podařilo dostat ji do přízemí a podat jí posilňující prostředky v takových případech obvyklé.

„To byli duchové,“ jektala paní Hallová. „Já vím, že to byli duchové. Četla jsem o tom už v novinách. Stoly a židle tancují a skáčou...“

„Lízni si eště kapku, Janny,“ pravil pan Hall. „To tě postaví na nohy.“

„Vyhoď ho a zamkni před ním,“ pokračovala paní Hallová. „Víckrát mi ho sem nepouštěj. Napůl jsem to tušila... mohla jsem to vědět. Ty brejlový voči a ta zafačovaná hlava a jedinou neděli nepáchne do kostela. A všechny ty flašky — ani se nepatří, aby jich někdo měl tolika. To von začaroval ty duchy do nábytku... Můj zlatej nábyteček! Právě v tý židli sedávala chuděra moje maminka, když jsem byla ještě holčička. Když povážím, že se teď na mě ta židle voboří...“

„Eště malou kapičku, Janny,“ pobízel ji Hall. „Máš nervy nadranc.“

Poslali Millii v zlatovém slunečním jasu páté hodiny ranní přes ulici, aby vzbudila pana Sandyho Wadgerse, kováře odnaproti.

Pan Hall se prý dává poroučet a nábytek v horním pokoji se chová ukrutně divně. Nezaskočil byl pan Wadgers k nim?

Věru zkušený muž byl pan Wadgers, a také velmi vynalézavý. Zaujal k tomu případu vsutku vážné stanovisko.

„Ať mě rohatej, jestli tohle nejsou čáry,“ znělo stanovisko pana Sandyho Wadgerse. „Proti takovémuhle panstvu, jako je von, nepomůže žádná podkova.“

Zaskočil k Hallovým velmi znepokojený.

Chtěli na něm, aby s nimi šel nahoru do pokoje jako první, ale zřejmě neměl naspěch. Bylo mu milejší rozprávět dole v síni. Naproti přes cestu vyšel z domu Huxterův učedník a začal sklízet okenice z okna, jímž se prodával tabák. Zavolali ho, aby se připojil k debatě. V několika minutách za ním samozřejmě přišel i pan Huxter.

A tu se uplatnily anglosaské vlohy k parlamentní vládě: bylo řečí jako vody a rozhodný skutek utek.

„Nejdřív uvažme fakta,“ naléhal pan Wadgers. „Musíme mít jistotu, že budeme jednat dočista správně, když ty dveře tam nahoře vyrazíme. Nevyřazený dveře se dají vyrazit vždycky, ale vodvyrazit vyražený dveře, který jste už jednou vyrazili, to holt už nejde.“

A tu se zčista jasna, a nejvýš záhadně, dveře horního pokoje samy o sobě otevřely, a když všichni pohlédli s úžasem vzhůru, spatřili po schodech sestupovat zahalenou postavu cizince, brejlící těma svýma nesmyslně velkýma skleněnýma očima ještě černěji a bezvýrazněji než kdy předtím.

Scházel dolů prkenně a pomalu a celou tu dobu brejlil; šel přes síň a brejlil, potom se zastavil.

„Dívejte se tamhle!“ řekl a jejich oči sledovaly směr jeho ukazováčku v rukavici a spočinuly na láhvi sarsaparilly, přistavené těsně ke dveřím do sklepa. Potom vešel do hostinského pokoje a znenadání, bleskurychle a zlovolně, jim zabouchl dveře před nosem.

Nikdo nepromluvil slovo, dokud nedozněla poslední ozvěna toho bouchnutí.

Civěli jeden na druhého.

„No jestli tohle není koruna všeho!“ prohodil pan Wadgers a nechal druhou možnost nevyslovenou.

„Já bych šel za ním a zeptal se ho na to,“ řekl Wadgers panu Hallovi. „Žádal bych vysvětlení.“

Trvalo jistou chvíli, než k tomu manžela hostinské dost rozkurážili. Konečně Hall zaťukal, otevřel dveře a dostal ze sebe zrovna jen:

„Odpusťte —“

„Táhněte k čertu!“ křikl cizinec hromovým hlasem. A ještě: „Zavřete ty dveře za sebou!“

A tak ta krátká rozmluva skončila.

Kapitola 7 ODHALENÍ

Cizinec vešel do hostinského pokoje v Ekvipáži kolem půl šesté ráno a za staženými roletami a zavřenými dveřmi tam zůstal téměř až do poledne, aniž se k němu po tom, co odehnal Halla, vůbec někdo odvážil přiblížit.

Celý ten čas se musel postit. Třikrát zaklinkal zvoncem, potřetí už zuřivě a dlouhou dobu, ale nikdo se neukázal. „Ty s tím svým ‚Táhněte k čertu‘, to tak!“ odsekávala paní Hallová. Záhy se donesla kusá zvěst o loupeži na faře a lidé si to obojí spočítávali na prstech.

Hall odešel ve Wadgersově doprovodu vyhledat smírčího soudce pana Shucklefortha, aby se s ním poradil. Nikdo se neodvažoval nahoru do patra. Čím se zabýval cizinec, není známo. Čas od času rázoval zuřivě po pokoji a dvakrát bylo slyšet tirádu kleteb, trhání papíru a zuřivé rozbíjení skla.

Hlouček zvědavých, ale vystrašených lidí vzrůstal. Odnaproti přišla paní Huxterová; také několik veselých mládenců, vymóděných černým konfekčním sáčkem a motýlkem z krepového papíru — bylo totiž svatodušní pondělí — rozmnožilo hlouček a kladlo zmatené i matoucí otázky. Mladý Archie Harker se vyznamenal tím, že vyšel na dvůr a pokusil se nakouknout pod staženou roletou dovnitř. Nespatrił sice nic, ale zavdával příčinu k domnění, že něco viděl, a brzy se k němu přidali i jiní příslušníci ipingské mládeže.

Bylo to nejkrásnější svatodušní pondělí, jaké si lze jen představit, a podél vesnické hlavní ulice se táhla řada deseti dvanácti stánků, mezi nimi střelnice, a na trávníku u kovárny stály tři žluté a čokoládově hnědé maringotky, a několik malebných cizozemců obojího pohlaví stavělo atrakci „Srážení kokosových ořechů“. Pánové měli modrá trika, dámy sněhobílé zástěrky a docela módní klobouky s bohatými pery. Woodyer, hostinský od Červeného koloucha, a pan Jagggers, příštipkář, který navíc prodával i ojeté bicykly, natahovali přes silnici šňůru s britskými vlaječkami a královskými korouhvičkami — vlajkoslávu, jakou se původně oslavovalo první jubileum královny Viktorie.

A uvnitř, v umělé temnotě hostinského pokoje, do níž pronikal jenom jediný tenoučký paprsek slunečního světla, seděl cizinec, hladový, jak musíme předpokládat, a ustrašený, schovaný ve svých nepohodlných a horkých obalech, a zíral těmi svými tmavými brýlemi do papíru nebo cinkal špinavými lahvičkami a občas pustě láteřil, slyšitelný, i když neviděný, na chlapce venku za oknem. V koutě vedle krbu se válely střepy půl tuctu rozbitých lahví a vzduch zamořoval čpavý pach chlóru. Tolik je nám aspoň známo z toho, co v té době slyšely uši, a z toho, co později v pokoji uviděly oči.

K polednímu náhle otevřel dveře svého pokoje a zůstal stát a brejlil upřeně na tři čtyři lidi, kteří byli ve výčepu.

„Paní Hallovou,“ řekl.

Kdosi se bázně zvedl a šel zavolat paní Hallovou.

Po chvíli se objevila paní Hallová, sice trochu udýchaná, ale o to rozlíčenější. Hall byl dosud kdesi venku. Promyslíla si tuto scénu již předem, a přinesla proto v ruce tácek a na něm nezaplacený účet.

„Přejete si snad oučet, pane?“ zeptala se.

„Proč jste mi neprostrhla k snídani? Proč jste mi neuvařila moje pravidelná jídla a proč neodpovídáte na moje zvonění? Myslíte si, že mohu žít a nejíst?“

„Proč jste mi nezaplátil oučet?“ opáčila paní Hallová. „To bych právě ráda věděla.“

„Před třemi dny jsem vám řekl, že čekám šek —“

„Před třemi dny jsem vám řekla, že na žádné šeky čekat nebudu. Nemůžete se mrzet, že chvíli čekáte na snídani, když já s oučtem čekám dneska už pět dní, no ne?“

Cizinec zaklel krátce, ale šťavnatě.

„Ale, ale!“ zaznělo z výčepu.

„A byla bych vám moc povděčná, prosím, kdybyste si to klení nechal laskavě pro sebe, pane,“ dodala paní Hallová.

Cizinec tam stál a víc než kdy předtím vypadal jako rozrušená potápěčská kukla.

Ve výčepu vládl všeobecný pocit, že paní Hallová nad ním má vrch. Jeho další slova to také dokazovala.

„Podívejte se, milá paní —“ začal.

„Tu milou paní si nechte,“ přerušila ho paní Hallová.

„Řekl jsem vám, že mi můj šek nepřišel.“

„Jakpak by ne, šek!“ odsekla paní Hallová.

„Ale přesto mám patrně v kapse —“

„Před třemi dny jste mi říkal, že u sebe nemáte víc než asi za zlatku drobnýho stříbra.“

„Nu, ještě jsem něco našel.“

„He-le-me-se!“ ozvalo se z výčepu.

„To by mě zajímalo, *kde* jste to našel, hm?“ řekla paní Hallová.

To cizince zřejmě velmi silně popudilo. Dupl si.

„Jak to myslíte?“ zeptal se.

„Že mě zajímá, kde jste to našel,“ odpověděla paní Hallová. „A než přijmu nějakou bankocetli, nebo než přinesu nějakou snídani, nebo než udělám vůbec něco, ať to je co chce, musíte mi vysvětlit lecký věci, co jim nerozumím a co jim nerozumí nikdo a co by jim kdekdo ukrutně rád rozuměl. Chci vědět, co jste udělal s tou mou židlí nahoře, a chci taky vědět, jak to přídě, že ten váš pokoj byl prázdný, a jak jste se zase dostal dovnitř, hm? Kdo bydlí tady v tom domě, každý chodí dovnitř dveřma — to je tady v domě pravidlo, ale vy jste tak *nepřišel*, a právě proto chci vědět, *jak* jste vlastně přišel. A chci vědět —“

Cizinec znenadání zdvihl ruce v rukavicích, zaťaté v pěst, dupl si a křikl: „Dost!“ se zuřivostí tak neobyčejnou, že paní Hallovou okamžitě umlčel.

„Nerozumíte,“ pokračoval, „kdo jsem, ani co jsem. Ví bůh, že vám to ukážu!“ A tu si rozevřenou dlaní zakryl obličej a zase ruku odtáhl.

Uprostřed tváře se mu rozzela černá prohlubeň.

„Tumáte,“ řekl, pokročil maličko kupředu a něco paní Hallové podával.

Ta, oči vyjeveně upřené na jeho proměněný obličej, podávané mechanicky přijala. Když však potom uviděla, co to je, hlasitě vykřikla, upustila to na zem a vrávoravě ucouvla.

Nos — byl to cizincův nos, růžový a lesklý! — se kutálel po zemi s dutým zvukem slupky z papírmaše.

Potom odhodil brýle a celý výčep se zajíkl úžasem. Strhl si klobouk z hlavy a prudkým pohybem si škubl za licousy a obvazy. Okamžik mu vzdorovaly. Výčepem projel blesk strašlivého tušení.

„Pro boha živého!“ vyjekl kdosi.

A vtom obvazy povolily.

Bylo to horší než co jiného. Paní Hallová, stojíc s otevřenými ústy a zkamenělá hrůzou, vyvřískla a úprkem se rozběhla k domovním dveřím. Do všech vjel pohyb. Jizvy, znetvoření, hmatatelné hrůzy, to čekali — ale *nic*?

Obvazy a falešné vlasy letěly přes síň do výčepu a jeden výrostek, aby se jim uhnul, musel uskočit. Všichni se hrnuli jeden přes druhého ze schůdků ven.

Onen člověk totiž, který tam stál a křičel jakési nesouvislé vysvětlení, byla faktická hmotná postava, šermující rukama, hmotná až nahoru k límci kabátu — a potom — potom *nicota*, zhora nic viditelného, nic!

Lidé dál ve vesnici slyšeli křik a ječení, a když se podívali ulicí, viděli, jak Ekvipáž zběsile chrlí všechno svoje člověčenstvo ven. Viděli, jak paní Hallová upadla a pan Teddy Henfrey nadskočil, aby o ni nezakopl, a potom slyšeli strašlivé skřeky Millie, která při tom hluku a shonu vyběhla náhle z kuchyně a narazila zezadu na bezhlavého cizince.

A vtom skřeky zmlkly, jako když utne.

Ihned se kdekdo po celé délce ulice — prodavač cukrovinek, principál od kokosové strefovačky a jeho fámulus, majitel houpaček, kloučkové a holčičky, venkovští šviháci, nafintěné děvy, postarší muži v halenách a cikánky v zástěrkách — rozběhl k hostinci a v zázračně krátké chvíli se před živností paní Hallové vlnil dav nějakých čtyřiceti lidí, který stále rychle rostl, a povykoval a vyptával se a pokřikoval a radil.

Všichni zřejmě dychtili mluvit najednou a výsledek toho byl hotový bábel. Paní Hallovou, kterou zdvihli úplně zhroucenou, podpíral malý hlouček. Všechno bylo jeden zmatek a hulákání, jeden neuvěřitelný výrok očitého svědka:

„Copak vlastně tropil?“

„Snad neublížil tý holce, co?“

„Podle mýho se na ni vrhl s nožem.“

„Je bezhlavej, povídám ti. Nemyslím to jen tak, jak se mluví. Myslím mužskýho, kterýmu vopravdu chybí hlava!“

„Houby! Je to nějakaj kejklířskej kousek.“

„Strhal si ty fáče, to —“

V strkanici, aby viděl otevřenými dveřmi dovnitř, se dav seskupil do hartusícího klínu, jehož odvážnější špice se dotýkala téměř zdi hostince.

„Minutku tam stál, pak jsem slyšel vřísknout holku a on se otočil. Viděl jsem, jak se jí mihla sukně, a on tradá za ní. Netrvalo to ani deset vteřin, a už byl zase zpátky, v ruce nůž a bochník, a jen stál, jako by na něco brejlil. Není to ani chvilíčka. Zašel tamhle do těch dveří. Povídám tě, nemá hlavu, nemá vůbec hlavu. Akorát jsi ho zmeškal —“

Vzadu vznikl rozruch a mluvčí umklkl a ustoupil z cesty malému průvodu, který kráčel velmi rázně k domu: v čele pan Hall, velmi rudý a odhodlaný, za ním pan Bobby Jaffers, vesnický strážník, a za ním opatrný pan Wadgers.

Právě se vrátili, vyzbrojeni zatykačem.

Lidé na ně pokřikovali protichůdné informace o nejnovějších událostech.

„Hlava nehlava,“ prohlásil Jaffers, „mám ho zatknout, a taky že ho zatкну!“

Pan Hall vystoupil rázně po schůdkách, zamířil ke dveřím hostinského pokoje a našel je otevřené.

„Strážníku,“ pravil, „konej svou povinnost.“

Jaffers rázně vstoupil, za ním Hall, poslední Wadgers. Ve zšeřelém světle spatřili proti sobě stát bezhlavou postavu, v jedné ruce v rukavici ohryzanou kůrku chleba, ve druhé špalek sýra.

„To je von,“ řekl Hall.

„Co tohle, u čerta, zase znamená?“ ozvalo se tónem hněvivé výtky odkudsi nad límcem postavy.

„Jste zatroleně divnej kunčoft, vašnosto,“ pravil pan Jaffers. „Ale hlava nehlava, zatykač říká ‚vosoba‘ a povinnost je povinnost —“

„Ruce pryč!“ zvolala postava a uskočila.

Bezhlavý odhodil chléb i sýr na zem a pan Hall jen tak tak, že chňapl nůž na stole a zachránil ho. Cizinec si strhl levou rukavici a mrštil jí Jaffersovi do obličeje. Jaffers, který drmolil dál cosi o zatykači, vzápětí ut'al řeč, popadl postavu za bezruké zápěstí a sevřel jí neviditelné hrdlo. Utržil tak zvonivé kopnutí do holenní kosti, až bolestí vykřikl, ale stisk sevřených prstů neuvolnil. Hall poslal nůž klouzavě po stole k Wadgersovi, který zastával, tak říkajíc, úlohu brankáře podporujícího útok, a jak se Jaffers a cizinec potáceli a motali k němu, Hall k nim zamířil a chňapal a mlátil mezi ně. V cestě jim stála židle, a jak spolu padali na zem, s třeskotem se překotila na bok.

„Chytni mu nohy,“ procedil Jaffers mezi zuby.

Ve snaze vyhovět vyslovenému přání si pan Hall vysloužil dunivý kopanec do žeber, a ten ho na okamžik vyřadil z boje. Pan Wadgers, když spatřil, že bezhlavý cizinec se převalil na Jafferse a

získal nad ním vrch, ustoupil s nožem v ruce ke dveřím a srazil se tak s panem Huxterem a se sidderbridgeským povozníkem, kteří přicházeli zákonu a pořádku na pomoc.

V témže okamžiku spadly ze skříně tři čtyři lahvičky a vychrlyly do ovzduší pokoje čpavou mlhu.

„Vzdám se,“ zvolal cizinec, ačkoli měl Jafferse vespod, a vzápětí se celý udýchaný postavil na nohy — prapodivná postava, bezhlavá a bezruká — neboť si zatím kromě levé rukavice stáhl i pravou. „Nemá to smysl,“ řekl, jako by vzlykavě popadal dech.

Byl to nejpodivnější výjev na světě, slyšet ten hlas, přicházející jakoby z prázdnoty, ale sussexští venkované jsou snad nejstřízlivější lidé pod sluncem.

Jaffers vstal také a vytáhl pár želízek. A potom vyvalil oči.

„Jářku!“ zvolal Jaffers zaražen nejasným uvědoměním, jak je celá ta věc nesmyslná. „Hrom do toho! Jak vidím, nemůžu je použít.“

Cizinec si přešel paží shora dolů po vestě, a knoflíky, na něž po řadě ukazoval jeho prázdný rukáv, se jako zázrakem rozpínaly. Potom řekl něco o své holeni a shýbl se. Zdálo se, že něco kutí se střevíci a ponožkami.

„No ne!“ zvolal náhle Huxter. „Vždyť to není vůbec člověk! Jsou to jenom prázdné šaty. Podívejte! Je mu vidět dovnitř límce a celou podšívku v šatech! Mohl bych tam strčit ruku —“

Napřáhl ruku, ale připadalo mu, jako by byla ve vzduchu na něco narazila, a s pronikavým výkřikem s ní ucukl.

„Rád bych, abyste mě nešťouchal prsty do očí,“ ozval se éterický hlas tónem rozhořčené výtky. „Věc se má tak, že tady jsem celý — hlava, ruce, nohy a zkrátka všechno, ale jsem prostě neviditelný. Je to zpropadeně mrzuté, ale už tomu tak je. Není to důvod, proč by mě měl každý hloupý dřevák v Ipingu celého rozrýpat, nemyslíte?“

Celé šaty, nyní už úplně rozepjaté a volně visící na neviditelné podpoře, vstaly s rukávy založenými v bok.

Zatím dovnitř vstoupilo několik dalších mužů a v namačkaném pokoji nebylo skoro k hnutí.

„Neviditelný, hm?“ prohodil Huxter, aniž věnoval pozornost cizincově nadávce. „Kdopak kdy jenom něco takového v životě viděl?“

„Je to možná divné, ale není to zločin. Proč se mám nechat takhle napadat strážníkem —?“

„Ouha! To je zas něco jiného,“ namítl Jaffers. „Není pochyby, že vás je v tomhle světle kapku těžko vidět, ale mám v ruce zatykač a je tedy všecko v pořádku. Nejde mi o žádnou neviditelnost, tady jde o vloupání. Do jednoho domu tady se někdo vloupal a sebral peníze.“

„No a?“

„A okolnosti rozhodně ukazují —“

„Třesky plesky!“ pravil Neviditelný.

„Taky doufám, pane. Ale mám rozkaz —“

„Dobrá,“ přisvědčil cizinec, „půjdu s vámi. Půjdu dobrovolně. Ale bez pout.“

„Reglamá to žádá,“ odpověděl Jaffers.

„Bez pout,“ kladl si podmínku cizinec.

„Promiňte —“ řekl Jaffers.

Z ničeho nic si postava najednou sedla, a než si kdokoli stačil uvědomit, co se děje, střevíce, ponožky i kalhoty ležely odkopnuté pod stolem. Potom cizinec opět vyskočil a sesmekl ze sebe sako.

„Jářku, s tímhle si dejte pokoj,“ křikl Jaffers, když si náhle uvědomil, co se děje. Hrábl po vestě, ale ta se bránila a vtom z ní vyklouzla košile a nechala mu v ruce pouze vestu, zplihlou a prázdnou.

„Chyťte ho!“ vykřikl hlasitě Jaffers. „Jakmile si jednou ty šaty svlíkne —“

„Chyťte ho!“ křičel kdekdo a drápal se po třepotavé bílé košili, která byla nyní vším, co bylo z cizince vidět.

Košilový rukáv zasadil Hallovi, který se po něm hnál s rozpřaženýma rukama, ostrou ránu do obličeje. Zarazil tak jeho další postup a odhodil ho dozadu na starého hrobníka Toothsoma.

V příštím okamžiku se jmenovaný kus prádla vyhrnul do výše a začal sebou škusbat a prázdně pleskat rukávy sem a tam jako košile, kterou si někdo rve přes hlavu dolů.

Jaffers po ní chňapl a tím ji jen pomohl stáhnout. Z prázdného prostoru mu přiletěla rána na ústa a Jaffers vytasil bezhlavě obušek a zuřivě přetáhl Teddyho Henfreyho přes temeno lebky.

„Pozor na něj!“ křičel kdekdo a šermoval slepě rukama a nic nezasáhl. „Chyťte ho! Zavřete dveře! Nenechte ho upláchnout! Já něco držím! Tady je!“

Byl to hotový blázinec, co natropili hluku. Zřejmě všichni inkasovali rány zároveň a Sandy Wadgers, mazaný jako vždycky a s důvtipem zbystřeným strašlivou ranou do nosu, otevřel zase dveře a načal úprk.

Ostatní, řítíce se slepě za ním, uvázli nakrátko ve výklenku u dveří. Mláčení pokračovalo. Unitář Phipps měl vyražený přední zub a Henfreymu někdo poranil chrupavku ušního boltce. Jaffers utřila ránu do sanice, a když se otočil, nahmátl něco, co se ve rvačce nachomýtlo mezi něj a Huxtera a překáželo jim pustit se do sebe. Ucítil svalnaté plece a v příštím okamžiku se celý hlouček zápolících, rozčilených mužů vyvalil do nabitě síně.

„Mám ho!“ hulákal Jaffers zajíkově a motal se vším tím davem, mezitímco se s rudou tváří a naběhlými žilami rval s neviditelným protivníkem.

Muži se potáceli na všechny strany, jak se tento prapodivný chumel rychle valil k domovním dveřím a koulel se z těch pár schůdků před hostincem. Jaffers křičel už skrčeným hlasem, ale přesto se držel soupeře jako klíště; když se však rozehnal kolenem, udělal přemet a dopadl ztěžka na lopatky, hlavou tvrdě na šterkovitou zem. Teprve potom mu prsty povolily. Rozléhaly se vzrušené výkřiky: „Chyťte ho!“ — „Neviditelný!“ a podobně, když vtom přiskočil jakýsi mladík, patrně přespolní, jehož jméno nevyšlo najevo, a něco nahmátl, ale chytil se a upadl přes strážníkovu nehybně ležící tělo.

Uprostřed silnice vykřikla žena, o kterou se něco otřelo, a pes, zřejmě kopnutý, vyštěkl a s vytím zběhl do Huxterova dvora. Tím si Neviditelný zajistil volnou cestu. Lidé, užaslí, chvíličku postávali a rozkládali rukama, a potom propukla panika a rozehnala je široko daleko po vesnici, jako když nápor větru rozmete odumřelé listí.

Ale Jaffers ležel pod schůdky do hostince úplně tiše, obličejem a prohnutými koleny obrácen k obloze.

Kapitola 8 **CESTOU**

Osmá kapitola je neobyčejně krátká a vypravuje, jak Gibbins — místní amatérský přírodopisec toho kraje, který právě ležel venku na rozlehlých širých ladech v domnění, že kromě něho není v okruhu dvou mil živé duše, a dřímал — zaslechl zvuk, jako kdyby blízko u něho někdo zakašlal, kýchl a potom si pro sebe pustě zaklel.

Ale když se rozhlédl, nikoho neviděl.

Přesto byl ten hlas nesporný. Pokračoval v klení s onou šíří a rozmanitostí, jakou se vyznačují kletby vzdělaného člověka. Mohutněl až do největší hlasitosti a potom zase slábl, až zanikl v dálce, ubíraje se podle Gibbinsova domnění směrem k Adderdeanu. Pojednou pak zesílil v křečovitě kýchnutí a rázem zmlkl.

Gibbins dosud o ranních událostech vůbec nic neslyšel, ale úkaz byl tak překvapivý a znepokojující, že bylo po jeho filozofickém klidu veta. Chvatně se zdvihl a pospíchal z příkrého svahu kopce k vesnici tak rychle, co mu nohy stačily.

Kapitola 9 **PAN TOMÁŠ MARVEL**

Pana Tomáše Marvela si musíte představit jako muže široké, houbovitě tváře s válcovitě protáhlým nosem, s požívačnými, odulými, nerozhodnými ústy a s nemožně rozježenými vousy. Jeho postava jevila sklon k tělnatosti a jeho krátké údy tento sklon ještě podtrhovaly. Nosil chlupatý plstěný cylindr a časté používání provázku a tkaničky do bot jako náhrady za knoflík, zjevné na choulostivých místech jeho úboru, bylo známkou muže zásadně mládeneckého založení.

Pan Tomáš Marvel seděl s nohama v příkopě u silnice vedoucí přes lada k Adderdeanu, asi půl druhé míle od Ipingu. Až na nepravdělně prolamované ponožky měl nohy bosé, palce u nich široké a našpicované jako uši ostražitého psa. Pomaloučku polehoučku — všechno dělal pomaloučku polehoučku — dumal nad párem šněrovacích bot. Byly to nejzachovalejší boty, k jakým za dlouhou dobu zase přišel, ale byly mu tuze velké, kdežto ty, které měl až do nynějška, mu sice za sucha padly jako ulité, ale do mokra měly tuze slabé podrážky. Pan Tomáš Marvel si protivil boty příliš

prostorné, jenže mokro si protivil stejně. Nikdy si ještě nepromyslí, co z obojího si protíví víc, a byl příjemný den a nebylo nic lepšího na práci.

Rozložil si tedy všechny čtyři boty do malebné skupinky na drn a prohlížel si je. A když je tam viděl v trávě mezi vyrážejícím řepíčkem, najednou ho napadlo, že oba páry jsou na pohled ukrutně šeredné. Vůbec ho nezarážilo, když za zády zaslechl hlas.

„Tak nebo tak, boty to jsou,“ pravil hlas.

„Je to — milodar,“ řekl pan Tomáš Marvel, zatímco je s hlavou nachýlenou ke straně s nechutí obhlížel, „a ať se propadnu, jestli vím, který z těch párů je na celém tom všivém světě nejohavnější!“

„Hm,“ zabručel hlas.

„Už jsem chodil v horších — ba někdy jsem neměl vůbec žádné. Ale žádné z nich nebyly tak nestydatě ohavné — s odpuštěním, že se tak vyjadřuju. Škemral jsem o boty — výslovně o boty — už několik dní, protože z těchhle mi bylo nanic. Jsou docela bytelné, to je pravda. Ale gentleman na vandru se na své botky sakra něco nakouká! A jestli mi budete věřit, v celém tom všivém okrese jsem nesehnal — a že jsem se nějak snažil! — nic než tyhlety. Jen se na ně podívejte! A když se to veme, tenhle okres je na boty ještě celkem docela dobrý. Ale to je holt právě to moje vrtkavé štěstí. Tenhle okres mi dodává boty už nějakých deset dvanáct let nebo i víc. A pak se k jednomu zachová takhle.“

„Je to potvorný okres,“ pravil hlas, „a lidi špínové.“

„Vidíte?“ řekl pan Tomáš Marvel. „Kristáčka, ale tohle mi jsou škrpály! To přestává všechno!“

Otočil hlavu přes rameno vpravo, aby se podíval na boty svého kompaňona v hovoru s úmyslem porovnat je se svými, a ejhle! — kde měly stát kompaňonovy boty, tam nebyly ani boty, ani nohy. Otočil hlavu přes rameno vlevo, a rovněž tam nebyly ani boty, ani nohy. Zadoutnala v něm jiskřička bezmezného úžasu.

„Kde k čertu jste?“ zeptal se pan Tomáš Marvel přes rameno a vyhoupl se na všechny čtyři.

Viděl pláň prázdných lad, na nichž vítr kolébal hlodašovými keříčky se zelenými výhonky.

„Přebral jsem?“ ptal se pan Marvel sám sebe. „Zdalo se mi něco? Povídal jsem si sám se sebou? U všech —“

„Neplašte se,“ pravil hlas.

„S tím břichomluvectvím mě vynechte,“ řekl pan Tomáš Marvel a rázně vyskočil. „Kde k čertu jste? Prej ,neplašte se‘, jakpak by ne!“

„Neplašte se,“ opakoval hlas.

„Vy budete za minutku poplašenej, šašku jeden,“ odsekl pan Tomáš Marvel. „Kde k čertu vězíte? Ukažte se, ať si na vás číhnu ...“

„Jste snad pod drnem?“ zeptal se po chvíli pan Tomáš Marvel.

Žádná odpověď. Pan Tomáš Marvel tu stál v punčochách a úžasu, kazajku napůl svlečenou.

„Pívit,“ pípla v dálce čejka.

„Já ti dám, pívit!“ rozhorlil se pan Tomáš Marvel. „Tohle není čas na legraci.“

Na východ i za západ, na sever i na jih zela lada pustotou. Silnice, lemovaná mělkými příkopy a bílými sloupky, táhla se rovná a prázdná od severu na jih a až na tu čejku byla prázdná i ta modrá obloha.

„Abych zdráv byl,“ řekl pan Tomáš Marvel a nasoukal si zase ramena do kazajky. „To je to pití. Moh jsem to vědět.“

„Není to to pití,“ pravil hlas. „Jen neztrácejte nervy.“

„Brr!“ otrásl se pan Marvel a obličej mu mezi rudými skvrnami zbělel. „Je to to pití,“ opakoval bezhlesými rty. Rozhlížel se kolem sebe vyjeveně dál, otáčel se pomalu dozadu. „Byl bych moh přísahat, že jsem slyšel hlas,“ zašeptal.

„Ovšemže, slyšel jste.“

„Už je to tady zas,“ řekl pan Marvel, zavřel oči a tragickým gestem si přitiskl ruku na čelo.

Náhle ho něco popadlo za límec a prudce jím zacloumalo, až zůstal ještě popletenější než předtím.

„Nebud'te blázen!“ pravil hlas.

„Už jo — jsem s tou svou — mizernou palicí — úplně vedle!“ řekl pan Marvel. „Nic naplat. To je od toho čertění na ty zatracený boty. Jsem s tou svou mizernou, všivou palicí úplně vedle. Nebo to jsou duchové!“

„Ani jedno, ani druhé,“ pravil hlas. „Poslouchejte!“

„Ta palice!“ zaúpěl pan Marvel.

„Jenom minutku,“ pravil zostra hlas, rozechvělý sebeovládáním.

„Co tedy?“ zeptal se pan Tomáš Marvel s podivným pocitem, že ho do prsou dloubl prst.

„Vy si myslíte, že jsem jenom mámení — opravdu jenom mámení?“

„Co jiného můžete být?“ odpověděl pan Tomáš Marvel a drbal se přitom v týle.

„No dobře,“ pravil hlas tónem úlevy. „Pak po vás tedy budu házet kamínky, až změníte názor.“

„Ale kde k čertu jste?“

Hlas neodpověděl.

A fíí, přífrčel kamínek zřejmě z čirého vzduchu a minul se páně Marvelova ramene jen o vlásek. Pan Marvel se ohlédl a viděl, jak se od země odlepil jiný kamínek, opsal složitou spirálovitou dráhu, vznášel se okamžik nehybně ve vzduchu a potom mu s rychlostí takřka nepostřehnutelnou dopadl k nohám. Byl tuze užaslý, aby se uhnul. Fíí, přífrčel další kámen, a odrazil se mu od obnaženého palce do příkopu.

Pan Marvel vyskočil na stopu vysoko a hlasitě zaskučel. Potom se pustil do běhu, ale klopýtl o neviděnou překážku, vzal pochopa a dopadl vsedě.

„Tak tedy,“ pravil hlas, když se do vzduchu obloukem vznesl další kámen a zůstal nehybně viset nad tulákem, „jsem jenom mámení?“

Místo odpovědi se pan Marvel zvedl, ale vzápětí ho něco zase povalilo na zem.

Chvilíčku zůstal ležet klidně.

„Jestli se budete vzpírat ještě dál,“ pravil hlas, „pustím vám ten kámen na hlavu.“

„To je mi čistá lumpárna,“ povzdychl si pan Tomáš Marvel, posadil se, objal si dlaní poraněný palec a upřel zrak na kámen nad sebou. „Tomuhle nerozumím. Kameny se samy házejí. Kameny mluvějí. Polož se, kamínku, polož. Rozpadni se v prach. Vzdávám se.“

Kámen spadl na zem.

„Je to velmi jednoduché,“ promluvil hlas. „Jsem neviditelný člověk.“

„Vykládejte radši něco, co nevím,“ řekl pan Marvel a zafuněl bolestí. „Kde jste schovaný — jak to děláte — to nevím. To jsem v koncích.“

„Nic víc na tom není,“ pravil hlas. „Jsem neviditelný. To právě chci, abyste pochopil.“

„To přece může vidět každý. Nemusíte být tak zpropadeně netrpělivý, vašnosto. No tak! Dejte mi přece o tom páru. Jak jste schovaný?“

„Jsem prostě neviditelný. V tom vězí jádro věci. A chtěl bych, abyste to pochopil —“

„Ale kde jste?“ skočil mu do řeči pan Marvel.

„Tady — pár kroků před vámi.“

„Ale jděte! Nejsem slepejš. Za chvíli mi budete vykládat, že jste jen čirý vzduch. Já nejsem jen takový nějaký nevědomý pobuda, jak si myslíte —“

„Ano to jsem — čirý vzduch. Díváte se rovnou skrz mě.“

„Cože! Copak nejste z žádný hmoty? Vox et — jakpak to říkají — a dál už nic? Tak je to?“

„Jsem obyčejný člověk — hmotný, potřebný jídla a pití, potřebný nějakého oděvu... Ale jsem neviditelný. Rozumíte? Neviditelný. Prosté k pochopení. Neviditelný.“

„Jakže? Opravdický člověk?“

„Ano, skutečný.“

„Ukažte ruku, ať si šáhnu,“ řekl Tomáš Marvel, „jestli totiž opravdický jste. Pak to zase nebude jaksi tak čerchmantsky neobyčejný —“

„Kristáčka!“ zvolal. „To jste mi ale nahnal! — Takhle mě drapnout!“

Volnými prsty ohmatával ruku, která mu obemkla zápěstí, a bázlivým dotykem potom stoupal po paži k rameni, přejížděl svalnatou hrud' a prozkoumával vousatý obličej.

Marvelova tvář byla jeden úžas.

„Ať se propadnu!“ řekl. „Jestli tohle nedá flek všem kohoutím zápasům! Zvláštnost nad zvláštnost! — A tuhle čistě skrze vás vidím králíka na půl míle daleko. Není z vás vidět ani kousíček — leda až na —“

Pronikavě zkoumal zdánlivě prázdný prostor před sebou. „Nejedl jste náhodou chleba a kus sýra,“ zeptal se s rukou ještě stále na neviditelné paži.

„Máte úplně pravdu. Tělo to ještě nevstřebalo.“

„Aha!“ řekl pan Marvel. „Ale je to krapet až strašidelný.“

„Ovšemže, tohle všechno není dávno tak báječné, jak si snad myslíte.“

„Pro *moje* skrovný požadavky je to báječný až dost,“ namítl pan Tomáš Marvel. „Jak to rafičíte? Jak se to, k d'asu, vůbec dělá?“

„To je tuze dlouhá historie. A mimo to —“

„Povídám vám, z tyhle celý věci jsem na mou věru dočista paf,“ řekl pan Marvel.

„Pro tuhle chvíli bych vám chtěl vyložit tohle: Potřebuju pomoc. Tak daleko jsem to dotáhl. Natrefil jsem vás neočekávaně. Bloudil jsem, vztekem šílený, nahý, bezmocný. Byl bych vraždil... A tu jsem uviděl vás —“

„Kristáčka!“ zvolal pan Marvel.

„Přiblížil jsem se k vám zezadu — byl jsem na vážkách — a šel jsem dál.“

Tvář pana Marvela mluvila sama za sebe.

„Potom jsem se zastavil ,Tady,‘ povídám si, ,je vyvrženec jako já. Tohle je člověk pro mě.‘ Otočil jsem se tedy a vrátil se k vám. K vám. A —“

„Krindapána,“ vzdychl pan Marvel. „Dočista se mi z toho úplně motá hlava. Smím se zeptat: Nač a proč? A v čem byste si přál, abych vám jako pomoh? Neviditelný!“

„Chci od vás, abyste mi pomohl k šatům a k přístřeší, a potom ještě s jinými věcmi. Postrádám je totiž už dost dlouho. Jestli mi nepomůžete — no dobrá!... Ale vy mi *pomůžete* — *musíte*.“

„Podívejte,“ řekl pan Marvel, „jsem z toho úplně jenek. Už mě víc neotloukejte. A nechtě mě jít. Musím se trochu sebrat. A hnedle jste mi taky zlomil palec. Je to všecko dohromady hotovej blázinec. Prázdna lada, prázdné nebe. Na míle daleko není vidět nic než náruč přírody. A najednou přijde hlas. Hlas z nebe! A kameny. A pěst. Kristáčka!“

„Vzmužte se,“ pravil hlas, „protože musíte vykonat práci, kterou jsem pro vás vybral.“

Pan Marvel nadul líce a vypouklil oči.

„Vybral jsem si vás,“ pravil hlas. „Kromě několika těch hlupáků tamhle ve vesnici jste jediný lidský tvor, který ví, že existuje něco takového jako neviditelný člověk. Musíte mi dělat pomocníka. Pomozte mi — a já pro vás vykonám velké věci. Neviditelný člověk je mocný člověk.“ Nakrátko se odmlčel a prudce kýchl.

„Ale jestli mě zradíte,“ pravil, „jestli selžete a nevykonáte, co vám nařídím —“

Ustal v řeči a poklepal panu Marvelovi rázně na rameno. Pan Marvel zaječel při tom dotyku hrůzou. „Já vás nechci zradit,“ řekl pan Marvel a uhýbal z dosahu těch prstů. „Dělejte si co chcete, ale tohle už jednou vypusťte z hlavy. Nechci nic jiného než vám pomoci — jenom mi řekněte, co mám dělat, (Kristáčka!) Ať chcete co chcete, s největší radostí to pro vás udělám.“

Kapitola 10

PAN MARVEL NAVŠTÍVÍ IPING

Jakmile se první prudké vzplanutí paniky vybouřilo, začal se Iping různit v názorech.

Náhle zdvihla hlavu hydra skepse — pochybovačnost sice značně nefundovaná, ani v nejmenších pevná v kramflecích, ale přesto pochybovačnost. Je přece o tolik lehčí v neviditelného člověka nevěřit, a ty, kteří ho skutečně viděli rozplývat se do vzduchu nebo pocítili sílu jeho paže, bylo možno spočítat na prstech obou rukou. A i z těchto svědků brzy ubyl opatrný pan Wadgers, který se uchýlil za nedobytné zámky a závory vlastního domu, a strážník Jaffers ležel v mrákotách v lokále Ekvipáže.

Velké a podivuhodné myšlenky, přesahující rámec životní zkušenosti, mívají na muže a ženy často menší účinek než zřetele podružnější a hmatatelnější.

Iping hýřil vlajkoslávou a kdekdo byl vyšňořen ve svátečním. Těšil se na svatodušní pondělí už měsíc nebo i déle. Po poledni se začínali i ti, kteří v Neviditelného věřili, s jistou ostýchavostí zase oddávat drobným kratochvílím usuzující, že Neviditelný nadobro zmizel, a pro pochybovače byl už pouhým šprýmem. Ale všichni — jak skeptici, tak i ti, kdo věřili — se celý ten den mimořádně družně bavili.

Na Haysmanově loučce se pestřil stan, v němž paní Buntingová a jiné dámy chystaly čaj, zatímco venku dětičky z nedělní školy běhaly o závod a hrály hry za dohledu a okřikování pana kaplana a slečen Cussovové a Sackbutové. Je nesporné, že ve vzduchu visela jistá lehoučká tíseň, ale většina lidí měla přesto dost rozumu, aby utajila jakékoli obavy, jimiž je snad fantazie soužila.

Na obecním palouku se značné oblibě u dospívající mládeže těšilo šikmo napjaté lano, z něhož mohl člověk sjet, držel-li se přitom kolíku zavěšeného pod kladkou, a nechat sebou prudce mrštit na pytel na dolním konci, a stejné oblibě se těšily i houpačky a kokosové strefovačky. Kromě toho tam byla také promenáda a parní skříňový orchestrion, příslušející k malému kolotoči, šířil do ovzduší pronikavý pach oleje a neméně pronikavou muziku.

Členové klubu se dopoledne účastnili bohoslužby a teď stavěli na odív své zelenorůžové odznaky, kdežto někteří, ti bujařeji založení, si ještě příkrášlili buřinky řvavými pouťovými mašličkami. Starého Fletchera, který pohlížel na sváteční kratochvíle přísně, bylo vidět mezerou v jasmínu kolem jeho okna nebo otevřenými dveřmi (kudy vám bylo libo se podívat), jak opatrně balancuje na prkně, položeném na dvou židlích, a bílí strop svého průčelního pokoje.

Kolem čtvrté hodiny vkročil do vesnice, směrem od lad, nějaký neznámý člověk. Byl to malý podsaditý muž v nemožně ošuntělém cylindru a zřejmě velmi ztěžka popadal dech. Tváře měl střídavě splasklé a zase silně nadulé. V jeho flekatém obličejí se zračila bázeň a pohyby se vyznačovaly jistou zdráhavou čiperností. Zahnul kolem rohu u kostela a zamířil rovnou k Ekvipáži.

Že ho viděl, pamatuje si kromě jiných i starý Fletcher; ba po pravdě byl jeho prapodivný neklid tomu starému pánovi tak nápadný, že mezitímco neznámého sledoval očima, z nepozornosti si nechal ze štětky zatéct do rukávu notný crček vápna.

Podle pozorování principála kokosové atrakce si neznámý příchozí zjevně povídal pro sebe a pan Huxter postřehl totéž. Neznámý se zastavil u paty schůdků do Ekvipáže a podle pane Huxtera prý očividně sváděl tuhý vnitřní zápas, než se dokázal přinutit, aby po nich vešel do domu.

Konečně rázně vystoupal po schůdkách, a jak pan Huxter viděl, zamířil doleva a otevřel dveře hostinského pokoje. Pan Huxter slyšel hlasy zevnitř z pokoje i z výčepu, upozorňující muže na jeho omyl.

„Ten pokoj je soukromý!“ řekl Hall a neznámý zavřel neochotně dveře a zašel do výčepu.

Uplynulo několik málo minut a neznámý se opět objevil a s výrazem tichého uspokojení, který dělal na pana Huxtera jistý dojem strojenosti, si hřbetem ruky otíral ústa. Chvilíčku tak stál a rozhlížel se kolem sebe a potom ho pan Huxter viděl šinout se prapodivně pokradmu ke vratům do dvora, na který vedlo okno hostinského pokoje.

Po jistém váhání se neznámý opřel o jeden sloup vrat, vytáhl krátký hliněný čibuk a chystal se kouřit. Při cpaní dýmky se mu třásly prsty. Nemotorně si zapálil, založil ruce a v ospalém postoji, jehož přesvědčivost úplně popíralo jeho občasné letmé pomrkávání po dvoře, začal bafčit.

To všechno viděl pan Huxter přes plechovky s tabákem v okně trafiky a neobvyklost mužova počínání ho pobízela, aby v jeho pozorování pokračoval.

Pojednou se neznámý prudce napřímil a strčil si čibuk do kapsy. Potom zmizel ve dvoře. Pan Huxter usoudil, že je právě svědkem nějaké drobné krádeže, a proto bez odkladu skokem oběhl svůj pult a ruče vyrazil ven na ulici, aby zloděje zadržel.

Současně s tím se znovu zase objevil pan Marvel, klobouk nakřivo a v jedné ruce velký ranec v modrém ubruse a ve druhé tři knihy svázané do balíku — svázané, jak se ukázalo později, farářovými šlemi. A jakmile spatřil Huxtera, jaksi zajímavě zafuněl, prudce zahnul doleva a dal se na útěk.

„Zloděj! Chyťte ho!“ vykřikl Huxter a pustil se za ním.

Vjemy pana Huxtera byly živé, ale krátkého trvání. Viděl svého muže přímo před sebou, jak hbitým sprintem uhání k rohu u kostela a k silnici, vedoucí na lada. V pozadí viděl vesnickou vlajkoslávu a celou svatodušní veselici, ale ohlédl se k němu sotva dvě tři tváře.

Ještě jednou zahulákal:

„Zloděj! Chyťte ho!“ a hrdinně vyrazil za ním.

Ale uběhl sotva deset rázných skoků, když vtom ho jakýmsi záhadným způsobem něco udeřilo přes holeň, a tu již neutíkal, nýbrž letěl neuvěřitelnou rychlostí vzduchem.

A náhle zahlédl zem těsně u hlavy. Svět jako by se mu rozstříkl v milión vířících jiskřiček —
„a co se dělo dál, o to už zájem neměl.“

Kapitola 11 **V EKVIPÁŽI**

Nuže, abychom jasně pochopili, co se stalo v hostinci, musíme se nezbytně vrátit k okamžiku, kdy pan Marvel prvně vkročil do zorného pole páně Huxterova okna.

Přesně v tom okamžiku meškal v hostinském pokoji pan Cuss s panem Buntingem. Zabývali se vážným vyšetřováním neobvyklých ranních příchod a s dovolením pana Halla velmi podrobně zkoumali majetek neviditelného muže.

Jaffers se zatím ze svého pádu už trochu vzpamatoval, a svěřiv se péči účastných přátel, odebral se domů. Paní Hallová už také odnášela cizincovo poházené prádlo a šatstvo a poklidila v pokoji.

A na stolku pod oknem, kde cizinec obvykle pracoval, připadl Cuss téměř ihned na tři velké rukopisné knihy, nadepsané „Deník“.

„Deník!“ zvolal Cuss a přenesl všechny tři knihy na stůl. „Teď se určitě něco dovíme.“

Farář stál s rukama opřenýma o stůl.

„Deník,“ opakoval Cuss, sedl si, dvěma svazky podložil třetí knihu a otevřel ji. „Hm — předsádka holá, žádné jméno. K vzteku!... Šifry. A číslice.“

Farář obešel stůl a díval se mu přes rameno.

Cuss obracel stránky s výrazem náhle zklamaným.

„Ať mě — proboha! Všechno samá šifra, Buntingu.“

„Nikde žádný nákres?“ zeptal se pan Bunting.

„Žádný obrázek, aby osvětlil —“

„Podívejte se sám,“ odpověděl pan Cuss. „Něco z toho jsou výpočty a něco z toho je rusky nebo v nějakém podobném jazyce (jak soudím podle písma) a něco je taky řecky. Nu, tu řečtinu, myslel bych, že vy -“

„Ovšemže,“ pravil pan Bunting, vytáhl brýle a čistil si je s náhlým pocitem značné tísně — neboť co mu v paměti uvázlo z řečtiny, nestálo ani za řeč. „Ano — ovšemže, ta řečtina by nám mohla poskytnout vodítko.“

„Najdu vám některé místo.“

„Raději bych si napřed zběžně prošel všechny svazky,“ řekl pan Bunting a stále si ještě čistil brýle. „Víte, Cussi, nejdřív celkový dojem, teprv potom můžeme pátrat po nějakém vodítku.“

Zakašlal, nasadil si brýle, puntičkářsky si je urovnával, znovu zakašlal a přál si, aby se něco stalo, co by odvrátilo to zřejmě nevyhnutelné odhalení. Potom se chopil knihy, kterou mu Cuss ledabyly podával.

A vtom se vskutku něco stalo.

Z čista jasna se otevřely dveře.

Oba muži sebou prudce šklubli, ohlédli se a oddychli si úlevou, když spatřili růžově flekatý obličej pod rozchlupacným cylindrem.

„Šenk?“ zeptal se obličej a poučil oči.

„Ne,“ odpověděli oba pánové najednou.

„Naproti na druhé straně, příteli,“ řekl pan Bunting.

„A zavřete, prosím, ty dveře,“ připojil pan Cuss podrážděně.

„Dobře,“ přisvědčil vetřelec, jak se zdálo, tichým hlasem prapodivně odlišným od chraplavého tónu své první otázky. „Jistě,“ dodal vetřelec dřívějším hlasem. „Jasně!“ A zmizel a zavřel dveře.

„Námořník, soudil bych,“ pravil pan Bunting. „Jsou to zábavní chlapíci. ‚Jasně‘, věru! Patrně námořnický výraz, který se vztahuje k jeho odchodu z pokoje.“

„Taky bych myslel,“ přisvědčil Cuss. „Mám dnes nervy úplně nadranc. Dočista to se mnou šklublo — když se ty dveře takhle nečekaně otevřely!“

Pan Bunting se usmál, jako by on sebou nebyl šklubl vůbec. „A teď,“ pravil s povzdechem, „ty knihy!“

„Okamžik,“ namítl pan Cuss a šel zamknout dveře. „Teď jsme myslím v bezpečí, že nás nikdo nevyruší.“

Jak zamykal, něco v pokoji zafunělo.

„Jedno je nesporné,“ pravil pan Bunting a přitáhl si židli po bok Cussovi. „Jisté je, že se v posledních několika dnech děly v Ipingu velmi podivné věci — velmi podivné. Nemohu samozřejmě věřit té nesmyslné historce o neviditelnosti —“

„Je to neuvěřitelné,“ řekl Cuss, „neuvěřitelné. Ale nevyvratný zůstává fakt, že jsem viděl — že jsem zaručeně viděl skrz ten rukáv až na konec —“

„Ale opravdu? — Víte to jistě?... Dejme tomu, například nějaké zrcadlo... Iluze se dají tak snadno vzbudit. Nevím, jestli jste někdy viděl představení nějakého skutečně dobrého kouzelníka —“

„Nebudu se s vámi znovu přít,“ odpověděl Cuss. „Přetřásli jsme to spolu už na ruby i na líc, Buntingu. A teď tady přece máme tyhle knihy... Aha! Tady je zrovna něco, co podle mého je řecky! Řecká alfabeta, samozřejmě.“

Ukázal doprostřed stránky. Pan Bunting se slabě zarděl a sklonil obličej blíž ke knize — zřejmě mu nějak špatně sloužily brýle. Řečtina malého muže byla na výsost chatrná, Bunting ale přitom pevně věřil, že mu všechny laické osoby přičítají znalost původních řeckých a hebrejských textů. A teď — Má se přiznat? Má improvizovat?

A vtom si náhle uvědomil zvláštní pocit v týle. Zkusil pohnout hlavou a setkal se s neochvějným odporem.

Ten pocit byl podivný tlak — stisk těžké, pevné ruky — který mu neodolatelnou silou tiskl bradu ke stolu.

„Nehýbejte se, lidičkové,“ zašeptal nějaký hlas, „nebo vám rozbiju hlavu!“

Bunting se podíval do Cussovy tváře, kterou měl hned těsně vedle sebe, a spatřil vyděšený odraz vlastního mráкотného úžasu.

„Nerad s vámi jednám tak neurvale,“ omlouval se hlas, „ale není vyhnutí. Odkdypak jste se naučili strkat nos do badatelových soukromých poznámek?“ ptal se hlas a současně drclý o stůl dvě brady a cvakly dvojce zuby.

„Odkdypak jste se naučili vpadat do soukromých pokojů člověka, postiženého neštěstím?“

A drcnutí se opakovalo.

„Kam se poděly moje šaty?“ Nové drcnutí. „A teď poslouchejte,“ pravil hlas. „Okna jsou pevně zavřená a ze dveří jsem vytáhl klíč. Jsem obstojný silák a mám po ruce pohrabáč — kromě toho jsem neviditelný. Není ani nejmenší pochyby, že bych vás mohl oba zabít a docela snadno se odtud dostat, kdybych chtěl — chápete? Tak vidíte. Když vás pustím, slíbíte mi, že se nepokusíte o žádné hlouposti a uděláte, co vám řeknu?“

Farář a lékař se po sobě podívali a lékař protáhl šklebivě obličej.

„Ano,“ přisvědčil pan Bunting a lékař slib opakoval.

Potom tlak na jejich šíji povolil a lékař i farář se posadili zpříma, oba ve tváři celí zrudlí, a kroutili krkem i hlavou.

„Zůstaňte prosím sedět, kde jste,“ pravil Neviditelný. „Tady je pohrabáč, vidíte?“

Neviditelný přistrčil pohrabáč každému z obou svých hostů až ke špičce nosu a potom pokračoval:

„Když jsem vešel sem do toho pokoje, nečekal jsem, že ho najdu obsazený, ale čekal jsem, že v něm kromě svých poznámkových knih najdu i celé oblečení. Kde je? Ne — nevstávejte. Vidím sám, že je pryč. Ale právě je čas, kdy dny jsou sice docela slušně teplé, aby neviditelný člověk mohl běhat nahý — ale noci jsou chladné. Potřebuju šaty — a jiné nezbytnosti. A také musím mít ty tři knihy.“

Kapitola 12 NEVIDITELNÝ ZTRACÍ ROZVAHU

Není vyhnutí, než v tomto bodě — z jistého velice trapného důvodu, který se co nevidět jasně ukáže — opět přerušit vyprávění.

Nuže, zatímco se toto všechno odehrávalo v hostinském pokoji Ekvipáže a zatímco pan Huxter pozoroval pana Marvela, opřeného o vrata a bafajícího z čibuku, necelých patnáct kroků opodál pan Hall a Teddy Henfrey přetřásali v nechápavě udiveném rozpoložení záhadu ipingské senzace.

A z čista jasna se ozvalo prudké žuchnutí na dveře hostinského pokoje, ječivý výkřik a potom — ticho.

„Ó-ho!“ zvolal Teddy Henfrey.

„O-hó!“ zaznělo z výčepu.

Pan Hall vnímal sice pomalu, ale jistě.

„Tohle není jen tak,“ řekl, obešel výčepní pult a zamířil ke dveřím hostinského pokoje.

Hall a Teddy Henfrey přistoupili ke dveřím spolu, v obličeji napjatý výraz. Radili se očima, co a jak.

„Něco neštymuje,“ usoudil Hall a Teddy Henfrey přikývl na souhlas.

Cítili závany nepříjemného pachu jakési chemikálie a zastřeně slyšeli rozhovor, velmi rychlý a tlumený.

„Není vám nic, vašnosti,“ zeptal se Hall a zabubnoval kotníkem na dveře.

Mumlavý hovor přestal, jako když utne, chvíli bylo ticho, pak hovor sípavým šeptem opět pokračoval, potom ostrý výkřik „Ne, ne! To nesmíte!“ A tu se ozval náhlý šum a překocení židle, krátký zápas.

A zase ticho.

„I šlaka!“ ulevil si Henfrey polohlasně.

„Není — vám — nic — vašnosti?“ opakoval pan Hall zostra ještě jednou.

Podivným trhavým tónem odpověděl hlas farářův: „Vůbec ni-ic. Nerušte — nás, prosím.“

„Divný!“ řekl pan Henfrey.

„Divný!“ opakoval pan Hall.

„Povídá ,nerušte nás‘,“ řekl Henfrey.

„Já ho slyšel,“ potvrdil Hall.

„A kejchnutí,“ dodal Henfrey.

Poslouchali dál.

Hovor uvnitř byl rychlý a tlumený.

„Nemohu,“ pravil pan Bunting a hlas mu sílil. „Povídám, pane, to nedopustím.“

„Co bylo tohle?“ zeptal se Henfrey.

„Říká, že to nedopustí,“ odpověděl Hall. „Snad to nemluvil k nám, nebo mluvil?“

„Hanebnost!“ pravil pan Bunting uvnitř.

„Prej hanebnost,“ referoval pan Henfrey. „Slyšel jsem to — *ouplně* zřetelně.“

„Kdo to mluví teďka?“ zeptal se Henfrey.

„Patrně pan Cuss,“ odpověděl Hall. „Slyšíš něco — vůbec něco?“

Ticho. Zvuky uvnitř nezřetelné a znepokojivé.

„To vypadá, jako kdyby někdo plácal ubrusem,“ hádal Hall.

Za výčepním pultem se ukázala paní Hallová. Hall jí dával znamení, aby mlčela a přišla k nim.

To v paní Hallové podnítilo manželskou opozici.

„Načpak tam posloucháš, Halle,“ ptala se. „Copak nemáš nic lepšího na práci — dnes takovej pernej den?“

Hall se snažil vyjádřit všechno šklebením a němohrou, ale paní Hallová si postavila hlavu. Ba zesílila ještě víc hlas. Proto se Hall a Henfrey, poněkud schlíplí a rozkládající rukama, přikradli po špičkách zpátky k výčepnímu stolu, aby jí podali vysvětlení.

Zprvu odmítala vidět něco vůbec v čemkoli z toho, co ti dva zaslechli. Ale potom nařídila Hallovi, aby mlčel, než jí Henfrey všechno vypoví po svém. Klonila se k názoru, že celá ta historie je hloupost — možná, že tam jenom přestrkovali nábytek.

„Já ho slyšel, jak říká ‚hanebnost‘. Na vlastní uši,“ řekl Hall. „Já taky, paní Hallová,“ potvrdil Henfrey.

„Nejspíš ...“ začala paní Hallová.

„Pšš!“ zasyčel pan Teddy Henfrey. „Nebylo to slyšet okno?“

„Jaký okno?“ zeptala se paní Hallová.

„Okno od pokoje,“ odpověděl Henfrey.

Kdekdo stál a napjatě poslouchal.

Paní Hallová upírala oči přímo před sebe a nevidomě sledovala oslnivý obdélník domovních dveří, bílou a živou silnici a průčelní frontu Huxterova krámku, pražící se v červnovém slunci.

Vtom se najednou Huxterovy dveře rozletěly a objevil se Huxter, oči vzrušením vytřeštěné, a šermoval rukama.

„Hou!“ křikl Huxter. „Zloděj! Chyt'te ho!“

A letěl šikmo přes obdélník dveří směrem k vratům do dvora a zmizel.

Zároveň s tím se ozval hřmot v hostinském pokoji a drnčení zavíraných oken.

Hall, Henfrey a všechno, co šenk obsahoval lidského, se rázem vyhrnulo jeden přes druhého ven na ulici. Zahlédli, jak se kdosi mihl za roh směrem k silnici na lada a jak pan Huxter provádí složitý přemet ve vzduchu a končí dopadem na obličej a ramena. Kus dál v ulici lidé buď jen udiveně stáli, nebo běželi k nim.

Pan Huxter ztratil vědomí. Zjistil to Henfrey, který se u něho zastavil, ale Hall a oba dělníci z šenku utíkali s přerývaným křikem rovnou k rohu a spatřili, jak pan Marvel právě mizí za rohem kostelní zdi. Jak se zanedlouho ukázalo, ukvapeně si učinili nemožný závěr, že to je neviditelný muž, který se náhle stal zase viditelným, a bez meškání se pustili uličkou za ním.

Ale Hall uběhl sotva deset kroků, když vtom najednou hlasitě vykřikl úžasem a vzal střemhlav pochopa do strany, přičemž se chytil jednoho z obou dělníků a tak ho strhl s sebou na zem. Byl napaden navlas tak, jak se regulérně napadají hráči v ragby.

Druhý dělník se k nim obloukem vrátil, zůstal civět a v domnění, že se Hall převalil vlastní vinou, zase se hned otočil a chtěl v pronásledování pokračovat, ale něco mu podtrhlo nohu v kotníku úplně stejně, jak se předtím přihodilo Hallovi. A když se pak první dělník začal škrábat na nohy, smetla ho bokem rána, která by byla porazila vola.

Právě když padal, vyřítila se za rohem vřava, ženoucí se sem směrem od obecního palouku. První se objevil principál kokosové atrakce, hřmotný ramenáč v modrém triku. S úžasem spatřil, že ulička je prázdná až na tři muže, roztodivně rozvalené na zemi. A pak se najednou něco přimklo k jeho noze, natažené ve skoku dozadu, a už letěl po hlavě a svalil se stranou právě včas, aby podrazil nohy vlastnímu bratru a společníku, který se hnal o překot v patách za ním. Na ty dva potom dopadaly boty, kolena, těla i kletby slušného počtu lidí, úprkem pádících kolem.

Nuže, když se Hall a Henfrey a oba dělníci vyhrnuli z domu, paní Hallová, kterou vycepovaly mnohaleté zkušenosti, zůstala ve výčepu blízko šuplíku s kasou. A pojednou se nečekaně otevřely dveře hostinského pokoje, v nich se objevil pan Cuss, a aniž se na hostinskou podíval, hnal se bez meškání ze schůdků ven a dál k rohu.

„Chyťte ho!“ křičel. „Ať vám neodhodí ten ranec! Bude ho vidět jen tak dlouho, dokud drží ten ranec.“

Neměl ani potuchy o tom, že existuje pan Tomáš Marvel — tomu totiž Neviditelný odevzdal na dvore knihy i ranec. Tvář pana Cussa jevila hněv a odhodlání, ale oblek měl nedokonalý — jakousi zplihlou bílou sukýnku, která by byla mohla obstát snad jedině v Řecku.

„Chyťte ho!“ vřeštěl. „Má moje kalhoty! — A všechno farářovo oblečení do poslední nitky!“

„Minutku, hned se na něj podívám!“ křikl na Henfreyho, když míjel nehybného Huxtera, ale v okamžiku, když zatáčel za roh se zjevným úmyslem přidat se k honičce, dostal ránu, až upadl, a rozpleskl se nevábně k zemi. Postava, pádící o překot, mu přidupla prst. Zaječel a namáhavě se zdvíhal ze země, ale znovu do něho někdo vrazil. Opět se rozplácl na všechny čtyři, a vtom si uvědomil, že se připlétl nikoliv do štvance, nýbrž do bezhlavého útěku.

Kdekdo se vracel úprkem do vesnice. Cuss se znovu postavil, a utřil prudkou ránu za ucho, až zavravoral. Ale bez meškání vyrazil zpátky do Ekvipáže a po cestě přeskočil opuštěného Huxtera, který se mezitím posadil.

Byl zrovna v polovině schůdků do hostince, když za zády nenadále zaslechl vzteklé zaječení, pronikavě přehlušující celkovou vřavu, a políček v něčí tvář, až to mlasklo.

V hlase poznal hlas Neviditelného a tón hlasu prozrazoval člověka náhle rozvzteklého bolestivým úderem.

V příštím okamžiku vtrhl pan Cuss zpátky do hostinského pokoje.

„On se vrací, Buntingu!“ křikl, když vrazil do pokoje. „Zachraňte se!“

Pan Bunting stál u okna a zaměštnával se pokusy odít se krbovou předložkou a výtiskem krajinského listu West Surrey Gazette.

„Kdo se vrací?“ zeptal se farář s takovým úlekiem, že se mu jeho roucho jen tak tak nerozpadlo.

„Neviditelný!“ odpověděl pan Cuss a vrhl se k oknu. „Nejlíp, když odsud zmizíme. Rve se jako šílenec! Jako šílenec!“

A vzápětí byl už venku na dvoře.

„Dobré nebe!“ zvolal pan Bunting, na vážkách, kterou z obou strašlivých možností volit. Slyšel hroznou pranicí v síni hostince a rázem se rozhodl. Vysoukal se z okna, nakvap si upravil roucho a prchal vesnicí tak hbitě, jak ho jen jeho baculaté nožičky stačily nést.

* * * * *

Okamžik, kdy Neviditelný zaječel vzteky a pan Bunting utíkal na svém pamětihodném úprku vesnicí, smazal veškerou možnost podat jakékoli souvislé a srozumitelné vyličení potomních událostí v Ipingu.

Neviditelný měl možná původně v úmyslu prostě krýt ústup Tomáše Marvela s knihami a šatstvem. Ale jeho rozvaha, která stejně nikdy nestála zrovna za mnoho, se zřejmě při nějaké náhodné ráně úplně sesypala a od té chvíle se Neviditelný pustil do mlácení a porážení jen z pouhého zlovolného potěšení, že někomu ubližuje.

Musíte si představit ulici plnou utíkajících postav, bouchajících dveří a bojů o urvání úkrytu. Musíte si představit nápor, jímž celý ten shon znenadání dolehl na labilní rovnováhu starého Fletchera na prkně, položeném přes dvě židle — i výslednou potopu. Musíte si představit vyděšený párek, žalostně uvázlý v houpačce.

A potom všechen ten shluk a shon utichl a „Ipingská třída“ se svou parádou a vlajkoslávou zeje pustotou až na toho neviditelného, který dosud řádí. A válejí se po ní rozkutálené kokosy, překocené plachtové paravány a rozházené sladkosti z cukrovinkářské boudy. Odevšad se ozývá přirážení okenic a zastrkování závor a jedinou viditelnou známkou člověčenstva je občasný zákmit oka pod zdviženým obrvím v koutku okenní tabulky.

Neviditelný se ještě chvíli pobavil tím, že rozbil všechna okna v Ekvipáži, a potom pouliční lucernou prorazil okno od pokoje paní Grogramové. Musel to být on, kdo přerézal telegrafní dráty do Adderdeanu za Higginsovou chalupu na adderdeanské silnici.

A potom se, jak mu to dovolovaly jeho zvláštní schopnosti, vymkl všemu lidskému vnímání vůbec a nikdo ho už jaktěživo v Ipingu ani nezaslechl, ani nespatriil, ani nepocítil.

Zmizel nadobro.

Ale trvalo skoro dvě hodiny, než se vůbec nějaký lidský tvor znovu odvážil vykročit ven do pustoty „Ypingské třídy.“

Kapitola 13

PAN MARVEL UVAŽUJE O REZIGNACI

Když se snášel soumrak a Iping se právě začínal bojácně trousit opět ven a okukovat zpustošené trosky své svatodušní slavnosti, kráčel lopotně šerem za bučinou, táhnoucí se podél silnice do Bramblehurstu, malý podsaditý muž v ošuntělém chlupatém cylindru.

Nesl tři knihy, svázané do jednoho balíku jakýmsi ozdobným pružným páskem, a ranec zabalený v modrém ubruse. Z jeho brunátné tváře zíralo zděšení a únava a měl zjevně jaksí křečovitě naspěch. Doprovázel ho jiný hlas než jeho vlastní, a chodec sebou co chvíli škulbl pod dotekem neviditelných rukou.

„Jestli mi ještě jednou upláchnete,“ pravil hlas, „jestli se mi ještě jednou pokusíte upláchnout —“

„Kristáčka!“ vzdychl pan Marvel. „To rameno mám už tak dost jednu modřinu.“

„Na mou čest,“ pravil hlas, „zabiju vás.“

„Já se vám nepokoušel upláchnout,“ řekl Marvel hlasem, který neměl tuze daleko do pláče.

„Přisahám, že ne. Nevěděl jsem o té zatracené odbočce, to bylo všechno! Jak jsem měl u čerta o té zatracené odbočce vědět? Takhle si mě podávali a votloukali —“

„A já si vás podám ještě o hodně víc, jestli si nedáte pozor,“ pravil hlas a pan Marvel v tu ránu zmlkl.

Nadul tváře a z očí mu zíralo zoufalství.

„Není snad už dost na tom, že si člověk musí nechat od těch nemotorných balíků to čistě osobní tajemství vytroubit, abyste mi ještě vy chtěl vzít nohy na ramena s mými knihami? Někteří z nich mají štěstí, že se včas sebrali a utekli! Co já tady... Nikdo neměl tušení, že jsem neviditelný! A teď, co si já počnu?“

„Co si počnu já?“ vrátil Marvel polohlasem.

„Je toho všude plno. Bude to v novinách! Kdekdo bude po mně pást. Všichni budou na strážci —“

Hlas propukl v šťavnaté klení a zmlkl. Zoufalství v obličejí pana Marvela zesílilo a krok mu začal váznout.

„Šlapejte,“ pravil hlas.

Tvář pana Marvela se mezi rudějšími skvrnami povlekla šedavým nádechem.

„Neupust'te ty knihy, vy hlavou hloupá!“ pravil hlas ostře. „Skutečnost je ta,“ dodal hlas, „že vás budu muset využít... Jste sice ubohá pomoc, ale musím.“

„Jsem bídná pomoc,“ podotkl Marvel.

„To jste,“ pravil hlas.

„Jsem nejhorší možná pomoc, jakou jste si mohl vybrat,“ pokračoval Marvel.

„Nejsem silák,“ dodal po chvíli skličujícího ticha.

„Nejsem žádný zvláštní silák,“ opakoval.

„Že ne?“

„A mám slabé srdce. Tahle maličkost — tu jsem samo sebou dokázal. Ale na mou duši! Byl bych málem padnul.“

„No a?“

„Zkrátka nemám nervy ani sílu na takový věci, co vy potřebujete —“

„Já vás už povzbudím.“

„Raděj ne, to nechte. To víte, nerad bych vám ty vaše plány zpackal. Ale mohl bych. Čistě jen proto, že se tak bídně klepu strachy —“

„Toho se chraňte, radím vám,“ pravil hlas s klidným důrazem.

„Radši bych se viděl na prkně.“ vzdychl Marvel.

„To není spravedlivý,“ pokračoval. „Musíte přiznat... Řekl bych, že mám plný právo —“

„Přidejte!“ pravil hlas.

Pan Marvel zrychlil krok a chvíli šli opět mlčky.

„Je to po čertech těžká věc,“ prohodil nakonec pan Marvel. To zůstalo úplně bez účinku. Zkusil to tedy z jiného konce.

„Co mi to vynese?“ začal opět tónem nesnesitelného příkoří.

„Tak mlčte už!“ pravil hlas pojednou úžasně rázně. „Však já se o vás už postarám. Dělejte, co vám kážu. Docela dobře to svedete. Jste sice hlupák a kdovíco k tomu, ale uděláte —“

„Povídám vám, pane, já se na to nešiknu. Ve vší uctivosti — ale tak to už je —“

„Jestli nebudete mlčet, tak vám zase zkroutím ruku,“ pravil Neviditelný. „Chci přemýšlet.“

Vzápětí prokmitly stromovím dva obdélníky žlutého světla a ze smrákavého podvečera se vynořila hranatá kostelní věž.

„Budu vám držet ruku na rameně,“ pravil hlas, „přes celou tuhle ves. Jděte přímo skrz a nezkoušejte na mě žádné tatrmany. Jestli něco provedete, špatně pochodíte.“

„To vím,“ povzdychl si pan Tomáš Marvel, „to všechno vím.“

Postava ztrápeného vzezření v obstarožním cylindru prošla se svými břemeny klidně vískou a za světly z oken splynula s houstnoucí tmou.

Kapitola 14

V PORT STOWU

Desátá hodina následujícího dne zastihla pana Marvela, špinavého, neholeného a zmazaného od putování, na lavici před hospůdkou na pokraji přístavního městečka Port Stowe.

Seděl s rukama hluboko v kapsách, vypadal velmi unavený, neklidný a stísněný a v krátkých přestávkách nadouval tváře. Knihy ležely vedle něho, ale nyní byly svázané provazem. Ranec, v souhlase se změnou plánů Neviditelného, zanechal v borovém lese za Bramblehurstem.

Pan Marvel tedy seděl na lavici, a třebaže ho vůbec nikdo ani v nejmenším nedbal, rozčilení jím lomcovalo jako zimniční horečka. Ruce mu co chvíli zabloudily do některé z četných kapes a šmátraly v nich s podivným neklidem.

Ale když tak seděl bezmála už hodinu, vyšel postarší námořník s novinami v ruce a posadil se vedle něho.

„Pěkný den,“ prohodil námořník.

Pan Marvel se porozhlédl s výrazem velice podobným hrůze.

„Moc,“ utrousil.

„Tak akorát počasí na tuhle dobu v roce,“ nedal se námořník jen tak odbýt.

„To je,“ přisvědčil pan Marvel.

Námořník vytáhl párátko a (s laskavým prominutím!) několik minut se jím cele obíral. Mezitím měly jeho oči dost času zkoumat uprášenou postavu pana Marvela i balík knih vedle něho. Když totiž k panu Marvelovi zamířil, zaslechl zvuk, jako když do kapsy padají mince.

Nesrovnalost mezi vzezřením pana Marvela a tímto náznakem blahobytu ho udivila. Od toho se mu pak myšlenky zatoulaly opět k předmětu, který tak kupodivu silně zaujal jeho představivost.

„Knihy?“ vyhrkl náhle, ukončiv nečekaně hlučně svou práci s párátkem.

Pan Marvel sebou škubl a podíval se na ně. „Hm, ba,“ odpověděl. „Ba, jsou to knihy.“

„V knihách se najde lecjaká krom-oby-čej-nost,“ prohodil námořník.

„To vám věřím,“ přisvědčil pan Marvel.

„A lecjaká krom-oby-čej-nost se najde i jinde než v knihách,“ pokračoval námořník.

„Taky pravda,“ přitakal pan Marvel. Mrkl po svém tazateli a potom se rozhlédl kolem sebe.

„Lecjaká krom-oby-čej-nost se třeba najde taky v novinách,“ vedl námořník svou dál.

„To najde.“

„V těchhle novinách,“ ukázal námořník.

„Ó,“ řekl pan Marvel.

„Je tady historka,“ pravil námořník a zapřel se do pana Marvela očima, které byly pevné a zároveň zkoumavé, „je tady například historka o nějakém neviditelném člověku.“

Pan Marvel zkrivil na šišato ústa, poškrábal se na tváři a cítil, jak mu hoří uši.

„Co všechno si ještě nevymýšlejí?“ zeptal se mdle. „Je to Turecko, nebo Amerika?“

„Ani tam, ani tam,“ odpověděl námořník. „Tady.“

„Kristáčka!“ zvolal pan Marvel ulekaně.

„Když říkám *tady*,“ vysvětloval námořník k nesmírné úlevě pana Marvela, „nemyslím samo sebou, že je zrovinka tady u nás, ale myslím někde v okolí.“

„Neviditelnej!“ podivil se pan Marvel, „A copak teda jako tropil?“

„Všechno možné,“ odpověděl námořník a provrtával pana Marvela pohledem. Potom to ještě rozvedl: „Kdejaký — všivý — kousek.“

„Poslední čtyři dny jsem vůbec nemrk do novin,“ namítl pan Marvel.

„Iping, tam to s ním začalo,“ řekl námořník.

„Hele-mese!“ ozval se pan Marvel.

„Tam to s ním začalo. A odkad' přišel, jak se zdá, nikdo neví. Tuhle to je: ‚Prapodivná událost v Ipingu.‘ A stojí taky v těch novinách tady, že důkazy jsou krom-oby-čej-ně silné, krom-oby-čej-ně.“

„Kristáčka!“ podivil se pan Marvel.

„Však to je taky opravdu krom-oby-čej-ná historie. Jsou na to svědkové, jeden kněz a jeden pán od medicíny — viděli ho na vlastní oči — totiž vlastně ho neviděli. — Bydlel, píšou tady, v Ekvipáži a nikdo zřejmě neměl o jeho neštěstí ani tušení, píšou tady, o jeho neštěstí ani tušení, dokud se v hostinci nestrhl hádka, stojí tady, při které si strhl obvazy omotané kolem hlavy. A tu se ukázalo, že jeho hlava je neviditelná. Okamžitě byly podniknuty pokusy ho zajistit, ale muž ze sebe sházel šatstvo, píšou tady, a podařilo se mu uniknout, ale teprve po zoufalém zápase, přičemž způsobil vážná zranění, píšou tady, našemu zasloužilému a schopnému strážníkovi, panu J. A. Jaffersovi. Pěkně doložená zprávička, co? Jména a všechno vůbec.“

„Kristáčka!“ zvolal pan Marvel, rozhlédl se neklidně kolem sebe a s hlavou plnou zvláštního a nového nápadu se pokoušel spočítat peníze v kapsách pouze samotným hmatem. „To zní divně — až k nevíře!“

„Vidíte? Krom-oby-čej-ně, říkám já. Co živ Jsem ještě neslyšel mluvit o neviditelných lidech, neslyšel, ale dneska jeden slyší takovou ukrutánskou, spoustu krom-oby-čej-ných věcí — že —“

„To je všechno, co tam provedl?“ zeptal se Marvel a snažil se vypadat klidný.

„To je přeci dost, ne?“ namítl námořník.

„Nevrátil se tam náhodou?“ tázal se Marvel. „Jenom útek a to je všechno, jo?“

„Všechno?“ opakoval po něm námořník. „Chm! — Copak tohle není dost?“

„Až dost,“ řekl Marvel.

„To bych myslel, že dost,“ pravil námořník. „To bych myslel, že dost.“

„Neměl žádnýho kumpána — nepíšou tam, že měl nějakýho kumpána, nebo píšou?“ ptal se pan Marvel starostlivě.

„Copak vám jeden takový nestačí?“ namítl námořník. „Ne, díky bohu, jak by se řeklo, neměl.“

Pokývl několikrát pomalu hlavou.

„Běhá mi zrovna mráz po zádech, jen když pomyslím, že se ten chlapík potlouká volně po kraji! — Tou dobou se pohybuje volně, píšou tady, a podle jistých známek se lze domnívat, že se — dáva — dal, myslí tím patrně — směrem po silnici do Port Stowu. Tak vidíte, rovnou v tom lítáme! Tentokrát to není žádný ten americký blaf, co asi máte v hlavě. A jen pomyslete, co všechno by mohl provádět! Kde byste byl, kdyby si náhodou zunk kapánek přes míru a kdyby si třeba zamanul about se zrovna do vás? Dejme tomu, že si vzpomene krást — kdo mu v tom pak může zabránit? Může si chodit po cizím, může i loupit v domech, může dokonce projít kordonem policie stejně snadno, jako bysme vy nebo já dovedli upláchnout slepému! Ba snadněji, protože tihle slepí prý mají mimořádně bystrý sluch, jak jsem slyšel povídat. A kdekoli uvidí trunk, co by mu šel pod nos —“

„Má úžasnou vejhodu, to je jistá věc,“ potvrdil pan Marvel. „A — hm ...“ Ale nedořekl.

„Máte pravdu,“ přisvědčil námořník, „to má.“

Celou tu dobu se pan Marvel kolem sebe napjatě rozhlížel, lovil sluchem tiché šlépěje, snažil se postřehnout sebeslabší pohyb. Zdálo se, že je na prahu nějakého velkého rozhodnutí; odkašlal si do ruky.

Znovu se rozhlédl — zaposlouchal se — naklonil se k námořníkovi a ztišil hlas.

„Abych řekl pravdu, náhodou o tomhle Neviditelným — ledaco vím. Ze soukromých pramenů.“

„Hm?“ podivil se námořník. „Vy?“

„Ba právě,“ odpověděl pan Marvel — „já.“

„Ale jděte!“ zvolal námořník. „A smím se zeptat —“

„To se budete divit,“ řekl pan Marvel zpod ruky. „Je to úžasný.“

„Ale jděte!“ opakoval námořník.

„Abych řekl pravdu,“ začal dychtivě pan Marvel důvěrným polohlasem. A vtom se náhle jeho výraz úžasně změnil.

„Au!“ zaúpěl. Prkenně se narovnal na lavici; z jeho tváře čišela tělesná bolest.

„Auú!“ zaskučel.

„Co se děje?“ zeptal se námořník účastně.

„Rozbolel mě zub,“ vysvětlil pan Marvel a přitiskl si ruku na ucho. Druhou popadl balík knih.

„Budu myslet muset jít,“ oznámil, a prapodivným způsobem se začal vrtět po sedadle a odsouvat se od svého náhodného společníka.

„Ale zrovna jste mi přece chtěl povídat o tom Neviditelném,“ namítl námořník.

Pan Marvel zřejmě přemítal.

„Blafy,“ napověděl tiše hlas.

„Jsou to blafy,“ řekl pan Marvel.

„Je to přece v novinách,“ ohradil se námořník.

„Ale stejně to jsou blafy,“ trval pan Marvel na svém. „Znám toho chlapíka, co pustil tuhle kachnu do světa. Žádné Neviditelné vůbec není... Kruci.“

„A co tuhle ty noviny? Chcete mi povídat —?“

„Co slovo, to lež,“ prohlásil pan Marvel nezlomně.

Námořník vypouil oči, noviny v ruce. Pan Marvel se škubavě odvracel.

„Počkejte chvíličku,“ řekl námořník a vstal. Troustil slova. „Chcete mi povídat —“

„Chci,“ odpověděl pan Marvel.

„Tak proč jste mě teda nechal mluvit a všechen ten zatracenej žvást vám vykládat, proč? Jak si to představujete, nechat takhle člověka, aby ze sebe dělal blázna, co, no?“

Pan Marvel nedul tváře.

Námořník byl najednou rudý jako mák a zatínal ruce v pěst.

„Já tuhle deset minut vykládám,“ začal námořník, „a vy, vy jedno malý pivo bachratý, vy škrpále stará bačkorovatá, vy nemůžete bejt aspoň tak dalece zdvořilej —“

„Na mě si otvírat zobák, s tím si nezačínajte!“ přerušil ho pan Marvel.

„Otvírat zobák? Mám sto chutí vás —“

„Hybaj,“ pravil hlas a pan Marvel, jímž něco náhle prudce otočilo, zamířil podivným, trhaným krokem pryč.

„Radši se klid'te,“ řekl námořník.

„Kdože se klidí?“ opáčil pan Marvel. A nakroucen bokem, vzdaloval se podivnou, pospíchavou chůzí a občas sebou prudce škulbl dopředu.

A když ušel po silnici kousek cest, spustil brumlavou samomluvu, plnou námitek a výčitek.

„Blázen potrhlá,“ řekl námořník, nohy široce rozkročené, ruce v bok a oči upřené na odcházející postavu. „Já ti ukážu, blázne jeden potrhlá, chtít balamutit mě! Tady to přece stojí v novinách!“

Pan Marvel odsekl něco nesouvislého a po dalších krocích ho skryla zatáčka silnice. Námořník se však nepřestal napařovačně vypínat uprostřed cesty, dokud ho neodehnal drkot příjíždějící řeznické bryčky. Potom zamířil k Port Stowu sám.

„Krom-oby-čej-ný šašek, jen to s ním šije,“ řekl si tiše pro sebe. „Prostě aby mi sebral krapet vítr z plachet — to měl ten hlupák za lubem... Stojí to přece v novinách!“

A již tu byla jiná kromobyčejnost, o níž se měl co nevidět doslechnout a která se přihodila v nejbližší blízkosti. Byl to fantom „plné hrsti peněz“ (ničeho menšího), třepotající se bez jakéhokoli viditelného působení podél zdi na rohu Svatomichalské uličky.

Tato zázračná podívaní se naskytla právě ten den ráno jednomu kolegovi námořníkovi. Ten okamžitě po penězích chňapl, ale vtom ho něco srazilo na zem, a než se vyškrábal na nohy, třepetavé peníze byly ty tam.

Náš námořník je ochoten věřit všemu na světě, prohlásil, ale tohle už je na něj *krapet* moc. Později si však začal ty věci v duchu rozebírat.

Historika s létajícími penězi byla pravdivá. A v celém tom okolí z pokladních zásuvek v krámech a hostincích, ba i z proslavené Londýnské a Okresní banky — dveře byly za té sluneční pohody všude dokořán — toho dne tiše a svižně odplouvaly peníze v hrstích i v roličkách, poletovaly tiše podle zdí a stinných koutů a rychle mizely, když se k nim blížily lidské oči.

A třebaže jim nikdo nepřišel na stopu, všechny bez rozdílu skončily svůj tajemný let v kapse onoho rozčileného pána v obstarožním cylindru, který seděl před hospůdkou na pokraji Port Stowu.

Teprve o deset dní později — a vpravdě, až když burdocká příhoda byla už stará — si náš námořník tato fakta srovnal a začal chápat, jak blízko měl tehdy k tomu zázračnému neviditelnému muži.

Kapitola 15 **MUŽ, KTERÝ UTÍKAL**

Časně navečer seděl doktor Kemp ve své vyhlídkové pracovně v podkroví vily na kopci, shlížejícím na Burdock.

Byl to velmi příjemný pokoj se třemi okny — na sever, na západ a na jih — a s regály plnými knih a vědeckých publikací, v němž stál prostorný psací stůl a pod severním oknem mikroskop, sklíčka, jemné nástroje, několik bacilových kultur a porůznu roztroušené lahvičky s reagensy.

Bleskovou lampu měl doktor Kemp již rozžatou, třebaže oblohu dosud ozařoval jas zapadajícího slunce, a rolety nechával nespustěné, protože neexistovalo nebezpečí rušivého nakukování zvědavců dovnitř, a nebylo proto nutné je stahovat.

Doktor Kemp byl urostlý a štíhlý mladý muž s plavými vlasy a s knírem téměř bílým, a práce, jíž se právě zabýval, mu měla, jak doufal, vynést členství v Královské učené společnosti — tak velký význam jí připisoval.

Po chvíli mu oči zabloudily od práce a jeho zrak spočinul na oslnivém západu slunce za kopcem, zvedajícím se naproti přes dolinu. Seděl tam snad minutu, pero v zubech, a obdivoval se ohnivě

zlatému zbarvení nad hřebenem, když vtom jeho pozornost upoutala postavička muže, inkoustově černá, běžící přes hřbet kopce směrem k němu.

Byl to pomenší človíček ve vysokém cylindru a utíkal tak rychle, že se mu nohy jen míhaly.

„Zas jeden z těch oslů,“ řekl si doktor Kemp. „Jako ten osel, co do mě dnes ráno za rohem vrazil s tím svým ‚Jde sem Neviditelný, pane!‘ Nedovedu si představit, co to ty lidi posedlo. Člověk aby si málem myslel, že jsme v třináctém století.“

Vstal, přistoupil k oknu a zahleděl se upřeně na zšeřelý svah a na temnou postavičku, ženoucí se po něm dolů.

„Má zřejmě zatroleně naspěch,“ řekl si doktor Kemp, „ale jak to vypadá, nijak valně se mu to nevede. Nemohl by běžet tíž, kdyby měl kapsy plné olova.“

„Mele z posledního, panečku!“ usoudil doktor Kemp.

Vzápětí jedna z vyšších vil, které se vyšplhaly od Burdocku do kopce, onu běžící postavu zakryla. Ale znovu se zase na okamžik ukázala, opět znovu a ještě znovu, celkem třikrát mezi dalšími třemi samostatnými vilami, které stály vedle, a potom ji skryl blok řadových domků.

„Oslové!“ řekl si doktor Kemp, otočil se od okna a vrátil se zase k psacímu stolu.

Ti však, kdo spatřili prchajícího zblízka a všimli si propastné hrůzy v jeho potem zbroceném obličejí — poněvadž sami byli venku na prázdné silnici — doktorovo pohrdání nesdíleli.

Kolem dusavě pádil muž a v běhu cinkal jako slušně plný měšec, jímž někdo pohazuje sem a tam. Nepohlédl ani napravo, ani nalevo, nýbrž vytrvale třeštil vypoulené oči dolů ze svahu tam, kde se právě rozžihaly lampy a kde se ulice hemžila lidmi. A pokřivená ústa měl rozevřená a na rtech mu bublala hustá pěna a dech měl chroptivý a hlasitý.

Všichni, kolem nichž proběhl, zaráželi krok a rozhlíželi se oběma směry po cestě a s nejasným pocitem nevolnosti se navzájem vyptávali, k čemu ten bezhlavý spěch.

A tu pojednou, v dálce na kopci, zaskučel pes, pobíhající právě po cestě, a zalezl pod branku. A ještě se nepřestali lidé divit, když vtom něco — jako vítr — dup, dup, dup a zvuk podobný prudkému oddychování — zasvištělo kolem.

Lidé vřískali. Lidé uskakovali z chodníku. Letělo to ve výkřicích, letělo to instinktivně ze svahu kopce. Lidé křičeli v ulici, dřív než Marvel byl na půl cesty k nim. S tou novinou v uších prchali do domů a přiráželi za sebou dveře. Marvel to slyšel a ještě jednou zoufale vypjal poslední síly k úprku.

Strach se přiřítit, předebral ho a v mžiku zachvátil celé město.

„Neviditelný je tady! Neviditelný je tady!“

Kapitola 16 V HOSPODĚ U VESELÉ JEDENÁCTKY

Veselá jedenáctka je hned pod kopcem, tam, kde začínají tramvajové tratě. Šenkýř se opíral lokty tlustých červených paží o nálevní pult a rozprávěl s jakýmsi nedokrevným drožkářem o koních, zatímco černovousý muž v šedých šatech chroupal suchary a polykal sýr, zapíjel burtonským ležákem a bavil se američtinou se strážníkem, který měl po službě.

„Nač a proč ten křik?“ zeptal se nedokrevný drožkář, přeskakuje s hovorem náhle na jinou kolej, a pokoušel se vidět nahoru na kopec přes špinavou žlutou záclonku v nízkém okně hospody.

Venku pádil kdosi kolem.

„Možná, že někde hoří,“ odpověděl šenkýř.

S těžkým dusotem se přihnaly kroky, dveře se zprudka rozletěly a Marvel, rozcuchaný, klobouk nikde, límec u kabátu utržený, vrazil plačky dovnitř, škubavě se otočil a zkoušel dveře zavřít. Ale řemen je držel napůl otevřené.

„Žene se sem,“ vřestěl a hlas mu samou hrůzou až přeskakoval. „Žene se sem! Neviditelnej! Honí mě! Pro boha živýho! Pomoc! Pomoc! Pomoc!“

„Zavřete všechny dveře!“ poručil strážník. „Kdo sem jde? Nač ten povyk?“ Přešel rázně ke dveřím, uvolnil řemen a dveře zabouchly.

Američan zavřel druhé dveře.

„Pusťte mě dál, dovnitř,“ škemral Marvel plačky a potácel se, ale stále pevně svíral knihy. „Pusťte mě dovnitř. Zamkněte mě — to už je jedno kam. Říkám vám, honí MĚ! Já mu pláchnul. Říkal, že mě zabije — a taky to udělá!“

„Už jste v bezpečí,“ řekl muž s černým plnovousem. „Dveře jsou zavřené. Co se vlastně děje?“

„Pusťte mě dál dovnitř,“ prosil Marvel a zaječel na celé kolo, když zamčenými dveřmi otrásla nenadálá rána a hned po ní se zvenčí ozvalo prudké bušení a křik.

„Hola,“ zvolal strážník, „kdo je tam?“

Pan Marvel se vrhal horečnými skoky k výplním deštění, který měly nějakou podobnost s dveřmi.

„Zabije mě — má nůž nebo co. Pro boha živého —“

„Járku,“ vyzval ho šenkýř, „pojďte teda sem.“ A zdvihl sklápěcí desku u nálevního pultu.

Pan Marvel vběhl za pult, právě když se volání zvenčí opakovalo.

„Neotvírejte dveře,“ zaječel. „Prosím vás, neotvírejte. Kam se mám schovat?“

„Tohle, tohle je tedy ten Neviditelný?“ zeptal se černovousý muž s jednou rukou za zády. „Řekl bych, že je na čase, abychom se na něj podívali.“

Náhle se okno hospody rozprsklo a z ulice bylo slyšet křik a úprk všemi směry.

Strážník se zatím postavil na lavici, civěl ven a natahoval krk, aby viděl kdo je vlastně u dveří. Potom seskočil se zdviženým obočím za lavice:

„Už je to tady,“ řekl.

Šenkýř stál přede dveřmi, které vedly do lokálu za výčepem a za nimiž teď byl pod zámkem pan Marvel; poulil oči na rozbité okno a potom přistoupil k druhým dvěma mužům.

Všechno se náhle ztišilo.

„Škoda, že s sebou nemám obušek,“ vzdychl si strážník a zamířil váhavě ke dveřím. „Jakmile jednou otevřeme, máme ho tady. Nedá se nijak zadržet.“

„Jen s těmi dveřmi tak moc nespíchejte,“ ozval se úzkostlivě nedokrevný drožkář.

„Odsuňte závory,“ rozhodl muž s černým plnovousem, „a jestli přijde...“

A ukázal v ruce revolver.

„To nepůjde,“ namítl strážník, „to by byla vražda.“

„Vím, v jaké zemi jsem,“ prohlásil muž s plnovousem. „Pustím mu to do nohou. Odstrčte závory.“

„Ale ne tak, aby mi tahle věcička spustila za zády,“ vymíňoval si šenkýř, který právě natahoval krk přes záclonku.

„No dobrá,“ pravil muž s černým plnovousem, shýbl se a s revolverem připraveným k výstřelu odsunul závory sám.

Šenkýř, drožkář a strážník se otočili.

„Pojďte dál,“ řekl vousatý muž polohlasem, kousek ustoupil a s revolverem za zády pozoroval odemčené dveře.

Nikdo však nevešel, dveře zůstaly zavřené. A ještě po pěti minutách, když dovnitř opatrně strčil hlavu jiný drožkář, dosud čekali a z lokálu za výčepem vykukoval vyděšený obličej a radil a informoval.

„Jsou všechny dveře v domě zavřené?“ zeptal se Marvel. „Chodí kolem — slídí kolem. Je prohnáný jako sám luciper.“

„Proboha!“ zděsil se mohutný šenkýř. „Ještě zadek! Jen hlídejte tyhle dveře! Jářku —“ Bezmocně se rozhlížel. Dveře do zadního lokálu přibouchly a bylo slyšet otočení klíčem. Jsou tam ty dveře na dvůr a ještě od bytu. Dveře na dvůr —“

Vyběhl z výčepu.

V minutě se zase přihnal, v ruce velký kuchyňský nůž. „Dveře na dvůr byly otevřené,“ přiznal. A tlustý spodní ret mu visel.

„Teď už je třeba v domě,“ poznamenal první drožkář.

„V kuchyni není,“ usoudil šenkýř. „Tam jsou dvě ženský a já tam touhle kudlou probodal každou píd'. A říkají, že podle jejich tam nikdo nevešel. Pozorovaly -“

„Zahákoval jste ty dveře?“ zeptal se první drožkář.

„Nejsem žádný cucák,“ odsekl hospodský.

Vousatý muž zase schovával revolver. A právě v okamžiku, kdy zbraň zastrčil, deska u nálevního pultu sklapla a zástrčka cvakla a dveře do zadního lokálu se rozletěly dokořán. Slyšeli Marvela zakničet jako polapeného zajíčka a v mžiku se všichni škrábali přes nálevní pult přispět mu na pomoc.

Třeskl vousáčův revolver, na zrcadle vzadu v lokále naskočila hvězda a sklo se cinkavě sesypalo na podlahu.

Když šenkýř vkročil do lokálu, spatřil Marvela, podivně zkrouceného, kterak se zuřivě vzpírá proti dveřím, vedoucím na dvůr a do kuchyně. Zatímco šenkýř ještě váhal, dveře povolily a cosi vyvleklo Marvela do kuchyně. Ozval se výkřik a řinkot hrnců. Marvel, hlavu sklopenou, se tvrdošíjně něčemu bránil, ale násilí ho dosmýkalo až ke kuchyňským dveřím a závory na nich se odstrčily.

Strážník, který se snažil předejít šenkýře, vrazil s jedním z drožkářů v patách do lokálu a popadl za zápěstí neviditelnou ruku, která svírala Marvelovi hrdlo, ale dostal ránu do obličeje a vrávoravě odletěl zpátky. Dveře se otevřely a Marvel se zoufale snažil získat za nimi úkryt.

Vtom drožkář něco zachytil.

„Mám ho,“ zvolal drožkář.

Šenkýřovy červené tlapy začaly drápat po tom neviděném.

„Tady je!“ křikl šenkýř.

Pan Marvel, nyní volný, padl okamžitě na zem a pokoušel se proplazit za nohy zápolících mužů. Rvačka se motala kolem kraje dveří. Poprvé se ozval hlas Neviditelného, který pronikavě zaječel, když mu strážník dupl na nohu. Potom zuřivě vykřikl a rozháněl se pěstmi jako cepy. Drožkář z čista jasna vyvráskl a přelomil se v pase, neboť utržil kopnutí pod bránici. Dveře z kuchyně do lokálu zabouchly a zajistily tak ústup pana Marvela.

Mužové v kuchyni si pak uvědomili, že se mlátí a zápolí s prázdnotou.

„Kam se ztratil?“ zvolal muž s plnovousem. „Ven?“

„Sem,“ odpověděl strážník, když vykročil na dvůr a zastavil se.

Kolem hlavy mu zasvištěl kus tašky a roztříštil se mezi hliněným nádobím na kuchyňském stole.

„Já mu ukážu!“ zařval muž s černým plnovousem a náhle se nad strážníkovým ramenem zableskla ocelová hlaveň a pět střel vyletělo jedna po druhé do soumraku v místa, odkud přilétla pálená taška.

Při palbě točil muž s plnovousem rukou ve vodorovném oblouku, takže jeho výstřely vyšlehovaly na úzký dvorek vějířem jako špice z kola.

Nastalo ticho. „Pět koulí,“ řekl muž s černým plnovousem. „To je ze všeho to nejlepší. Čtyři esa a žolík. Přineste někdo lucernu a pojďte, prohmatáme dvůr a najdeme jeho mrtvolu.“

Kapitola 17

NÁVŠTĚVNÍK DOKTORA KEMPA

Doktor Kemp pokračoval ve své pracovně v psaní, dokud ho nevyrušily výstřely. Prásk, prásk, prásk, štěkly jeden za druhým.

„No, no!“ řekl doktor Kemp, strčil pero mezi zuby a poslouchal. „Kdopak si to v Burdocku hraje s revolverem? Co to zase ti oslové provádějí?“

Přistoupil k oknu na jih, vytáhl zprudka spodní tabuli, vyklonil se ven a zahleděl se dolů na síťovinu oken, koráلكových šňůr plynových luceren a krámů s černými mezerami střech a dvorů, z nichž se zvečera město skládalo.

„Tamhle dole pod kopcem před Jedenáctkou to vypadá na sběh lidí,“ řekl a díval se chvíli dál. Odtamtud mu pak oči zabloudily daleko přes město až tam, kde zářila světla lodí a třpytilo se přístavní molo — osvětlený, fasetovaný pavilónek jako žlutavě blýskavý drahokam. Nad kopcem na západě visel srpek měsíce v první čtvrti a hvězdy byly jasné a jiskřily skoro jako v tropech.

Po pěti minutách, v nichž mu myšlenky zaletěly k odlehlým úvahám o společenských poměrech v budoucnosti a ztroskotaly nakonec na rozměru času, se doktor Kemp s povzdechem probral z přemítání, stáhl opět okenní tabuli dolů a vrátil se k psacímu stolu.

Od toho okamžiku musela uplynout jistě hodina, když zazněl hlas zvonku od domovních dveří. Co padly ty výstřely, psal doktor vlažně a chvílemi v zamyšlení vůbec ustával. Nyní se zaposlouchal. Slyšel služebnou otevřít dveře a čekal, až se její kroky ozvou na schodišti. Ale nepřicházela.

„To jsem zvědavý, co to bylo?“ řekl si doktor Kemp.

Snažil se znovu zabrat do práce, ale marně; vstal tedy, vyšel z pracovny na podestu nad schody, zazvonil, a když se dole v hale ukázala služebná, zavolal na ni přes zábradlí.

„To byl nějaký dopis?“ zeptal se.

„To jenom někdo zazvonil, pane, a utekl,“ odpověděla.

„Jsem dnes nějak neklidný,“ řekl si. Vrátil se opět do pracovny a tentokrát se pustil rezolutně do práce.

Ve chvíli se už zase pilně hroužil do díla a jediným zvukem v pokoji bylo tikání hodin a tlumené skřípání brku, míhajícího se rychle v samém středu světelného kruhu, který na stůl vrhalo stínítko lampy.

Byly dvě hodiny, než doktor Kemp skončil pro tu noc s prací. Vstal, zív si, a sešel dolů do patra spát. Svlékl si už kabát a vestu, když vtom si uvědomil, že má žízeň. Vzal tedy svíčku a zamířil do jídelny v přízemí, aby si nahoru přinesl visku se sodou.

Vědecké bádání naučilo doktora Kempa velmi bystře pozorovat, a když se vracel přes halu, všiml si tmavé skvrny na linoleu vedle rohožky u paty schodiště. Ale pokračoval dál nahoru, když tu ho pojednou napadlo v duchu se zeptat, od čeho asi ta skvrna na tom linoleu je. Patrně tu zasáhl nějaký prvek podvědomí.

Buď jak buď, otočil se tedy se svým břemenem, sešel zpátky do haly, odložil visku se sodou, shýbl se a sáhl na skvrnu jedním prstem. Nijak ho nepřekvapilo, když shledal, že má lepkavost a barvu zasychající krve.

Zvedl opět svůj tácek s pitím a vracel se nahoru. Cestou se rozhlížel a pokoušel se najít pro tu krvavou skvrnu nějaké vysvětlení. A na chodbičce nad schody něco spatřil a s úžasem zůstal stát.

Klika u dveří jeho pokoje byla potřísněna krví.

Podíval se na svou ruku. Byla úplně čistá; a tu si vzpomněl, že když sešel z pracovny dolů, byly dveře u jeho pokoje otevřené, a proto nyní usoudil, že sám se kliky vůbec nedotkl. Se zcela klidnou tváří — snad jen maličko odhodlaněji než jindy — zamířil přímo do svého pokoje.

Jeho pohled, zvědavě pátravý, padl na postel. Prošívaná pokrývka byla silně zakrvácená a prostěradlo roztržené. Nevšiml si toho, když prvně vkročil do pokoje, protože tenkrát šel rovnou k toaletnímu stolku. Na druhé straně pošlete byla pokrývka stlačená, jako kdyby tam zrovna nedávno byl někdo seděl.

Vtom měl podivný dojem, jako by byl zaslechl nějaký tichý hlas pronést:

„Dobrý bože! — Kemp!“

Ale doktor Kemp na nějaké hlasy vůbec nevěřil. Stál a zíral na podrchanou postel. Byl to opravdu hlas? Znovu se rozhlížel, ale kromě rozházené a zakrvácené postele nepozoroval už žádnou jinou zvláštnost. Najednou však zřetelně zaslechl nějaké hnutí na druhé straně pokoje, blízko stolku s umývadlem.

Ve všech lidech, byť už jsou třeba sebevzdělanější, zbude nějaké to zrnko pověřivosti. Doktora Kempa přepadl pocit, jemuž se říká „mrazení“. Zavřel dveře pokoje, zamířil k toaletnímu stolku a odložil na něj přinesené nápoje. A tu náhle s úlekem postřehl svitek zakrváceného obvazu z plátěného klůcku, visící volně ve vzduchu mezi ním a umývadlem.

Úžasem na to vytřeštil oči. Byl to prázdný obvaz — obvaz patřičně zavázaný, ale úplně prázdný. Už už chtěl vykročit a sáhnout po něm, ale zarazil ho dotyk ruky a hlas, který promluvil docela blízko u něho.

„Kempe!“ pravil hlas.

„He?“ vyhrkl Kemp s ústy dokořán.

„Zachovejte rozvahu,“ pravil hlas. „Jsem neviditelný člověk.“

Kemp neodpovídal, prostě civěl na obvaz.

„Neviditelný?“ utrousil konečně.

„Jsem neviditelný člověk,“ opakoval hlas.

Kempovi bleskla hlavou povídačka, které se právě téhož rána tak důrazně posmíval. Nezdá se, že by v té chvíli býval nějak tuze vyděšený nebo tuze překvapený. Plné uvědomění se dostavilo až mnohem později.

„Myslel jsem, že to všechno je lež,“ řekl. Myšlenkou, která v jeho hlavě převažovala nad všemi ostatními, byly opakované závěry z rána. „Máte na sobě nějaký obvaz?“ zeptal se.

„Ano,“ pravil Neviditelný.

„Ó!“ podivil se Kemp a potom pochopil. „Poslyšte!“ pokračoval. „Tohle všechno je přece nesmysl. Je to nějaký trik.“

Nenadále udělal krok dopředu a jeho ruka, již sahal po obvazu, nahmátla neviditelné prsty.

Úlekem z toho doteku ucouvl a zbledl.

„Pro boha živého, Kempe, neztrácejte klid! Nutně potřebuju pomoc. Stůjte!“

Neviditelná ruka mu stiskla rameno. Udeřil po ní.

„Kempe!“ zvolal hlas. „Kempe, neztrácejte klid!“ A stisk ruky zesílil.

Kempa popadla šílená touha se vymanit. Ruka ovázané paže mu svírala rameno a náhle mu něco podrazilo nohy a převalilo ho naznak na postel.

Otevřel ústa k výkřiku, ale cíp prostěradla, vecpaný mezi zuby, ho ihned umlčel. Neviditelný ho nemilosrdně tiskl na záda, ale paže měl doktor volné a divoce kolem sebe mlátil a pokoušel se kopat.

„Chovejte se přece rozumně, slyšíte?“ pravil Neviditelný a přes všechny ty rány do žeber ho nepouštěl.

„Přisámbohu, ještě vteřinku, a rozvzteklíte mě! Ležte klidně, vy blázne!“ houkl Neviditelný Kempovi do ucha.

Kemp se ještě chvilku vzpíral, ale nakonec přece jen zůstal ležet zticha.

„Jestli začnete křičet, rozbiju vám hlavu,“ pravil Neviditelný a uvolnil mu ústa. „Jsem neviditelný člověk. Není to žádné bláznovství ani žádné kouzlo. Jsem skutečný neviditelný člověk. A potřebuju vaši pomoc. Nechci vám ublížit, ale když se budete chovat jako ztřeštěný hulvát, pak ovšem budu muset. Copak se na mě nepamatujete, Kempe? Na Griffina z universitní koleje?“

„Nechte mě vstát,“ řekl Kemp. „Zůstanu, kde jsem. A nechte mě minutku klidně posedět.“

Posadil se a ohmatával si krk.

„Jsem Griffin z universitní koleje a udělal jsem se neviditelným. Jsem docela obyčejný člověk — člověk, kterého jste znával — proměněný v neviditelného.“

„Griffin?“ zeptal se Kemp.

„Griffin,“ potvrdil hlas. „Mladší student, než jste byl vy, skoro úplný albín, šest stop velký a ramenatý — s růžovou a bílou pletí v obličejí a s červenýma očima, který dostal medaili za primát v chemii.“

„Jsem celý zmatený,“ řekl Kemp. „Mám hlavu v jednom víru. Co má tohle co dělat s Griffinem?“

„Griffin jsem já.“

Kemp uvažoval.

„To je strašné,“ usoudil, „Ale jaké pekelné čáry je zapotřebí provádět, než se člověk stane neviditelným?“

„Nejsou to žádné pekelné čáry. Je to proces, rozumný a celkem srozumitelný —“

„Je to strašné!“ zvolal Kemp. „Pro všechno na světě, jak —“

„Strašné to věru je. Ale jsem poraněný a bolí mě to a jsem unavený. Bože na nebi! Kempe, jste přece muž. Berte to s rozvahou. Dejte mi najíst a napít a nechte mě tady posedět.“

Kemp pozoroval upřeně ob vaz, pohybující se po pokoji, a potom viděl proutěné křeslo, jak se sune po podlaze a zastavuje kousek od postele. Zapraskalo a sedadlo se asi na čtvrt palce proneslo. Promnul si oči a znovu si ohmatával krk.

„Tohle dá duchům flek,“ vydechl a pošetile se zasmál.

„To už je lepší. Díky bohu, už dostáváte rozum.“

„Nebo ho ztrácím,“ řekl Kemp a kotníky prstů si protíral oči.

„Dejte mi trochu visky. Jsem víc mrtvý než živý.“

„Mně to ani tak nepřipadalo. Kde vlastně jste? Když vstanu, nevrazím do vás? Aha, tady! Dobrá. Visky... Tumaťe. Kam vám ji mám podat?“

Křeslo zapraskalo a Kemp pocítil, jak mu něco vytahuje sklenici z ruky. Pouštěl ji jen s přemáháním; všechno pudové se v něm proti tomu přičilo. Sklenice se zastavila v rovnováze asi na loket nad přední hranou křesla.

V nevýslovném zmatku na ni civěl.

„Tohle je — tohle *musí* být — hypnotismus. Musel jste mi nasugerovat, že jste neviditelný.“

„Nesmysl!“ pravil hlas.

„Je to šílenství!“

„Poslouchejte, co vám řeknu.“

„Nezvrtně jsem dnes ráno dokázal,“ začal Kemp, „že neviditelnost —“

„Na tom nesejde, co jste dokázal. Umírám hlady,“ pravil hlas, „a dnešní noc je pro člověka bez šatů tuze chladná.“

„Chcete něco jíst?“ zeptal se Kemp.

Sklenice visky se nahnula. „Ano,“ pravil Neviditelný a zvrátil ji do sebe. „Nemáte nějaký župan?“

Kemp zdušeně něco vyhrkl. Přešel do šatníku a vytáhl odtamtud ošuntělý rudý burnus.

„Stačí tenhle?“ zeptal se.

Něco mu ho vzalo z ruky. Župan visel okamžik zplihle ve vzduchu, potom sebou tajemně zatřepal, stanul plný a v celé své kráse, zapínaje si knoflíky, a nakonec se posadil do křesla.

„Spodky, ponožky, pantofle by přišly náramně vhod,“ pravil neviděný stroze. „A jídlo.“

„Co si přejete. Ale tohle je nejšílenější situace, v jaké jsem se kdy v životě ocitl!“

Kemp zpřevracel všechny zásuvky, aby našel žádané, a potom sešel do přízemku prohledat spíž. Vrátil se s několika plátky studeného masa a s chlebem, přitáhl lehký stoleček a postavil jídlo před svého hosta.

„S příborem si nedělejte starosti,“ pravil návštěvník a už se jeden plátek zavěsil s hryzavým zvukem do vzduchu.

„Vždycky si rád přes sebe dřív něco hodím, než se pustím do jídla,“ dodal Neviditelný s plnými ústy a hltal sousta. „Divný vrtoch.“

„Tomu zápěstí doufám nic není, ano?“ ozval se Kemp.

„Žádné strachy,“ ujistil ho Neviditelný.

„Něco tak podivného a pozoruhodného —“

„Přesně tak. Chápu vás. Ale zvláštní je, že jsem při tom shánění obvazu náhodou trefil ze všech domů zrovna na ten váš! To je poprvé, co se na mě štěstí usmálo! Tak nebo tak, stejně jsem chtěl dnes přespát v tomhle domě. Musíte to už vydržet! Je to ohavně protivné, že je mou krev vidět, nemyslíte? Tamhle jí je notná sedlina. Jak právě vidím, srážením se stává zase viditelnou. To jenom živou tkáň jsem proměnil, a ještě jen na tak dlouho, dokud jsem naživu... Jsem tady v domě už tři hodiny.“

„Ale jak se to dělá?“ začal Kemp podrážděným tónem. „Spral to d'as! Celá ta věc — vždyť se od začátku do konce přičí všemu zdravému rozumu.“

„Vůbec se to nepřičí,“ odporoval Neviditelný, „ani v nejmenším.“

Natáhl se a podal si láhev s viskou. Kemp hleděl vyjeveně na ten nenasytný župan.

Paprsek od plamene svíčky probleskl trhlinou na pravém rameni a vykreslil pod levými žebry jasný trojúhelník.

„Co to bylo za výstřely?“ zeptal se doktor Kemp. „Jak vlastně to střelení začalo?“

„Kvůli jednomu hlupákovi — byl to jakýsi můj spolčenec, aby ho hrom vzal! — který se mi pokoušel ukrást peníze. A taky mě o ně okradl.“

„Ten je také neviditelný?“

„Ne,“

„A dál?“

„Nemohl bych dostat ještě něco k jídlu, dřív než vám to všechno vypovím? Mám hlad — a bolest. A vy na mě chcete, abych vám vykládal historie!“

Kemp se zdvihl.

„Vy sám jste nestřílel?“ zeptal se.

„Já ne,“ pravil návštěvník. „Nějaký blázen, kterého jsem v životě vůbec neviděl, střílel jen tak nazdařbůh. Spousta jich měla nahnáno. A ze mě měli nahnáno všichni. Aby je hrom vzal! Povídám, Kempe — chci víc jídla než jen tohle.“

„Podívám se, co by se snad dole ještě našlo,“ odpověděl Kemp. „Obávám se, že moc ne.“

Neviditelný se najedl — a popřál si vydatnou večeři! — a potom požádal o doutník. Ukousl zuřivě špičku, dřív než Kemp stačil najít nožík, a zaklel, když se mu vrchní list tabáku odchlípl.

Bylo to prapodivné, vidět ho kouřit: ústa a hrdlo, hltan a nozdry zviditelněly jako nějaký vířivý kouřový odlitek.

„Je to požehnaný dar, tohle pokouření!“ pravil a mocně zabafal. „Mám štěstí, že jsem padl zrovna na vás, Kempe. Musíte mi pomoci. Jen si představte, narazím na vás právě teď! Jsem v pekelné kaši — byl jsem myslím už šílený. Co všechno jsem já zakusil! Ale my spolu ještě něco dokážeme, to si dejte říct!“

Nalil si další visku a sodu. Kemp vstal, rozhlédl se a přinesl si z hostinského pokoje sklenici pro sebe.

„Je to sice bláznivé — ale myslím, že se můžu napít.“

„Moc jste se za těch dvanáct let nezměnil, Kempe. Vy blondýni se neměníte. Chladní a metodičtí... To vám musím přiznat. Budeme pracovat spolu!“

„Ale jak jste to všechno udělal?“ zeptal se Kemp. „A jak jste se dostal do tohoto stavu?“

„Pro smilování boží, nechte mě přece chvíli klidně kouřit! Potom vám začnu vyprávět sám.“

Té noci však svůj příběh nedovyprávěl. Bolest v zápěstí sužovala Neviditelného stále víc; měl horečku, byl vyčerpaný a mysl se mu vracela k honičce ze svahu kopce a ke rvačce v hospodě a prodlévala u nich. Začal svůj příběh, ale pak toho nechal. Mluvil úryvkovitě o Marvelovi, kouřil rychleji, do hlasu se mu vetřela hněvivost. Kemp se ze všeho snažil pochytit, co se dalo.

„Bál se mě — bylo mi jasné, že se mě bojí,“ opakoval Neviditelný mnohokrát za sebou. „Měl za lubem, chtěl mi upláchnout — ustavičně číhal na příležitost! Co jsem to já byl za blázna! Bídák jeden! Zuřil jsem. Málem bych ho byl zabil —“

„Kde jste přišel k těm penězům?“ zeptal se náhle Kemp.

Neviditelný chvíli mlčel. „Dnes vám to nemůžu ještě povědět.“

Znenadání zasténal, naklonil se dopředu a podepřel si neviditelnou hlavu o neviditelné dlaně.

„Kempe,“ pravil, „skoro celé tři dny a noci jsem nezamhouřil oko — až na nějaké to zdřímnutí sotva na hodinku. Musím co nejdřív spát.“

„No dobře, poslužte si mým pokojem — poslužte si tímhle pokojem.“

„Ale jak můžu spát? Když budu spát — uteče mi. Chm! Co na tom vlastně záleží?“

„Jaká je ta střelná rána?“ zeptal se Kemp.

„I nic — jen škrábnutí a krev. Ach, bože rozbože! Jak já potřebuju spát!“

„A proč byste nespál?“

Neviditelný zřejmě zkoumavě pozoroval Kempa. „Protože mám obzvláštní námitky proti tomu, aby mě mí bližní chytili,“ pronesl zvolna.

Kemp sebou škulbl.

„Jsem já to blázen!“ vykřikl Neviditelný a uhodil přitom rázně do stolu. „Ještě vám ten nápad nasadím do hlavy!“

Kapitola 18 **NEVIDITELNÝ SPÍ**

Přes své zranění i všechnu únavu se Neviditelný odmítal spokojit Kempovým čestným ujištěním, že bude respektovat jeho svobodu.

Nejdříve prohlédl obě okna ložnice, vytáhl rolety a zvedl spodní rámy, aby si ověřil Kempovo ujišťování, že by tou cestou mohl opravdu uniknout. Venku byla tichá klidná noc a nový měsíc právě zacházel nad lady.

Potom vyzkoušel klíče od ložnice a oboje dveře od oblékárny, aby se přesvědčil, mohou-li mu zajistit svobodu. Konečně pak vyjádřil své uspokojení. Stanul na koberečku před krbem a Kemp slyšel hlasité zívnutí.

„Odpusťte mi,“ pravil Neviditelný, „že vám nemůžu dnes vyprávět, co všechno jsem dělal a udělal. Ale jsem k smrti unavený. Je to groteskní, není pochyby! Je to strašlivé! Ale věřte mi, Kempe, přes vaše závěry z dnešního rána je to úplně možné. Učinil jsem objev. Hodlal jsem si ho nechat pro sebe. Ale nemůžu. Musím mít společníka. A vy... Můžeme spolu vykonat úžasné věci... Ale až zítra. Teď mám pocit, Kempe, že musím buď spát nebo zahynout.“

Kemp stál uprostřed pokoje a hleděl upřeně na ten bezhlavý župan.

„Je myslím čas, kdy vás musím opustit,“ řekl. „Je to — neuvěřitelné. Stát se třikrát takováhle věc, aby vyvrátila všechny mé apriorní představy — tak mě to připraví o rozum. Ale je to skutečnost! Přejete si ještě něco, čím bych vám mohl posloužit?“

„Jen abyste mi popřál dobrou noc,“ pravil Griffin.

„Dobrou noc,“ řekl Kemp a potřásl neviditelnou rukou. Kráčel ke dveřím, natočen bokem.

Náhle se župan pustil rychle za ním.

„Abyste mi rozuměl!“ pravil župan. „Žádné pokusy mě omezovat nebo mě polapit! Nebo —“

Výraz v Kempově obličeji se maličko změnil. „Myslím, že jsem vám dal své slovo,“ odpověděl.

Kemp za sebou zavřel tiše dveře a vzápětí se v zámku otočil klíč a odřízl mu vstup. A tu, jak tam stál s výrazem trpného úžasu v tváři, rychlé kroky zamířily ke dveřím oblékárny a i ty uzavřel zámek. Kemp se pleskl dlaní do čela:

„Sním? Zbláznil se svět nebo já?“

Zasmál se a přitiskl dlaň na zamčené dveře. „Z vlastní ložnice být vyhoštěn takovou křiklavou absurdností!“ vzdychl si ironicky.

Došel k hornímu stupni schodiště, otočil se a upřel zrak na zamčené dveře.

„Je to fakt,“ řekl. Špičkami prstů si ohmatával lehce pohmožděný krk. „Nepopíratelný fakt! Ale —“
Zavrtěl beznadějně hlavou, otočil se a zamířil ze schodů dolů.

V jídelně rozsvítil lampu, zapálil si doutník, začal se procházet po pokoji a vyrážet slova. Chvilími se sám se sebou přel.

„Neviditelný!“ vyhrkl. „Existuje něco takového jako neviditelný živočich?... V moři — to ano. Tisíce — milióny. Všechny larvy, všichni ti drobní naupliové a tornarie, všechny mikroskopické organismy — a medúzy! Ano, v moři přece plave víc věcí neviditelných než viditelných! Na to jsem ještě nikdy nepomyslel — A v rybnících zrovna tak! Všichni ti malincí tvorové rybníční fauny — ta zrníčka bezbarvého, průsvitného rosolu!... Ale ve vzduchu? Ve vzduchu? Ne!

To není možné.

Ale konec konců — proč ne?

I kdyby byl člověk ze skla, stejně by ještě musel být viditelný.“

Zahloubal se do rozjímání opravdu cele. Převážná část tří doutníků se v podobě bílého popela rozprostřela po koberci, dřív než zase promluvil. A i tak to byl pouhý neartikulovaný výkřik.

Stočil kroky, vyšel z pokoje, zamířil do své malé ordinace a tam zažehl plyn. Byl to malý pokojík, protože doktor Kemp se neživil lékařskou praxí, a v něm byly noviny z toho dne. Raník ležel nedbale otevřený a pohozený stranou. Chopil se ho, obrátil stránku a přečetl si článek „Prapodivná událost v Ipingu“, který námořník v Port Stowu tak lopotně přeslabikoval Marvelovi. Kemp článek hbitě přelouskal.

„Zahalený!“ řekl si. „Přestrojený! Skrýval to! Nikdo zřejmě neměl o jeho neštěstí ani tušení.‘ U všech ďasů, co vlastně má za lubem?“

Odhodil noviny a zapátral pohledem.

„Aha!“ zvolal a popadl list St. James's Gazette, který ležel složený tak, jak čerstvě došel. „Teď přijdeme pravdě na kloub,“ řekl si doktor Kemp. Roztrhl pásku a rozevřel prudce list. Do očí mu padly dva sloupce.

„Celá vesnice v Sussexu šílí,“ zněl titulek.

„Proboha!“ žasl Kemp, zatímco dychtivě hltal neuvěřitelné líčení včerejších odpoledních událostí v Ipingu, které jsme zde již popsali. Na druhé straně byla znovu otištěna zpráva z ranních novin.

Přečetl si článek ještě jednou:

„Běhal ulicemi, mlátil nalevo napravo. Jaffers v bezvědomí... Pan Huxter v silných bolestech... doposud neschopen popsat, co viděl... Trapné pokoření — farář... Žena onemocnělá hrůzou... Rozbitá okna... Tato neobyčejná historie je pravděpodobně smyšlená. Ale tuze povedená, abychom ji neotiskli — s rezervou.“

Odhodil list a zahleděl se nepřítomně před sebe. „Pravděpodobně smyšlená!“

Znovu popadl list a přečetl si to všechno od a až do zet ještě jednou.

„Ale kdy se do toho zapletl ten tulák? Proč k čertu honil nějakého tuláka?“

Dosedl zprudka na ordinační lehátko.

„Je nejenom neviditelný,“ řekl si, „ale i šílený! S vražednickými sklony...!“

Když se přihlásil úsvit a jitřní bledost se mísila se světlem lampy a s doutníkovým dýmem v jídelně, doktor Kemp ještě stále přecházel sem a tam a snažil se pochopit nepochopitelné.

Byl příliš rozčilený, než aby mohl spát. Když služebnictvo sešlo ještě ospalé dolů, zastihlo ho vzhůru a domnívalo se, že tento jeho neblahý stav zavinilo nejspíš přepracování. Vydal jim neobvyklé, ale naprosto jasné příkazy, aby v jeho podkrovní pracovně prostřeli snídani pro dva a pak aby se zdržovali výhradně v suterénu a v přízemí.

Potom pokračoval v procházení po jídelně až do chvíle, kdy došly ranní noviny. Ty toho psaly mnoho, ale přinášely málo nového — kromě potvrzení zprávy z minulého večera a velmi špatného vyličení jiné pozoruhodné historky z Port Burdocku. To poskytlo Kempovi v kostce obraz událostí u Veselé jedenáctky a Marvelovo jméno.

„Donutil mě, že jsem ho musel čtyřiadvacet hodin provázet,“ vypověděl Marvel. Ipingská historka byla doplněna jistými podrobnostmi, zejména pak o přetrhání telegrafního spojení s vesnicí. Ale nebylo tam nic, co by vrhlo nějaké světlo na vztah mezi Neviditelným a tulákem — pan Tomáš Marvel se totiž ani slovem nezmněl o oněch třech knihách ani o penězích, kterými měl nadíté kapsy. Nedůvěřivý tón již z textu zmizel a houf zpravodajů a rešeršérů se už činil, aby látku důkladně zpracoval.

Kemp přečetl zprávu do poslední písmenky a poslal služebnou, aby mu přinesla všechny ranní noviny, jaké jen sežene. A zhltal i ty.

„Je neviditelný!“ řekl si. „A vypadá to skoro jako zuřivost, která se stupňuje v mánii. Co všechno by mohl provést! Co všechno by mohl provést! A je tady nahoře, volný jako pták. Pro všechno na světě, co si mám počít?“

Byla by to například věrolomnost, kdybych — Ne.“

Přešel k přeházenému stolku v koutě a pustil se do psaní dopisu. Když s ním byl skoro v polovici, najednou ho roztrhal a začal nový. Přečetl si ho a uvažoval nad ním. Potom vzal obálku a nadepsal adresu „Plukovník Adye, Port Burdock“.

Neviditelný se probudil, právě když Kemp dopisoval.

Procitl ve špatném rozmaru a Kemp, který číhal po každičkém zvuku, zaslechl pleskavý cupot jeho nohou, znenadání se ženoucích přes ložnici v patře. Potom rána překocené židle a třesk rozbité sklenky z umyvadlové soupravy.

Kemp se rozběhl nahoru a nedočkavě zaklepal.

Kapitola 19

JISTÉ ZÁKLADNÍ PRINCIPY

„Co se děje?“ zeptal se doktor Kemp, když mu Neviditelný odemkl.

„Nic,“ zněla odpověď.

„Ale k čertu! Co to třískání?“

„Popadl mě vztek,“ odpověděl Neviditelný. „Zapomněl jsem na tu ruku. A je bolavá.“

„Podléháte takovým výbuchům často?“

„Jak kdy.“

Kemp přešel přes pokoj a sbíral střepy z rozbité sklenky.

„Všechna fakta o vás jsou venku,“ začal Kemp, když se se sklenkou v ruce narovnal. „Všechno, co se zběhlo v Ipingu a dole pod kopcem, je venku. Svět se dověděl o existenci svého prvního neviditelného obyvatele. Ale nikdo ještě neví, že jste právě tady.“

Neviditelný zaklel.

„Tajemství je tedy venku,“ pokračoval Kemp. „Předpokládám, že to *bylo* tajemství. Nevím, jaké máte plány, ale samozřejmě, že dychtím, abych vám pomohl.“

Neviditelný si sedl na postel.

„Nahoře máme snídani,“ pokračoval Kemp tónem tak nenuceným, jak jen dokázal, a zaradoval se, když viděl svého podivného hosta ochotně vstát.

Potom ho zavedl po úzkých schodech nahoru do své vyhlídkové pracovny.

„Dřív než se můžeme pustit do čehokoli dalšího,“ prohlásil Kemp, když se po jednom nervózním pohledu z okna posadil s výrazem člověka, který se chystá na důležitou rozpravu, „musím trochu hloub proniknout do té vaší neviditelnosti.“

Jeho pochyby o reálnosti celé té věci hned planuly a hned zase hasly, když se díval přes stůl tam, kde u snídane seděl Griffin, ten bezhlavý a bezruký župan, otírající si neviděné rty ubrouskem, zázračně plujícím v prostoru.

„Je to celkem prosté — a celkem uvěřitelné,“ pravil Griffin a odložil ubrousek na stůl.

„Není pochyby, že pro vás, ale —“ zasmál se Kemp.

„Ovšemže není pochyby, mně to z počátku připadalo dokonce báječné. Ale teď, dobrý bože!... My dva však dokážeme velké věci! Prvně jsem na ten problém narazil v Chesilstowu.“

„V Chesilstowu?“

„Odejel jsem z Londýna a šel jsem tam. Víte, že jsem nechal medicínu a přesedlal na fyziku? Nevíte. Ale už je to tak. Fascinovalo mě *světlo*.“

„Aha!“

„Optická hustota! Celý ten předmět je jedna spleť hádanek — spleť, skrz kterou záludně prokmitává spousta řešení. A protože mi bylo teprve dvaadvacet a já překypoval nadšením, řekl jsem si: ‚Tomuhle zasvětím život. Tohle stojí za to!‘ Víte přece, jací jsme ve dvaadvaceti blázni, no ne?“

„Blázni tehdy nebo blázni teď,“ prohodil Kemp.

„Jako by vědění mohlo přinést člověku nějaké uspokojení! — Ale pustil jsem se do práce — jako ras. A nepracoval jsem a nepřemýšlel o tom problému ještě ani půl roku, když tu mi jedním tím okem sítě náhle blesklo světlo — oslepující! Objevil jsem základní princip refrakce u pigmentů — formuli, geometrickou rovnici vyjádřenou čtyřmi rozměry. Blázni, obyčejní lidé — ba i obyčejní matematikové nemají ani ponětí o tom, co může některý obecný výraz znamenat pro badatele v molekulární fyzice.

V těch knihách — v těch, co ukryl ten tulák — jsou divy, zázraky! Ale to nebyla ještě metoda, byla to teprve myšlenka, která by mohla vést k metodě, podle které by se beze změny jakékoli jiné vlastnosti hmoty — kromě barvy v některých případech — dal snížit refrakční index látky, pevné nebo kapalné, na refrakční index vzduchu, alespoň pokud jde o všechny praktické účely.“

„Fí!“ podivil se Kemp. „To je zvláštní! Ale přesto ještě dobře nechápu... Dovedu si sice představit, že byste tím způsobem mohl znehodnotit nějaký vzácný kámen, ale k neviditelnosti člověka je ještě pořád ukrutně daleko.“

„Zcela správně,“ přisvědčil Griffin. „Ale uvažte, že viditelnost závisí na působení viditelných těles na světlo. Dovolte, abych vám zopakoval elementární fakta, jako kdybyste je neznal. Objasní to aspoň smysl mých vývodů. Víte jistě docela dobře, že tělesa buď světlo pohlcují nebo ho odrážejí nebo lámou nebo činí tohle všechno najednou. Jestliže hmota světlo ani neodráží, ani neláme, ani nepohlcuje, nemůže být sama o sobě viditelná.

Neprůhlednou červenou krabici vidíte například proto, že barva část světla pohlcuje a zbytek odráží — celou červenou složku světla odráží k vám. Kdyby nepohlcovala žádnou určitou složku světla, nýbrž všechno ho odrážela, pak by to byla lesklá bílá krabice. Stříbro! Diamantová kostka nebude mnoho světla ani pohlcovat, ani z celkového povrchu mnoho odrážet, nýbrž jenom tu a tam, kde plošky jsou k tomu výhodné, bude světlo odrážet a lámat, takže se vám zjeví zářivý obraz jiskřivých odrazů a průsvitů. Jakási kostra světla.

Skleněná krabice nebude tak zářivá ani tak jasně viditelná jako kostra diamantová, protože u té bude méně lomu a odrazu. Chápete? Z určitých zorných úhlů uvidíte docela jasně skrz ni. Některé druhy skla budou samozřejmě viditelnější než jiné, například krabice z křišťálového skla bude jasnější než krabice z obyčejného skla tabulového. Krabice z velmi tenkého běžného skla bude ve špatném světle těžko vidět, protože nebude pohlcovat téměř vůbec žádné světlo a velice málo ho bude lámat a odrážet.

A když vložíte tabulku obyčejného čirého skla do vody, a ještě spíš, když ji vložíte do nějaké hustší kapaliny, než je voda, zmizí vám skoro úplně, protože světlo se při průchodu z vody do skla láme nebo odráží jen nepatrně, nebo vlastně nepodléhá fakticky působení vůbec žádnému. Taková tabulka je skoro stejně neviditelná jako proud svítivého plynu nebo vodíku ve vzduchu. A to přesně z téhož důvodu!“

„Ano,“ přisvědčil Kemp, „to je nad slunce jasnější. Tohle všechno zná dnes každý školák.“

„A je tady ještě jiný fakt, který jistě taky zná každý školák. Když rozbijeme skleněnou tabuli, Kempe, a roztloukáme ji na prach, její viditelnost se značnou měrou zvyšuje, dokud zůstává ve vzduchu — nakonec se promění v neprůhledný bílý prášek. Je to proto, že rozmělněním na prach se nesčetně mnohonásobí plošky skla, u kterých dochází k lomu a odrazu. Tabule skla má jenom dvě povrchové plochy, ve skelném prachu odráží a láme světlo každíčké zrníčko, kterým světlo prochází, a velmi málo ho projde celým prachem naveskrz.

Jestliže však bílý skelný prach vsypeme do vody, okamžitě našemu zraku zmizí. Rozmělněné sklo a voda mají bezmála týž refrakční index, což ovšem znamená, že světlo při průchodu z jedné látky do druhé podléhá jen nepatrnému lomu nebo odrazu.

Sklo učiníte neviditelným, jestliže je vložíte do kapaliny se skoro stejným refrakčním indexem, průhledné těleso se stává viditelným, když je vložíme do jakéhokoli prostředí s téměř týž refrakčním indexem.

Stačí, abyste jenom vteřinku uvažoval a pochopíte také, že bychom mohli docílit, aby skleněný prach zmizel ve vzduchu, kdybychom dokázali jeho refrakční index vyrovnat s refrakčním indexem, jaký má vzduch. Potom by totiž při průchodu světla ze skla do vzduchu zákonitě nedocházelo ani k lomu, ani k odrazu.“

„Ano, ano,“ přitakal Kemp. „Jenže člověk přece není skelný prach!“

„Ne,“ pravil Griffin. „Člověk je *průhlednější!*“

„Nesmysl!“

„A tohle tvrdí doktor! Jak člověk zapomíná! To jste za těch deset let už zapomněl všechno z fyziky? Jen pomyslete na tu spoustu věcí, které jsou průhledné, ale nezdají se takové! Například papír — skládá se z průhledných vláken a je bílý a neprůhledný jedině z téhož důvodu, pro který je bílý a neprůhledný i skelný prach. Jen papír promastíte, vyplňte ty průlinky mezi částčkami olejem, aby už nedocházelo k žádnému lomu ani odrazu jinde než na povrchových plochách, a ejhle, papír zprůsvitní jako sklo.

A to nejenom papír, ale i bavlněné vlákno, lněné vlákno, vlněné vlákno, dřevité vlákno, a kost, Kempe, *svaly*, Kempe, *vlasy*, Kempe, *nehty* a *nervy*, Kempe! Fakticky celou materii lidského těla, až na červen v krvi a tmavý pigment vlasů, tvoří vesměs průhledné bezbarvé tkáně — tak málo stačí učinit nás viditelnými jednoho druhému. Z převážné většiny není tkáň živého tvora o nic neprůhlednější než voda.“

„Samozřejmě, samozřejmě!“ zvolal Kemp. „Právě dnes v noci jsem myslel na mořské larvy a medúzy!“

„Teď jste na to kápl! A to všechno jsem věděl a měl na mysli rok po tom, co jsem odjel z Londýna — před šesti lety. Ale nechával jsem si to pro sebe. Musel jsem na svém díle pracovat za podmíněk strašně nepříznivých. Můj profesor, Hobbema, byl vědecký gauner, zloděj myšlenek — ustavičně zvědavě slídlil! Znáte přece ty uličnické, podlé praktiky ve vědeckém světě. Nechtělo se mi to prostě uveřejnit a podělit se s ním tak o zásluhu.

Pokračoval jsem v práci; prokousával jsem se stále blíž a blíž k tomu, abych mohl svou formuli převést v pokus — ve skutečnost. Nezmínil jsem se o tom ani živé duši, a to proto, že jsem měl v

úmyslu svět svým objevem oslnit a s drtivým účinkem omráčit a naráz se proslavit — sám! Pustil jsem se do řešení problému pigmentace, abych vyplnil ještě jisté mezery, a z čista jasna — nikoli záměrně, nýbrž náhodou — jsem učinil fyziologický objev.“

„Jaký?“

„Znáte přece látku, která zbarvuje krev červeně — tu je možno proměnit v bílou — bezbarvou — tak, aby podržela všechny funkce, které má i jinak.“

Kemp vyrazil výkřik nevěřícího úžasu.

Neviditelný vstal a začal se procházet po malém prostoru pracovny.

„Žasnete docela právem. Pamatuju se na tu noc. Bylo už pozdě v noci — ve dne člověka otravovali hloupí zevlouni studenti — a já tam pracoval někdy až do svítání. Ujasnilo se mi to v hlavě náhle, ve vsí nádheře a celistvosti.

Byl jsem sám, v laboratoři byl klid, a vysoké lampy hořely jasně a tiše... ,Člověk by mohl udělat zvíře — tkáň — průhlednými! Člověk by je mohl udělat neviditelnými! Celé až na pigmenty. Já sám bych mohl být neviditelný,‘ řekl jsem si, když jsem si náhle uvědomil, co to znamená být albín s takovými vědomostmi. Ohromilo mě to. Nechal jsem filtrování, kterým jsem se právě zabýval, a šel jsem k našemu velkému oknu a díval jsem se dlouho ven na hvězdy.

„Mohl bych být neviditelný,‘ opakoval jsem si znovu a znovu.

Podobnou věc udělat, to by znamenalo předčít kouzla. A v duchu jsem spatřil, bez mráčku pochyb, skvostnou vidinu všeho, co by taková neviditelnost mohla pro člověka znamenat. Tu tajemnost, moc, svobodu jednání. Stinnou stránku jsem neviděl žádnou. Stačí, když se nad tím jen zamyslíte!

A já, ošuntělý, bedně chudý a ve všem sešněrovaný demonstrátor, který učil na provinční škole hlupáky — jsem se mohl najednou stát — tímhle.

Ptám se vás, Kempe, jestli vy... Říkám vám, na tohle bádání by se byl vrhl kdekdo. A já pracoval tři roky a každá hora obtíží, přes kterou jsem se s námahou přeškrábal, mi za svým vrcholem odhalila novou a další! Těch nesčíslných detailů! A toho rozčilování! A profesor, provinční profesor, ten věčný čmuchar! ,Kdypak už tuhle svou práci uveřejníte?‘ ptal se do omrzení. A ti studenti, ty nuzné prostředky! Snášel jsem to tři roky —

A po třech letech tajení a trápení jsem shledal, že dokončit je to nemožné — nemožné.“

„Jak to?“ zeptal se Kemp.

„Peníze,“ pravil Neviditelný a znovu přistoupil k oknu a zahleděl se ven.

Pak se zprudka otočil.

„Okradl jsem tátu — okradl jsem vlastního otce. Ty peníze nebyly jeho, a on se zastřelil.“

Kapitola 20 V DOMĚ NA GREAT PORTLAND STREET

Kemp seděl pár vteřin mlčky a zíral na záda bezhlavé postavy u okna. Vtom ale sebou škubl, jak ho najednou něco napadlo, vstal, došel k Neviditelnému, vzal ho za paži a odvedl ho od vyhlídky.

„Jste unavený,“ řekl, „a zatímco já sedím, vy chodíte po pokoji. Poslužte si mou židli.“

Postavil se mezi Griffina a nejbližší okno.

Griffin seděl chvíli mlčky a potom zničehonic spustil znovu.

„Když se tohle stalo,“ pravil, „to jsem už na chesilstowské škole nepůsobil. Bylo to loni v prosinci. Najal jsem si tenkrát pokoj v Londýně, prostorný nezařízený pokoj ve velkém, špatně vedeném penziónu v bídném špinavém koutě přiléhajícím ke Great Portland Street.

Pokoj se brzy naplnil přístroji, které jsem si koupil za otcovy peníze, a práce vytrvale a zdárně pokračovala a blížila se ke konci. Bylo mi jako člověku, který se prodral z houští a náhle narazil na nějakou osobně bezvýznamnou tragédii.

Odjel jsem pohřbít otce. Myšlenkami jsem dlel stále u svého bádání a nehnul jsem ani prstem, abych ochránil jeho dobré jméno. Pamatuju se i na ten pohřeb, na ten laciný katafalk, chudičkový obřad, větrnou, vymrzlou stráž a otcova starého kamaráda ze studií, který odsloužil pohřební obřad za něho — ošuntělého, černého, shrbeného staříka s rýmou a kapičkou u nosu.

Pamatuju se, jak jsem se vracel pěšky do prázdného domova obcí, která kdysi bývala vesnicí a z níž zatím stavební spekulanti hudlařsky slátali ohavný paskvil města. Na všechny strany vybíhaly cesty nakonec do znesvěcených polí a končily v haldách rumu a smrdutého mokrého plevele.

Pamatuju se, jak jsem, vyzáblá černá postava, šel po kluzkém lesklém chodníku, i na podivný pocit odcizení, který ve mně budila ta ubožáčka honosnost, to špinavé kšeftařství toho ‚města‘...

Otce mi nebylo ani dost málo líto. Viděl jsem v něm oběť jeho vlastní bláhové přecitlivělosti. Běžná pokrytecká morálka vyžadovala, abych se pohřbu zúčastnil, ve skutečnosti se mě to však nijak nedotýkalo.

Ale cestou po Hlavní třídě jsem se na chvíli přenesl do dřívějšího života. Potkal jsem děvče, které jsem znával před deseti lety. Naše oči se setkaly...

Něco mě pohnulo, abych se otočil a promluvil na ni. Byla to docela tuctová osoba.

Ta návštěva rodiště mi připadala úplně jako sen. Neměl jsem tehdy pocit, že jsem osamělý, že jsem ze světa vykročil do pustiny. Liboval jsem si svou ztrátu soucitu, ale přičítal jsem ji obecné marnosti života.

Když jsem opět vkročil do svého pokoje, připadalo mi, jako bych byl znovu našel skutečnost. Byly tam věci, které jsem znal a miloval. Stály tam moje přístroje, čekaly tam připravené pokusy. A nezbývala už snad ani jediná obtíž kromě vytyčení sledu jednotlivých detailů.

Dříve nebo později vám všechny ty složité procesy vysvětlím, Kempe. Teď se jimi prozatím zabývat nepotřebujeme. Z velké části, až na jisté mezery, které jsem raději svěřil své paměti, je

všechno vypsáno šifrou v knihách, které někde ukryl ten tulák. Musíme ho dopadnout. Musíme dostat ty knihy zase zpátky.

Ale k věci. Stěžejní fáze celého procesu spočívala ve vložení průsvitného předmětu, jehož refrakční index se měl snížit, mezi dva zdroje, které vyzařují jisté éterické vlnění, a to vám vysvětlím později. Ne — žádné ty Roentgenovy paprsky. Nevím, že by tyhle vlny, ty moje, byl už někdo popsal, ale přesto je jejich existence naprosto zřejmá.

V podstatě jsem potřeboval dvě malá dynama — a ta jsem poháněl levným plynovým motorem... První pokus jsem udělal s kouskem bílé vlněné tkaniny. Byla to nejpodivnější věc na světě, vidět ten hadřík, měkký a bílý, v blikotu toho jiskření a potom sledovat, jak se rozplývá jako kroužek dýmu či kouře a mizí.

Nemohl jsem skoro vůbec uvěřit, že jsem to dokázal. Sáhl jsem do toho prázdna, a opravdu, ta látka tam ležela stejně hmotná jako předtím. Rozpačitě jsem ji ohmatával a potom jsem ji odhodil na podlahu. Dalo mi dost práce, než jsem ji zase našel.

A potom jsem došel k zvláštnímu poznatku.

Zaslechl jsem za sebou mňoukání, a když jsem se otočil, spatřil jsem na víku cisterny venku za oknem hubenou, bílou, hrozně špinavou kočku. Hlavou mi bleskla myšlenka. ‚Máš všechno nachystáno,‘ řekl jsem si a šel jsem k oknu, otevřel a tiše jsem na ni zavolal. Vlezla dovnitř a předla — chudinka mřela hlady — a já jí dal trochu mléka. Všechno jídlo jsem měl v almárce v koutě pokoje.

Potom začala šmejdít po pokoji a všechno očichávala, zřejmě s úmyslem někde se uvelebit. Ten neviditelný hadr ji trochu polekal — měl byste vidět, jak na něj vyprskla! Ale já ji pěkně uložil na polštář ze své skládací postele a dal jsem jí kousek másla, aby se mi umyla.“

„A podrobil jste ji tomu procesu?“

„Ano, podrobil. Ale dávat kočce drogy, to není žádná legrace, Kempe! A pokus selhal.“

„Selhal?“

„Ve dvou bodech. A to byly drápy a ta pigmentová látka — jak se to jmenuje? V kočičím očním pozadí. Víte, co mám na mysli?“

„*Tapetum*.“

„Ano, *tapetum*. To nezmizelo. Když jsem do ní vpravil chemikálii ke zbělení krve a provedl s ní ještě rozličné jiné věci, dal jsem jí opium a vložil jsem ji i s polštářkem, na kterém spala, do svého přístroje. A když se pak všechno ostatní rozplynulo a zmizelo, ty dva strašidelné uhlíčky jejích očí zůstávaly pořád.“

„To je zvláštní.“

„Nedovedu si to vysvětlit. Byla samozřejmě svázaná a připoutaná — měl jsem ji tedy zabezpečenou, ale probrala se, zatímco byla ještě mlhavá, a začala žalostně mňoukat, a vtom někdo zaklepal na dveře. Byla to stařena zezdola, která mě podezírala z praktikování vivisekce — prochlastaná bába, co nemá na celém širém světě nic jiného, o co se starat, než o kočku. Nakápl jsem honem trochu chloroformu, dal kočce čuchnout a šel otevřít dveře.

„Neslyšela jsem tady kočku?“ ptala se žena. „Svou kočku?“ — „Tady ne,“ odpověděl jsem velmi zdvořile. Zatvářila se trochu nedůvěřivě a pokoušela se kolem mě nahlédnout do pokoje — do místnosti pro ni beze sporu hodně podivné s těmi holými stěnami, s okny bez záclon, se skládací postelí a s tím chvěním mého plynového motoru, blikáním zářivých ohnisek a slabým pachem chloroformu ve vzduchu. Konečně se ale musela spokojit a zase odešla.“

„Jak dlouho vám to trvalo?“ zeptal se Kemp.

„Kočka — tři nebo čtyři hodiny. Kosti a šlachy a tuk zmizely poslední, také konečky barevných chlupů. A jak říkám, oční pozadí, ta nepoddajná duhová matérie, ta ne a ne zmizet vůbec.“

Venku byla už dávno noc, než jsem pokus skončil, a mimo ty mlhavé oči a drápky nebylo vidět nic. Zastavil jsem plynový motor, nahmatal jsem kočku, která byla dosud v bezvědomí, pohladil jsem ji a uvolnil jsem jí pouta. Cítil jsem již únavu, a proto jsem nechal zvíře spát na neviditelném polštářku a šel si lehnout. Těžko se mi usínalo.

Ležel jsem, bděl a přemýšlel o bezvýznamných malichernostech, znovu a znovu jsem si v duchu opakoval celý pokus, nebo jsem horečnatě snil o věcech, které kolem mě mlhavěji a mizejí, až všechno, i podlaha pod mýma nohama, zmizelo, a tak jsem se propadl do onoho nezdravého, tíživého snu, jaké už někdy na člověka přicházejí.

Kolem druhé začala kočka mňoukat a toulat se po pokoji. Pokoušel jsem se ji utiшит tím, že jsem na ni mluvil, ale potom jsem se rozhodl ji vyhodit. Pamatuju se, jaký to pro mě byl šok, když jsem rozsvítil — trčel tam jen ten zelený třpyt kulatých očí — kolem něho nic. Byl bych jí dal mléko, ale už jsem neměl ani kapku. Nechtěla být zticha, jen seděla u dveří a mňoukala. Pokusil jsem se ji chytit s úmyslem, že ji vysadím z okna, ale nedala se chytit, zmizela mi. A nepřestávala mňoukat hned z toho, hned z jiného kouta pokoje.

Nakonec jsem otevřel okno a vyplašil jsem ji. Myslím, že konečně přece jen utekla. Už jsem ji pak jaktěživ ani neviděl, ani o ní neslyšel.

Potom mi, bůhví proč, myšlenky znovu zabloudily k otcovu pohřbu a k té bezútešně větrné stráni a myslel jsem na to až do bílého rána. Uvědomil jsem si, že na spaní není ani pomyšlení, a zamkl jsem tedy za sebou dveře a šel se potoulat ranními ulicemi.“

„Snad nechcete tvrdit, že někde po světě volně pobíhá neviditelná kočka?“ řekl Kemp.

„Pokud ji zatím někdo nezabil,“ odpověděl Neviditelný. „Proč ne?“

„Proč ne?“ opakoval Kemp. „Ale nechtěl jsem vás přerušit.“

„S největší pravděpodobností ji však už smrt stihla,“ pravil Neviditelný. „Vím, že po čtyřech dnech ještě žila, a to pod mříží chodníku na Great Tichfield Street, protože jsem viděl, jak se hlouček lidí kolem světlíku snaží vypátrat, odkud se ozývá to zoufalé mňoukání.“

Skoro na celou minutu se odmlčel. Potom zničehonic zase znovu spustil:

„Pamatuju se na to ráno před proměnou velmi živě.“

Musel jsem asi projít celou Great Portland Street — protože se pamatuju na kasárna v Albany Street a jak odtamtud vyjížděli vojáci na koních, a konečně jsem si uvědomil, že sedím nahoře na Primrose Hillu na sluníčku, že mi je velmi nevolno a divně. Byl slunný lednový den — jeden z těch

slunných mrazivých dní, které letos předcházely sněh. Můj unavený mozek se pokoušel shrnout, jaké je vlastně moje postavení, a vymezit další postup.

S překvapením jsem shledal, jak problematické se zdá dosažení mého konečného cíle právě teď, kdy ho mám skoro na dosah ruky. Po pravdě řečeno, byl jsem do krajnosti předřený, usilovné vypětí téměř čtyřleté nepřetržité práce mi odčerpalo všechnu sílu i všechny cit.

Propadl jsem otupělosti a marně jsem se snažil vzkřísit k životu onen zápal z počátků svého bádání, onu objevitelskou náruživost, která mě učinila schopným uvalit zkázu dokonce i na šediny mého vlastního otce. Jaksi mi na ničem nezáleželo.

Chápal jsem celkem dost jasně, že to je přechodná nálada, zaviněná přepracováním a nedostatkem spánku, a že mi, ať už drogy nebo odpočinek, umožní nabýt opět sil.

Nemohl jsem myslet jasně na nic jiného, než že musím celou věc dovést ke konci — ta utkvělá myšlenka mě ovládala ještě stále. A že to musí být brzy, protože jsem s penězi, které jsem měl, byl skoro na dně. Rozhlížel jsem se po svahu, kde si pod dohledem děvčat hrály děti, a úporně jsem se snažil vyvzpomenout si všechny ty fantastické výhody, jaké by ve světě měl neviditelný člověk.

Po chvíli jsem se doškrábal domů, něco jsem snědl, vzal si silnou dávku strychninu a tak, jak jsem byl v šatech, jsem si lehl na neodestlanou postel... Strychnin je znamenité tonikum, Kempe, když chce člověk zahnat ochablost.“

„Je to bestie,“ řekl Kemp. „Diluvium v láhvi.“

„Probudil jsem se úžasně osvěžený a značně popudlivý. To znáte, že?“

„Znám ten lektvar.“

„A vtom někdo bouchal na dveře. Byl to můj domácí s výhrůzkami a vyptáváním, starý polský žid v dlouhém šedivém kaftanu a promaštěných pantoflích. Trápil jsem prý v noci kočku, ví to jistě — jazyk té báby zřejmě nezahálel. Trval na tom, že mu musím všechno podrobně vysvětlit.

Protivivisekční zákony v téhle zemi jsou prý velmi přísné — mohli by ho popotahovat. Zapřel jsem tu kočku.

Potom je prý, povídal, ořesy toho plynového motoru cítit v celém domě. To je pravda, to určitě je. A protáhl se kolem mě do pokoje, šmejdil očima přes své alpakové brejle a mě náhle přepadla hrůza z pomýšlení, že by mi mohl odnést něco z mého tajemství.

Snažil jsem se stavět mezi něj a koncentrační aparaturu, kterou jsem si sestavil, a to jeho zvědavost jen ještě víc podpichovalo. Co prý vůbec dělám? Proč jsem pořád tak sám a takový tajnůstkář? Je to vůbec zákonné? A není to nebezpečné? Neplatím prý nic víc než normální činži! Jeho dům se odjakživa těší nejvyšší vážnosti — ve vykřičeném okolí! Náhle mě přešla trpělivost. Řekl jsem mu, aby táhl.

Začal protestovat, něco breptat o svém právu na volný přístup do všech bytů. V mžiku jsem ho popadl za límec — něco ruplo — a už letěl jako roztočená káča ven na ty svoje schody. Přibouchl jsem dveře a zamkl a celý rozechvělý jsem si sedl.

Venku spustil rámus, ale já si ho nevyšímal a on po nějaké chvíli odešel.

Výstup však přivedl věci ke krizi. Nevěděl jsem, co udělá, ba ani, co má možnost udělat. Přestěhovat se do nového bytu by bylo znamenalo zdržení — přičemž z peněz mi zbývalo všeho všudy sotva nějakých dvacet liber, z toho ještě ke všemu větší část ve spořitelně — a tak jsem si to nemohl dovolit. Zmizet! Doléhalo to neodolatelně. Potom dojde k vyšetřování, k drancování v mém pokoji.

Pomyšlení, že by teď, přímo před samým cílem, moje práce mohla být odhalena nebo přerušena, mě rozzlobilo a podnítilo k činnosti. Rozběhl jsem se ven se svými třemi knihami poznámek a se spořitelní knížkou — teď je má ten tulák — a z nejbližšího poštovního úřadu jsem si je poslal do jedné úschovny dopisů a balíčků na Great Portland Street.

Snažil jsem se vyklouznout ven bez jakéhokoli hluku. Když jsem se pak vracel, přistihl jsem domácího, jak se zrovna krade tiše nahoru — myslím, že přece jen zaslechl, jak zavírám dveře. Byl byste se zasmál, kdybyste ho viděl, jak na podestě uskočil stranou, když jsem ho na schodech doháněl. Jenom na mě čuměl, když jsem kolem něho letěl, a potom jsem za sebou práskl dveřmi, až se otrásl celý dům. Slyšel jsem ho, jak se štrachá nahoru až k mým dveřím, tam chvíli váhá a nakonec jde zase dolů.

Bez odkladu jsem se pustil do chystání příprav.

Všechno se odbylo ten večer a tu noc. Zatímco jsem dosud seděl s pocitem nevolnosti a omámení z požitých drog, které odbarvují krev, ozvalo se několikrát zaklepání na moje dveře. Ustalo, kročeje se vzdálily a zase vrátily a klepání zaznělo znovu. A tu jsem v náhlém podráždění vstal, zamířil ke dveřím a rozhodil je dokořán.

„Tak co je?“ křikl jsem.

Byl to domácí s písemnou výpovědí nebo s bůhví čím. Podával mi to, spatřil něco divného na mých rukou, jak se domnívám, a zdvihl oči k mému obličejí.

Okamžik na mě zevloval. Potom vyrazil jakýsi nesouvislý výkřik, upustil svíčku i s listinou a hnal se škobrtavě tmavou chodbičkou ke schodům.

Zavřel jsem dveře, zamkl jsem a přistoupil k zrcadlu. Ihned jsem pochopil jeho zděšení... Měl jsem obličej bílý — bílý jako křída.

Ale bylo to všechno strašlivé. Takové utrpení jsem nečekal. Tu noc trýznivých muk, nevolnosti a mdloby. Jen jsem zatínal zuby, ale třebaže jsem v mžiku měl kůži v jednom ohni, celé tělo v jednom ohni, přesto jsem tam vydržel ležet jako sama zubatá. Tu jsem chápal, proč ta kočka tak skučela, dokud jsem ji neomámil chloroformem.

Měl jsem štěstí, že jsem v tom pokoji bydlel sám a bez obsluhy. Byly chvíle, kdy jsem vzlykal nebo sténal nebo mluvil. Ale nedal jsem se a vydržel to... Upadl jsem do bezvědomí a potom jsem se ve tmě probral, celý malátný.

Bolest zatím přestala. Napadlo mě, že se zabívám, a bylo mi to jedno. Co živ nezapomenu na ono svítání a na prazvláštní hrůzu, když jsem uviděl, že se mi ruce mění v podobu jakéhosi kalného skla, a když jsem potom pozoroval, jak mi s rozedníváním stále víc jasněji a řídno, až jsem skrz ně konečně rozeznával odporný nepořádek v pokoji, ačkoli jsem zavřel oči. Víčka byla průhledná.

Údy mi skelněly, kosti a cévy bledly až zmizely, a slabounké bílé nervstvo se rozplynulo poslední. Skřípal jsem sice zuby, ale vytrval až do konce... Naposled zbývaly už jenom odumřelé konečky nehtů na rukou, bledé a bílé, a hnědá skvrna od nějaké kyseliny na prstech.

S námahou jsem vstal. Ze začátku jsem byl nemohoucí jako nemluvně v povijanu — když jsem vykračoval nohama, které jsem neviděl. Celkově jsem byl slabý a zmáhal mě hlad. Zamířil jsem k holicímu zrcadlu a zíral jsem — na nic, na nic, kromě místečka za sítnicí obou očí, kde dosud zbýval zbledlý pigment řidší než mlha. Musel jsem se přidržet stolu a přitisknout čelo k zrcadlu.

Jenom s šíleným vypětím vůle jsem se dovlekl zpátky k aparatuře a dokončil proces.

Prospal jsem celé dopoledne, když jsem si napřed přetáhl prostěradlo přes oči, aby mi do nich nešlo světlo, a k polednímu mě probudilo znovu klepání. Síly se mi zatím vrátily. Posadil jsem se a poslouchal a slyšel jsem šepot. Vyskočil jsem a co nejtíšeji jsem začal rozebírat spoje své aparatury a rozkládat ji po pokoji tak, abych vyloučil možnost jakýchkoli dohadů o její správné sestavě.

Brzy se klepání opakovalo a volaly nějaké hlasy, nejdřív hlas mého domácího a potom dva jiné. Abych získal čas, odpovídal jsem jim. Přišel mu pod ruku neviditelný hadr a polštář a já otevřel okno a vyhodil je ven na víko cisterny. Jak při otvírání zavržalo okno, třeskl do dveří tupý úder. Někdo se proti nim rozběhl a s úmyslem vyломit zámek. Ale silné závory, které jsem si na ně před několika dny přišrouboval, mu ten zaměr zmařily.

Polekalo mě to — rozzlobilo. Začal jsem se třást a dělat všechno další ve spěchu.

Uprostřed pokoje jsem shrnul do hromádky trochu poházených papíru, slámy, balicího papíru a podobných neužitečných krámů a otevřel jsem plyn. Na dveře začaly pršet těžké rány. Nemohl jsem najít sirky. Vzteky jsem mlátil rukama do zdi. Zavřel jsem zase plyn, vylezl jsem z okna na víko cisterny, velice pozorně a tiše jsem spustil spodní půli okna zase dolů, a v bezpečí a neviditelný, ale zlostí celý rozechvělý, jsem se posadil a pozoroval, co se bude dít.

Viděl jsem, jak ve dveřích rozštípli výplň, a v příštím okamžiku už utrhli oka závor a stáli v otevřených dveřích. Byl to domácí a jeho dva nevlastní synové — statní mladíci tak třiadvacet čtyřadvacet. A za nimi se vrtěla ta stará čarodějnice zezdola.

Dovedete si představit jejich úžas, když našli pokoj prázdný. Jeden z obou mladíků přiskočil k oknu, vysunul prudce spodní tabuli nahoru a poulič oči ven. Ty vyvalené oči a jeho zarostlá tvář s odulými rty se vyklonily až na stopu od mého obličeje. Byl jsem v pokušení jednu mu do té hlupácké tváře vrazit, ale ještě včas jsem tu svou zaťatou pěst zadržel.

Civěl rovnou skrz moje tělo. A stejně tak i druzí, když se k němu přidali. Staroch se šel podívat pod postel a potom se všichni najednou rozběhli ke skříni. Museli napřed všechno zeširoka přetrást v jidiš a v periferijní londýnštině. Nakonec došli k závěru, že jsem jim vůbec neodpovídal, to že je jenom klamala fantazie.

Dosavadní hněv teď u mě vystřídal pocit neobyčejného zadostiučinění a rozjaření, když jsem tak seděl venku za oknem a pozoroval ty čtyři lidi — dovnitř totiž zatím vešla i ta stará baba a podezíravě se rozhlížela kolem jako kočka — jak se pokoušejí rozluštit tu šarádu mého povolání.

Staroch, pokud jsem aspoň dokázal z jeho makarónštiny vyrozumět, souhlasil se starou babou v tom, že jsem vivisektor. Synové naproti tomu zkomolenou angličtinou tvrdili, že jsem elektrotechnik, a dokládali to těmi dynamy a vyzařovači.

Všichni byli jako na trní, abych se snad nevrátil, ačkoli později jsem zjistil, že zastrčili domovní dveře na závoru. Ta stará nakukovala do skříně a pod postel. Jeden z mých spolunájemníků, pouliční prodavač ovoce, co bydlel v protějším pokoji společně s jedním řezníkem, se ukázal na chodbičce, a když ho zavolali dovnitř, vedl všelijaké nesouvislé řeči.

A tu mě najednou napadlo, že by ty moje speciální vyzařovače, kdyby padly do rukou nějakému bystrému opravdu vzdělanému člověku, o mně tuze mnoho prozradily, a vyčíhal jsem si proto příhodnou chvíli, přešel jsem přes okenní parapet do pokoje, proklouzl kolem té staré všetečky a převrhl jedno z malých dynam, které stálo na svém dvojčeti, až z něho spadlo a oba přístroje rozbilo. Ti se vám vyděsili!... A já, zatímco se pokoušeli ten karambol si vysvětlit, jsem se vytratil z pokoje a sestupoval tiše ze schodů.

Zašel jsem až do jednoho ze společných obývacích pokojů a čekal jsem, až sejdou dolů. Cestou po schodech se ještě stále dohadovali a přeli, všichni trochu zklamaní, že u mě nenašli žádné takzvané hrůzy, a všichni trochu na rozpacích, jakou moc jim proti mně dává zákon.

Jakmile sešli až do suterénu, vyplížil jsem se s krabičkou sirek zase zpátky nahoru, zapálil tu hromadu papíru a smetí, přistrčil k ní židle a věci z postele a zavedl jsem k celému tomu krámu gumovou hadicí plyn —“

„To jste podpálil dům?“ zvolal Kemp.

„Ano, podpálil jsem dům! Byla to jediná cesta, jak zakrýt své stopy, a není pochyby, že dům byl pojištěný... Odsunul jsem zticha závory na domovních dveřích a vyšel jsem ven na ulici. Byl jsem neviditelný a právě jsem si teprve začínal uvědomovat, jaké neobyčejné výhody mi ta moje neviditelnost poskytuje. A už se mi v hlavě začaly rodit plány všemožných fantastických a báječných věcí, které můžu teď beztrápně provádět.“

Kapitola 21 NA OXFORD STREET

„Moje první chůze ze schodů,“ pokračoval Neviditelný, „mi působila neočekávanou nesnáz, protože jsem neviděl své nohy. Vskutku jsem také dvakrát klopýtl a při nahmatávání závory jsem byl neobvykle nešikovný. Ale když jsem se nedíval na zem, chůze po rovině mi šla jakž takž dobře.

Byl jsem v rozpoložení, musím říct, vskutku povzneseném. Měl jsem pocit, jaký by asi měl vidomý člověk v městě slepců, kdyby měl měkce obalené nohy a nešustivé šaty. Cítil jsem ztřeštěnou chuť špásovat, lekat lidi, pleskat je po zádech, shazovat jim klobouk z hlavy a vůbec se rozpustile radovat ze své mimořádně výhody.

Ale přesto, sotva jsem se octl venku na Great Portland Street (bydlel jsem tam hned blízko u toho velkého obchodu s látkami), už jsem zaslechl řinčivý náraz a něco mě zezadu prudce udeřilo.

Otočil jsem se a spatřil muže nesoucího koš sodovek, kterak užasle hledí na své břemeno. Třebaže mě ta rána opravdu citlivě zabořila, spatřoval jsem v mužově úžasu něco tak neodolatelného, že jsem se hlasitě zasmál.

„V koši je ďábel,“ řekl jsem a nečekaně jsem mu ho vykroutil z ruky. Muž bez odporu své břemeno pustil a já vyšvihl celou tu tíhu lahví nad hlavu.

Ale nějaký bláznivý drožkář, který stál venku před hospodou, náhle skočil a vrhl se po koši, a jeho napřážené prsty mě s palčivou prudkostí bodly pod ucho. Rázem jsem pustil celý ten krám s třeskem na drožkáře a tu teprve, když se kolem mě rozlehl křik a dupot nohou, když lidé vybíhali z krámů a povozy se zastavovaly, jsem si uvědomil, co jsem si nadrobil, a proklínal jsem svou pošetilost.

Přitiskl jsem se zády k výkladní skříni a chystal jsem se z toho zmatku nějak vyklouznout. Jinak bych uvázl uprostřed davu a objevení by mě neminulo. Prodral jsem se kolem řeznického učedníka, ale naštěstí se neohlédl ani si neuvědomil to nic, které ho odstrčilo, a proklouzl jsem dozadu za drožkářův čtyřkolák. Ani nevím, jak oba celou tu věc mezi sebou urovnali.

Rozběhl jsem se rovnou přes ulici na druhou stranu, kde bylo naštěstí prázdné, a ve strachu z prozrazení, který ve mně příhoda vzbudila, jsem snad vůbec ani nedbal, kam vlastně jdu, a vmíchal jsem se do obvyklé odpolední tlačence na třídě Oxford Street.

Snažil jsem se splynout s proudem pasantů. Ten však byl pro mě příliš hustý a v mžiku mi kdekdo šlapal na paty. Uchýlil jsem se tedy do strouhy vedle chodníku, ale ta byla hrbolatá a bolely mě od toho šlapky chodidel, a ke všemu mě ještě vzápětí pod lopatku silně dloubla oj loudavé nájemné kolesky a připomněla mi, že už beztak jsem notně pohmožděný.

Odklopýtal jsem drožce z cesty, křečovitým šklubnutím jsem se vyhnul nějakému dětskému kočárku na chodníku a octl jsem se za nájemnou koleskou. Zachránil mě šťastný nápad: jak jela koleska pomalu svou cestou, šlapal jsem těsně za ní, celý rozechvělý a překvapený obratem, jaký najednou vzalo moje dobrodružství.

A nejenže jsem se chvěl, ale i klepal. Byl jasný lednový den a já byl úplně nahý, a slabý mazlavý povlak bláta, který pokrýval dlažbu, málem přimrzal. Ať mi to už dnes připadá sebepošetilejší,

vůbec jsem tehdy nepočítal s tím, že budu, ať už průhledný nebo ne, i nadále podléhat stavu povětrnosti a všem jejím důsledkům.

Vtom mi pak najednou hlavou bleskl skvělý nápad. Oběhl jsem drožku a nasedl jsem. A tak jsem se, vylekaný a rozklepaný, pomalu vezl přes celou Oxford Street až za Tottenham Court Road a přitom jsem popotahoval a posmrkával, jak se hlásily první známky rýmy, a pohmožděniny v kříži čím dál tím silněji dotíraly na moje vědomí.

Moje rozpoložení bylo v tu chvíli tak odlišné od onoho, v jakém jsem se před deseti minutami vyřítil na ulici, že si to lze sotva představit. Takováhle je tedy neviditelnost, chm! A ovládala mě teď jediná myšlenka — a to, jak se dostat z kaše, ve které vězím.

Loudali jsem se právě kolem Mudieovy knihovny, když tu na mou drožku zamávala nějaká velká žena s pěti nebo šesti knihami se žlutou nálepkou, a já stačil vyskočit právě včas, abych se s ní nesrazil, a při svém úprku jsem se jen o vlásek uhnul krytému nákladnímu vozu. Utíkal jsem jízdni dráhou k Bloomsbury Square s úmyslem zahrnout za Britským muzeem na sever a dostat se tak do klidnější čtvrti.

Byl jsem už ukrutně promrzlý a neobyčejnost mého postavení mi podlamovala síly takovou měrou, že jsem při běhu dokonce pohekával. A v západním cípu náměstí vyběhl najednou z budovy Lékárnické komory nějaký bílý psík a ihned se s čenichem u země pustil za mnou.

Nikdy předtím jsem si to ještě neuvědomil, ale čenich je prostě pro psí smysly tím, čím je zrak pro mysl vidomého člověka. Psi postřehnou pach utíkajícího člověka tak, jako lidé postřehnou jeho viditelný zjev. A ta potvora psí začala štěkat a skákat a dávala najevo, jak mi připadalo, až tuze zřetelně, že o mně ví.

Přeběhl jsem na druhou stranu Great Russel Street, pokukoval přitom přes rameno dozadu a utíkal jsem ještě malý kousek po Montague Street, dřív než jsem si uvědomil, čemu tady běžím vstříc.

Zaslechl jsem totiž známou břesknou muziku, a když jsem se podíval ulicí, spatřil jsem z Russel Square táhnout dav, v čele červené blůzy a prapor Armády spásy. Nemohl jsem doufat, že proniknu tak velkým shlukem lidí, z nichž jedni v jízdni dráze zpívají a druzí se jim z chodníků posmívají, a protože jsem se na druhé straně zase bál pustit se zpátky a ještě dál od domova, z okamžitého popudu jsem se rozhodl vyběhnout po bílých stupních domu proti muzejní balustrádě, a tak jsem se postavil a čekal, než dav přejde.

Pes se našťestí při tom břinkotu kapely zarazil, zaváhal, ukázal záda a rozběhl se zase pěkně zpátky k Bloomsbury Square.

Blíž a blíž táhla kapela, s bezděčnou ironií vřeštěla nějakou nábožnou píseň ‚Kdy uzmáme Jeho tvář?‘ a mně připadalo nekonečně dlouho, než se ten proud lidí po chodníku kolem mě přelil. Bum, bum, bum, blížil se buben s ryčnou ozvěnou a pro ten okamžik jsem si nepovšiml dvou kluků, kteří se v tu chvíli zastavují u zábradlí vedle mě.

‚Koukni semle,‘ povídá jeden.

‚Kam mám koukat?‘ řekl druhý.

‚No — na tydle šlápoty — bosý. Zrovna jako necháváš v blátě ty.‘

Podíval jsem se na zem a viděl jsem, že oba mládenci sklánějí hlavu a zevlují na blátivé stopy, které jsem po sobě nechal, když jsem vyběhl na ty čerstvě posněžené schůdky. Kolemjdoucí lidé do nich strkali a vráželi, ale jejich zpropadenou bystrost stále poutaly ty šlépěje. Bum, bum, bum, kdy, bum, užříme, bum, Jeho tvář, bum, bum.

„Po těchle schodech někdo vyšel, a bosej, ať jsem papež,“ řekl jeden.

„A nesešel nikdá dolů. A noha mu krvácela.“

Nejhustší dav zatím přešel.

„Koukni semle, Tede,“ povídá mladší z obou detektivů s pronikavým překvapením v hlase a napřaženou rukou ukázal rovnou na moje nohy.

Podíval jsem se dolů a okamžitě jsem rozeznal matný náznak jejich obrysů, načrtnutý blátivými skvrnami. Na okamžik mě to ochromilo

„Hm, to je divný, ne?“ řekl starší. „Sakra divný! Je to jako noha od strašidla, vid’?“

Chvíli váhal a potom se s nataženou rukou blížil. Nějaký muž náhle zarazil, aby viděl, co kluk chytá, a pak ještě nějaké děvče. V příštím okamžiku by se mě byl dotkl. Tu jsem rázem pochopil, co musím udělat.

Přešlápl jsem, hoch s výkřikem uskočil a já se rychlým odrazem přehoupl pod sloupkovou stříšku před vchodem do sousedního domu. Ale menší chlapec byl příliš bystrý, aby ten pohyb nepostřehl, a ještě dřív, než jsem seběhl ze všech schůdků na chodník, už se z toho chvilkového úžasu vzpamatoval a spustil křik, že ty nohy přeskočily zídku.

Oběhli zídku a viděli, jak na spodním stupni schůdků a na chodníku naskakují nové moje šlápoty.

„Co se děje?“ zeptal se někdo.

„Nohy! Koukejte! Běží nohy!“

Kdekdo v ulici, kromě mých tří pronásledovatelů, se hrnul za Armádou spásy a ten proud překážel nejenom mně, ale i jim. Rozhlučel se báběl překvapení, úžasu a vyptávání. Za cenu nebezpečí, že se převalím přes jednoho výrostka, jsem se prodral skrz a v příštím okamžiku jsem už pádlil o překot po obvodě náměstí Russel Square a šest nebo sedm užaslých lidí se hnalo za mými šlépějemi.

Nebylo času na vysvětlování, nebo jinak by se za mnou byl pustil celý zástup.

Dvakrát jsem zahrnul za roh, třikrát jsem přeběhl na protější stranu ulice a vracel se zase po vlastních stopách a potom, jak se mi nohy rozpalovaly a schly, začaly jejich vlhké otisky slábnout. Konečně jsem pak našel aspoň chvíli k oddechu a otřel si rukama nohy do čistá, a tak jsem jim unikl nadobro.

Poslední, co jsem z té honičky viděl, byl hlouček asi deseti dvanácti lidí, jak v nesmírných rozpacích zkoumají pomalu schnoucí šlépěj, kterou zavinila jedna louže za Tavistock Square, šlépěj tak osamělá a pro ně nevysvětlitelná jako ojedinělý objev Robinsonův.

Ten úprk mě do jisté míry zahřál a já se potom proplétal bludištěm méně rušných ulic, které tu končinu prolínají, už s větší odvahou. Záda jsem měl tou dobou už velmi namožená a zdřevnělá, od drožkářových prstů mě bolely mandle a od jeho nehtů jsem měl kůži na krku odřenou. Šlapky

nohou mě nemožně pálily a od malého poranění nebo pohmoždění na jedné noze jsem už trochu pokulhával. Ještě včas jsem zahlédl proti sobě přicházet slepce a belhavě jsem před ním utekl, protože jsem se bál jeho zjemnělé vnímavosti.

Několikrát jsem nechtěně do někoho vrazil, a tu jsem za sebou nechával lidi užaslé nad tím, že jich v uších zaznělo nevysvětlitelné zaklení. Pak mi cosi padlo lehounce a tiše na tvář a na druhé straně náměstí se tetelil slabounký závoj, jak se k zemi opět zvolna snášely vločky sněhu.

Ulovil jsem si rýmu, a dělej co dělej, nemohl jsem se ubránit, abych občas nekýchl. A z každého psa, který se ukázal v dohledu, z jeho nataženého čenichu a zvědavého větření mě obcházela hrůza.

Potom se objevili muži a hoši, utíkali napřed jeden a za ním ostatní, a v běhu křičeli, že hoří. Hnali se směrem k mému bytu, a když jsem se ohlédl ulicí dozadu, spatřil jsem, jak se nad střechy a telefonní dráty valí mrak černého kouře. Cítil jsem jistotu, že to hoří můj byt — bylo v něm všechno moje šatstvo, aparatura, vpravdě celé mé bohatství kromě spořitelní knížky a těch tří knih mých poznámek, které na mě čekaly v úschovně v Great Portland Street. Všechno v plamenech!

Jestliže kdy někdo za sebou spálil všechny mosty, pak jsem to byl já! Dům byl jedna pochodeň.“

Neviditelný se odmlčel a zamyslíl.

Kemp hodil nervózním pohledem z okna. „Mno!“ řekl. „A dál?“

Kapitola 22 **V OBCHODNÍM DOMĚ**

„A tak koncem ledna,“ vysvětloval Neviditelný, „když ve vzduchu visela první sněhová vánice — a kdyby se na mně byl usadil sníh, byl by mě prozradil! — jsem unavený, zkrhlý, rozbolený, nevýslovně zbídačelý a ještě pořád o své neviditelnosti přesvědčený jen napůl, začal tenhle nový život, který jsem sám na sebe uvalil.

Neměl jsem žádné útočiště, žádné prostředky, ani jedinou živou duši na celém světě, abych se jí mohl svěřit. A vyjevit své tajemství, byl bych se prozradil — byl bych ze sebe udělal pouhou raritu na ukazování. Přesto jsem užuž měl chuť na některého chodce promluvit a vydat se mu na milost a nemilost. Věděl jsem však příliš dobře, jakou hrůzu a bestiální krutost by takové oslovení vyvolalo.

Ale na ulici jsem nerozvažoval žádný plán. Jediným mým cílem bylo získat přístřeší před sněhem, nějak se přikrýt a zahřát, teprve potom snad budu s to kout nějaké plány. Ale i pro mne, pro člověka neviditelného, byly ty nekonečné zazávorované, zatarasené a pozamykané řady londýnských domů nedobytné.

Viděl jsem před sebou jasně pouze jediné — zimu a nechráněný pobyt venku a strasti sněhové vánice a noci.

A vtom jsem dostal skvělý nápad. Zahnul jsem do jedné z ulic, které vedou z Gower Street na Tottenham Court Road, a octl jsem se přeci *Omniem*, tím velkým obchodním podnikem, kde se dá koupit všechno — znáte ten obchodní dům: maso, koloniální zboží, prádlo, nábytek, šatstvo, dokonce i originály — ten obrovský spleť soubor několika různých obchodů spíš než jeden obchod.

Měl jsem za to, že najdu dveře otevřené, ale bylo zavřeno, a zatímco jsem tam v tom širokém vchodu stál, zastavil venku povoz a muž v uniformě — znáte přece ty potentáty s nápisem Omnium na čepici — rozhodil dokořán dveře.

Podařilo se mi proklouznout dovnitř, a když jsem pak šel obchodem dál — bylo to oddělení, kde se prodávaly stuhy a rukavice a punčochy a podobné zboží — dostal jsem se do prostrannější části, věnované proutěnému nábytku, výletním košíkům a podobně.

Necítil jsem se tam však bezpečný, protože tamtudy ustavičně procházeli lidé, a potloukal jsem se neklidně dál po budově, až jsem nakonec narazil na ohromné prostory v jednom horním patře, kde stálo množství postelí, a přes ty jsem přešel a našel si konečně místo k odpočinku mezi velkou hromadou přeložených matrací, plněných odpadovou vlnou.

Na patře se už svítilo a bylo v něm příjemné teplo a já jsem se rozhodl, že zůstanu v úkrytu, kde jsem, a budu pozorným okem hlídat ty dvě tři skupinky prodavačů a zákazníků, kteří se oddělením proplétali, až do okamžiku, kdy nadejde zavírací hodina. Doufal jsem, že potom budu mít možnost ukrást si někde v budově jídlo i šaty a přestrojení, a celý podnik prohledat a prozkoumat jeho možnosti, snad se i na některé té posteli vyspat.

To mi připadalo jako přijatelný plán. Zamýšlel jsem opatřit si takové šaty, abych byl sice zakuklený, ale celkem přijatelného zevnějšku, dostat se k nějakým penězům a potom si vyzvednout knihy a balíčky v úschovně, kde na mě čekají, najmout si někde byt a vypracovat si program k plnému využití výhod, které mi (jak jsem si ještě pořád představoval) moje neviditelnost skýtá nad mými bližními.

Zavírací hodina nadešla celkem rychle.

Nemohla uplynout víc než hodina od chvíle, co jsem ulehl na své stanoviště na matracích, když jsem zpozoroval, že prodavači začínají stahovat rolety na oknech a vyzývat zákazníky k odchodu. A potom se houf mrštné mládeže pustil do pozoruhodně cílého uklízení zboží, které dosud zůstávalo zpřeházené. Když davu návštěvníků ubylo, opustil jsem své doupě a vydal jsem se na opatrnou prohlídku méně neutěšených oddělení podniku.

Skutečně mě překvapilo, když jsem viděl, jak rychle ti mladí muži a jejich pomocnice sklízají zboží, vyložené přes den k prodeji. Všechny krabice se zbožím, rozvěšené látky, krajkové girlandy, krabice s cukrovím v potravinářském oddělení, výstavky toho či onoho zboží rušili, skládali, mrskali do úhledných schránek a přes všechno, co se nedalo sejmut, schovat a uklidit, přetahovali plachty z nějaké režné látky podobné pytlovině.

Nakonec pak zobraceli všechny židle a rozestavili je po pultech, takže podlahy zůstaly prázdné. Každý z té mladé chasy, ať už muž nebo žena, jakmile skončil svou práci, potom zamířil ke dveřím s takovým výrazem čilosti, jaký jsem předtím u obchodních příručích spatřil jen zřídka kdy. Pak se objevil voj mladých lidiček a ti pohazovali podlahu pilinami a přinášeli si kbelíky a smetáky.

Musel jsem mezi nimi kličkovat, abych jim uhnul z cesty, a jako z uděláním se mi do kotníku zadíraly piliny. Nějaký čas jsem se tak potloukal po těch zastřených a zšeřelých odděleních a slyšel smetáky a košťata při práci. A konečně, dobrou hodinu nebo i déle po uzavření obchodu, se ozvalo zamykání dveří.

Na budovu se snesl klid a já najednou bloudil rozlehlými a spleťnými prodejními místnostmi, chodbami a výstavními sály obchodního domu sám. Vládlo v něm hluboké ticho — pamatuju se, že jsem v jednom místě procházel kolem jednoho ze vchodů z Tottenham Court Road a poslouchal, jak venku na ulici klapou podpatky kolemjdoucích.

Moje první návštěva platila místnosti, kde jsem předtím viděl prodávat punčochy a rukavice. Bylo tma a dalo mi pekelnou sháňku, než jsem našel sirky, které jsem pak konečně objevil v zásuvce malého pokladního stolku. Potom jsem si ještě musel sehnat svíčku.

Musel jsem strhat řadu povlaků a prošťárat spoustu krabic a zásuvek, než se mi konečně podařilo vytáhnout, co jsem hledal: nálepka na krabici tomu říkala jemné vlněné spodky a jemné vlněné nátělníky. Potom ponožky, huňatou vlněnou šálu, a pak jsem zamířil do oděvního oddělení a vybral si tam kalhoty, sako, svrchník, a plstěný širák — takový nějaký páterský model s klopenou střechou. Začínal jsem se opět cítit jako lidský tvor a další moje myšlenky patřily jídlu.

Nahoře byl bufet a tam jsem sehnal studené maso. V samovaru byla ještě káva, a zapálil jsem si tedy plyn a přihřál si ji a celkem jsem nepořídil vůbec špatně. Potom jsem při slídění po budově a hledání pokrývek — nakonec jsem se musel spokojit s hromadou prachových prošívaných dek — narazil na oddělení s koloniálním zbožím, kde byla spousta čokolády a kandovaného ovoce, věru víc než mi bylo zdrávo, a taky bílé burgundské. A kousek dál bylo oddělení hraček, a tu jsem dostal skvělý nápad.

Zahlédl jsem hromádku umělých nosů — maskovacích nosů, víte — a vzpomněl jsem si na tmavé brýle. Jenže v Omniu vůbec neměli optické oddělení. Nos mi dělal do té doby opravdu potíže. Už mě taky napadlo natřít si ho barvou. Ale tenhle objev mě přivedl k uvažování o parukách a maskách a podobných pomůckách.

Nakonec jsem si našel místo ke spaní v hromadě prachových prošívaných pokrývek, místo velmi teplé a pohodlné.

Moje poslední myšlenky před usnutím byly nejpříjemnější ze všech, jaké jsem měl od své proměny. Byl jsem ve stavu naprostého tělesného klidu, a to se odráželo i v mé mysli. Domníval jsem se, že když si zahalím obličej bílým šátkem, který jsem si tam vzal, že ráno pak můžu nepozorovaně vyklouznout se šaty na sobě a za ukradené peníze si koupit brýle a tak své přestrojení doplnit.

Upadl jsem do zmatených snů o všech fantastických událostech, které se přihodily za posledních několik dní. Viděl jsem toho šeredného židáčka domáciho vřeštět v jeho pokojích, viděl jsem ty jeho dva syny žasnout a pak zavilou tvář té svrasklé báby, když se ptala po své kočce.

Znovu jsem prožíval onen zvláštní pocit při pohledu na to, jak mizí ten kus látky, a tak jsem se zatoulal až k té větrné stráni a ke starému ušňupanému knězi, jak nad otevřeným hrobem mého otce mumlá: ‚Země zemi, popel popelu, prach prachu.‘

‚Ty také,‘ řekl nějaký hlas a náhle mě něco násilím strkalo ke hrobu. Bránil jsem se, křičel, dovolával se pomoci u truchlících, ale ti stáli jako kamenní a vytrvale sledovali modlitby; ani starý kněz se slovíčkem nezajíkl a huhňavě mlel a popotahoval nosem přes celý obřad. Uvědomil jsem si, že jsem neviditelný i neslyšitelný, že mě mají v moci nepřemožitelné síly. Marně jsem se vzpouzel, skácely mě přes okraj jámy, dutě zaduněla rakev, když jsem na ni dopadl, a už se na mě sypaly lopaty hlíny jedna za druhou. Nikdo mne nedbal, nikdo o mně nevěděl.

Křečovitě jsem sebou zmítal a probudil jsem se.

Přišel sinavý londýnský rozbřesk a místnost zalévalo nevlídné šedavé světlo, pronikající dovnitř škvírami kolem stažených okenní rolet.

Posadil jsem se a nějakou chvíli jsem se nemohl rozpomenout, kde to jsem, kde to může být, tenhle rozlehlý sál s těmi pulty, s hromadami látkových štůček, s tou kupou prošívaných pokrývek a podušek, s těmi železnými sloupy. Potom, když se mi vzpomínky již vynořovaly, jsem zaslechl hovor hlasů.

Vtom jsem daleko vzadu, v jasnějším světle nějakého oddělení, kde už vytáhli rolety, uviděl přicházet dva muže. Vyškrábal jsem se a rozhlížel se po nějaké možnosti útěku a právě hluk mých pohybů při tom rozhlížení je na mě upozornil. Myslím, že pouze zahlédli postavu, tiše a rychle se mihnoucí a utíkající pryč.

‚Kdo je tam?‘ křikl jeden a ‚Stůj!‘ zařval druhý. Zaběhl jsem za roh a vší silou jsem vrazil — postava bez obličeje, považte! do vyčouhlého výrostka, mohlo mu být nějakých patnáct. Vyvřískl a já ho povalil, přeletěl jsem přes něho, zabočil jsem za jiný roh a šťastné vnuknutí mi napovědělo, abych se přitiskl za pultem naplocho k zemi.

A vzápětí už kolem mě pádily něčí nohy a já slyšel křik hlasů: ‚Všechnen personál ke dveřím!‘ a otázky, co je to tady za ‚frmol‘, a vzájemné rady, jak mě chytit.

Jak jsem tak ležel na podlaze, strachy mi vynechával rozum. Ale jakkoli se to zdá divné, vůbec mě v tu chvíli nenapadlo vysvléknout se ze šatů, jak jsem popravdě měl udělat. Patrně jsem si předtím usmyslil, že uteču v nich, a ta myšlenka mě asi držela.

A vtom se v průhledu za řadou pultů najednou ozval řev: ‚Tady je!‘

Vskočil jsem, popadl židli z pultu a mrštil jí po bláznovi, který to zařval, obrátil jsem se, vrazil jsem za rohem do druhého mládence, roztočil jsem ho jako čamrdu a pádil jsem po schodech nahoru. Ten se ale udržel na nohou, zatroubil halali a už se hnal divě po schodech za mnou. Nad schodištěm stála pyramida těch křiklavě barevných kamenných hrnců — co je to zač?‘

‚Umělecká keramika?‘ nadhodil Kemp.

‚To je ono! Umělecké květináče. No, na horním schodě jsem tedy zahrnul, otočil se, vytrhl z té pyramidy jeden, a když se po mně ten člověk hnal, roztráskl jsem mu ho o tu jeho hloupou hlavu. Celá ta hora hrnců se sesypala a já slyšel křik a běh kroků ze všech stran. Namířil jsem si šíleným

úprkem do bufetu, kde byl jeden člověk v bílém a vypadal jako kuchař, a honičku na mě potom vedl on.

Udělal jsem ještě jednu zoufalou kličku a octl jsem se mezi lampami a železářským zbožím. Tam jsem zaběhl za jeden pult a čekal na svého kuchaře, a když v čele štvanice vrazil dovnitř, lampou jsem ho srazil na zem. Skácel se a já se skrčil za pultem a začal jsem ze sebe strhávat šaty, jak rychle jsem to jen dokázal.

Svrchník, sako, kalhoty, boty, to všechno šlo dolů dobře, ale takový vlněný nátělník na člověku lpí jako kůže. Slyšel jsem přibíhat další lidi, můj kuchař ležel tiše na druhé straně pultu, omráčený nebo leknutím oněmělý, a já musel znova prchat jako králík, vyplašený ze sáhu dřeva.

„Tudy, sem, strážníku,“ zaslechl jsem někoho hlasitě volat.

To jsem se už octl zase ve svém skladě ložních potřeb a na konci stálo hotové bludiště skládacích postelí. Vletěl jsem mezi ně, přitiskl se na podlahu a po nekonečném vrtění jsem se konečně vysoukal z nátělníku. A právě v okamžiku, když za rohem vyběhl strážník s třemi prodavači, jsem se postavil, udýchaný a vyděšený, zase jako volný člověk. Vrhli se na ten nátělník a spodky a drapli kalhoty.

„Zahazuje, co nakradl,“ řekl jeden z mladíků, „Někde tady být musí.“

Ale stejně mě nenašli.

Chvíli jsem stál a díval se, jak mě hledají, a proklínal jsou svou smůlu, že jsem takhle přišel o šaty. Potom jsem zašel do bufetu, vypil si trochu mléka, které jsem tam našel, a posadil jsem se u kamen, abych uvážil svou situaci.

Za chvíličku tam přišli dva příručí a začali o události náramně rozčileně rozprávět, to se rozumí, po svém hloupě. Vyslechl jsem přehnaný výčet škody, kterou jsem napáchal, a další dohady o tom, kde bych asi tak mohl být. Potom jsem znovu začal kout plány.

Nepřekonatelnou obtíž v tom obchodním domě, obzvlášť teď, když se rozvířil poplach, pro mě bylo dostat jakoukoli kořist odtamtud ven. Zašel jsem dolů do skladiště, abych se podíval, existuje-li nějaká možnost něco zabalit a vyexpedovat jako zásilku, ale nemohl jsem se vyznat v systému jejich kontroly.

Kolem jedenácté — protože venku sníh hned roztál, sotva napadal, a den byl hezčí a trochu teplejší než předešlý — jsem usoudil, že mi z toho obchodního domu nekyne žádná naděje, a vyšel jsem opět ven, v srdci hněv nad svým nezdarem a v hlavě jen nejmlhavější představu, co si počít dál.“

Kapitola 23

V DRURY LANE

„Jistě už začínáte chápat,“ pravil Neviditelný, „celou tu nevýhodnost mého postavení. Neměl jsem žádné přístřeší — žádný oděv — a vzít si na sebe šaty znamenalo vzdát se všech svých výhod, udělat ze sebe něco divného a strašlivého. Postil jsem se — musel, protože najíst se, naplnit se nevstřebanou matérií, bylo by znamenalo stát se zase viditelným, groteskně viditelným.“

„Na to jsem vůbec nepomyslel,“ prohodil Kemp.

„Já také ne. A sníh mě varoval před kolikerým nebezpečím. Za sněhu jsem nemohl vycházet — usadil by se na mně a odhalil by mě. I déšť ze mě udělal vodnatý obrys, lesklou slupku člověka — bublinu. A mlha? V mlze bych býval jako matnějši bublina, slupička, takový kalný odlesk lidské podoby. Kromě toho se mi při chůzi venku — v londýnském ovzduší — kolem kotníků usazovala špína, na kůži mi ulpívaly poletavé saze a vůbec prach. Nevěděl jsem, jak dlouho bude trvat, než se stanu zase viditelným i z té příčiny. Jasně jsem však věděl, že to nemůže trvat tuze dlouho.“

„V Londýně rozhodně ne.“

„Zašel jsem do zchátralé končiny v sousedství Great Portland Street a octl jsem se na konci ulice, kde jsem bydlíval. Neprošel jsem jí však, protože v polovině ulice stál dav lidí proti troskám domu, který jsem podpálil, a z jeho trosek se dosud kouřilo.“

Můj nejnaléhavější problém bylo sehnat někde oblečení. A tu jsem zahlédl v jednom z těch smíšených krámků — s novinami, cukrátky, hračkami, dopisními papíry, zbylými tatrmány od Silvestra atakdale — řadu škrabošek a nosů a vzpomněl jsem si na nápad, který mi vnukly hračky v obchodním domě Omnium.

Obrátil jsem se tedy už nikoli bez cíle, a oklikou, abych se vyhnul živým třídám, jsem zamířil do zapadlých uliček na sever od Strandu. Pamatoval jsem si totiž, že v tom okrsku je několik půjčoven divadelních kostýmů a masek, i když jsem nevěděl docela určitě kde.

Den byl chladný a ulicemi, které směřují k severu, profukoval štiplavý vítr. Šel jsem rychle, abych zabránil náhodě, že by mě někdo zezadu dohonil a vrazil do mě. Každá křižovatka znamenala nebezpečí, na každého chodce bylo třeba dávat bystře pozor. Na horním konci Bedford Street jsem se právě chystal předejít jednoho muže, když vtom se náhle obrátil proti mně a vrazil do mě, až jsem odletěl do jižní dráhy a málem pod kolesku, která právě jela kolem. Úsudek drožkářského stanoviště zněl, že se o toho člověka patrně pokusil nějaký šlak.

Ta srážka mě tak vyšinula z míry, že jsem zamířil na tržiště Covent Garden a tam jsem si v klidném koutku vedle stánku s fialkami na chvilku sedl, těžce oddechoval a celý se třásl. Poznal jsem, že jsem ulovil novou rýmu, a tak jsem po nějaké chvíli musel odejít, aby snad moje kýchání nevzbudilo nechtěnou pozornost.

Konečně jsem pak došel k hledanému cíli, k špinavému, mušinci zaneřádnému krámku v postranní ulici při Drury Lane, s výkladem plným dracounových rouch, falešných klenotů, paruk, střevíčků, domin a divadelních fotografií.

Krámek byl starosvětský a nízký a tmavý dům se nad ním tyčil čtyřmi poschodími, tmavými a ponurými. Nahlédl jsem výkladem dovnitř, a když jsem v krámku nikoho neviděl, vešel jsem. Otevřením dveří se rozdrčel řinčivý zvonek. Nechal jsem dveře otevřené a zašel jsem kolem prázdného stojanu na kostýmy do kouta za velkým otáčivým zrcadlem.

Asi minutu nikdo nepřicházel. Potom jsem zaslechl rázný krok těžkých nohou přes pokoj, a vzuadu v krámě se najednou vynořil člověk.

Moje plány byly teď už zcela určité. Zamýšlel jsem dostat se do domu, nahoře se skrýt, vyčíhat si příležitost, a až všechno utichne, vystrachat si někde paruku, masku, brýle a kostým a vyjít do světa jako groteskní, ale přece jen věrohodná postava. A jen tak mimochodem, že bych ovšem mohl také vykrást všechny dostupné peníze v domě.

Člověk, který vešel do krámu, byl sražený, trochu nahrblý mužík s huňatým obočím a s dlouhýma rukama a kraťoučkýma nohama do o.

Zřejmě jsem ho vyrušil od jídla. Rozhlížel se po krámě s výrazem očekávání. To pak ustoupilo výrazu překvapení a později hněvu, když viděl, že v krámě je prázdné. ‚Zatracení kluci!‘ zahuboval a vyšel ven na chodník a rozhlížel se ulicí na obě strany. Za minutku se pak zase vrátil dovnitř, vzteklým kopnutím přibouchl dveře a s brumláním zamířil zpátky ke dveřím do domu.

Vykročil jsem s úmyslem, že ho budu následovat, ale šramot mého pohybu ho na místě zarazil. Zarazil jsem se také, překvapen bystrotou jeho sluchu. Zabouchl mi dveře do domu před nosem.

Zůstal jsem váhavě stát. Vtom jsem náhle uslyšel, jak se jeho kroky rychle vrací, a dveře se znovu otevřely. Zastavil se a rozhlížel se po krámě jako člověk, který má dosud pochybnosti, a potom si prohlížel zadní stranu pultu, nakukoval za rozličný nábytek a něco si přitom brumlal. A i pak ještě nedůvěřivě postával.

Dveře do domu nechával přitom otevřené a já jimi proklouzl do zadní místnosti.

Byl to divný kumbál, uboze zařízený, a v koutě ležela hromada velkých škrabošek. Na stole stála jeho opožděná snídaně a opravdu proklatě mě to jitiřilo, Kempe, muset tu jeho kávu čichat a jen stát a dívat se, když se pak vrátil a pustil se zase do jídla. A jeho způsoby při jídle mi šly na nervy.

Kumbál měl troje dveře, jedny vedly nahoru a jedny dolů, ale všechny byly zavřené. Pokud tam ten člověk byl, nemohl jsem se z kumbálu dostat; sotva jsem se mohl vůbec i jen pohnout, jak tenké měl uši, a táhlo mi na záda. Dvakrát jsem jen v posledním okamžiku stačil potlačit kýchnutí.

Senzačnost mých vjemů pro mne byla sice zajímavá novinka, ale přes to všechno jsem byl úžasně unavený a navztekáný dlouho předtím, než dojedl. Konečně ale přece jen skončil, naskládal své ubohé nádobíčko na černý plechový tác, na kterém měl při jídle čajník, shrabal a sesbíral všechny drobky z ubrusu, zmazaného hořčicí, a odnášel celý ten krám pryč.

Jeho břemeno mu bránilo, aby za sebou zavřel dveře — jak by byl jinak jistě udělal, v životě jsem totiž ještě neviděl člověka, který by tolik dbal na zavírání dveří — a já sešel za ním až do nemožně špinavé kuchyně a umývárny dole v suterénu. Měl jsem to potěšení ho vidět, jak se pustil do mytí nádobí, ale pak jsem v dalším meškání dole neviděl žádný prospěch, a protože mě také dlaždice podlahy studily do nohou, vrátil jsem se nahoru a sedl si na jeho židli u krbu.

Oheň málem skomíral a já docela bezmyšlenkovitě přiložil trochu uhlí. Ten hluk ho okamžitě přivedl nahoru. Zastavil se a střílel očima, potom pátral po kumbále a jen o chlup, že o mě nezavadil. Ani tento průzkum ho však zřejmě docela neuspokojil. Ve dveřích se zarazil a provedl ještě závěrečnou prohlídku, dřív než sešel zase dolů.

Čekal jsem v tom pokojíku celou věčnost, než se konečně vrátil zase nahoru a otevřel dveře do poschodí. Plížil jsem se těsně za ním.

Na schodišti se zastavil tak nečekaně, že jsem do něho div nevrátil. Stál a ohlížel se mi přímo do obličejů a naslouchal. ‚Mohl bych odpřísáhnout,‘ začal. Dlouhou chlupatou rukou si popotahoval dolní ret a přejížděl po schodech očima nahoru i dolů. Potom zabručel a stoupal dál do patra.

Měl už ruku na klice dveří, když vtom se znovu zarazil, s tímž hněvivým zmatkem v tváři. Začínal si uvědomovat slabounký šum mých pohybů kolem jeho osoby. Ten člověk musel mít pekelně bystrý sluch. Z ničeho nic vztekle vybuchl.

‚Jestli tady v baráku někdo je —‘ rozkřikl se, zaklel a nechal hrozbu nedořečenou. Sáhl si do kapsy, nenahmátl, co hledal, mihl se kolem mě a se zbrklým hřmotem se hnal bojovně dolů ze schodů. Ale já za ním nešel — až do jeho návratu jsem seděl na horním schodě.

Ve chvíli se vrátil s klíčem zase nahoru a pořád si ještě brumlal. Otevřel dveře od pokoje, ale dřív, než jsem mohl vejít, mi je přibouchl před nosem.

Rozhodl jsem se prozkoumat dům a strávil jsem jeho prohlídkou nějaký čas tak bezhlučně, jak se jen dalo. Dům to byl staříčkový a na spadnutí, vlhký, až se v podkrovních pokojích tapety loupaly ze stěn, a zamořený krysami. Kliky u dveří šly většinou ztuhla a já se je bál stisknout. Některé pokoje, které jsem si však přesto prohlédl, byly nezařízené a v jiných se páté přes deváté válely divadelní rekvizity, koupené už z druhé ruky, jak jsem soudil podle jejich vzhledu.

V jedné světnici, hned vedle jeho pokoje, jsem našel hromadu starého šatstva. Začal jsem se v ní přehrabovat a ve své horlivosti jsem znovu zapomněl na očividnou bystrost mužova sluchu. Zaslechl jsem kradmé kroky a zdvihl jsem náhodou oči právě včas, abych ho zahlédl, jak právě nakukuje dovnitř na tu rozházenou hromadu, a třímá ruce obstarožní revolver. Zůstal jsem stát úplně klidně, zatímco s otevřenými ústy koulel podezíravě očima.

‚To musela být ona,‘ řekl pomalu. ‚Hrom do ní!‘

A zavřel tiše dveře, a vzápětí jsem slyšel otočení klíče v zámku. Potom se jeho kroky vzdálily. Rázem jsem si uvědomil, že jsem jeho vězněm. Chvíli jsem nevěděl, co si mám počít. Přešel jsem ode dveří k oknu a zase zpátky, a ve zmatku jsem u nich zůstal stát.

Zavalila mě vlna vzteku. Ale rozhodl jsem se, než počnu cokoli dalšího, že si prohlédnu především ty šaty, a hned při mém prvním pokusu se z horní police sesypala hromada. To ho přivedlo zpátky, tentokrát ještě nasupenějšího než předtím. A v tom vzteku o mě skutečně zavadil — tu s úžasem uskočil a zůstal vyděšeně stát uprostřed pokoje.

Brzy se však trochu uklidnil. ‚Krysy,‘ řekl polohlasem s prsty na rtu. Zřejmě měl maličko nahnáno. Tiše jsem se šoural z pokoje, ale zapraskalo prkno. A tu začal ten skrček grobiánská lítat s revolverem v ruce po celém domě a zamykat jedny dveře za druhými a strkat klíče do kapsy.

Když jsem si uvědomil, co má za lubem, vztekem jsem se neznal — stěží jsem se dokázal ovládnout natolik, abych vůbec vyčíhal vhodnou příležitost. Tou dobou jsem už věděl, že je v domě sám, a nechal jsem tedy všeho dalšího okolkování a dal jsem mu jednu do hlavy.“

„Dal jste mu do hlavy?“ zvolal Kemp.

„Ano — omráčil jsem ho — když sestupoval ze schodů. Uhodil jsem ho zezadu stoličkou, která stála na podestě. Kutálel se ze schodů jako pytel starých škrpálů.“

„No ne! Přece obecné zásady lidskosti —“

„— jsou náramně pěkné pro obecné případy. Jenže tady šlo o to, Kempe, že jsem se musel z toho domu dostat v přestrojení tak, aby mě on neviděl. A nemohl jsem přijít na žádný jiný nápad, jak to dokázat. Potom jsem mu do úst vecpal roubík z rokokové vesty a zavázal jsem ho do prostěradla!“

„Zavázal ho do prostěradla!“

„Ano, udělal jsem z něho ranec jako pytel. Byl to celkem povedený nápad, toho hlupce trvale zastrašit a umlčet, a po čertech těžko se z toho dalo vymotat — měl hlavu na druhé straně než uzel provazu. Nemá smysl, můj milý Kempe, abyste tady seděl a provrtával mě očima, jako kdybych byl spáchal vraždu. Měl přece revolver. Kdyby mě byl jenom jednou uviděl, byl by mě dovedl popsat —“

„Ale stejně,“ namítl Kemp, „v Anglii — dnes! A ten člověk byl ve vlastním domě a vy jste — hm, nu, loupil.“

„Loupil! U všech hromů! Za chvíli třeba ještě řeknete, že jsem sprostý zloděj. Jistě nejste, Kempe, tak velký blázen, abyste tak lpěl na starých drátech. Copak nedovedete pochopit moje postavení?“

„A co jeho?“ podivil se Kemp.

Neviditelný zprudka vstal. „Co jste tím chtěl říct?“

Kempův obličej maličko zpřísněl. Už se chystal promluvit, ale zarazil se.

„Koneckonců myslím,“ řekl s náhlou změnou v chování, „že jste to udělat musel. Byl jste v úzkých. Ale stejně —“

„Samozřejmě, že jsem byl v úzkých — pekelně v úzkých! A ke všemu, mě ještě rozvzteklil — honil mě po domě, šaškoval s tím svým revolverem, zamykal a odemykal dveře. Jen mi prostě bouřil krev. Dáváte snad vinu mně, ano? Dáváte snad vinu mně, ptám se?“

„Nikomu nikdy nedávám vinu.“ odpověděl Kemp. „To už je docela z módy. Co jste dělal potom?“

„Měl jsem hlad. Dole jsem našel šišku chleba a kus zažluklého sýra — víc než dost, abych ukojil svůj hlad. Napil jsem se trochu brandy s vodou a potom jsem šel nahoru kolem svého improvizovaného pytle — ten ležel tiše jako pěna — do pokoje, kde bylo to staré šatstvo. Okno pokoje vedlo na ulici a zastíraly ho dvě krajkové stóry. Od špíny celé hnědé. Přistoupil jsem k nim a díval se skulinami v nich ven.

Venku byl jasný den — v kontrastu se smutnými stíny ponurého domu, ve kterém jsem se ocital, až oslnivě jasný. Na ulici byl čilý provoz — ovocnářské káry, nájemná koleska, čtyřkolák s horou beden, kára prodavače ryb. Když jsem se otočil k šerému zařízení za sebou, tančily mi před očima

barevné skvrny. Moje vzrušení ustupovalo zase střízlivému chápání mé osobní situace. Pokoj čpěl slabým pachem benzínu, používaného patrně k čištění toho šatstva.

Pustil jsem se tedy do soustavné prohlídky celého domu. Podle mého soudu žil hrbáč v domě už asi delší dobu sám. Byl to zvláštní člověk... Všechno, co by mi snad mohlo posloužit, jsem shromáždil ve skladišti šatstva, a teprve potom jsem si rozmyslně vybíral. Našel jsem necesér, který mi připadal docela vhodný k tomu, abych si ho přivlastnil, a také nějaký pudr, líčidla a náplast.

Původně jsem si hodlal obličej i všechno ostatní, co ze mě má být zjevné, abych se tak učinil viditelným, nalíčit a napudrovat, ale nevýhoda toho všeho spočívala ve skutečnosti, že bych byl potřeboval terpentýn a lecjaké jiné pomůcky a notně dlouhou dobu, než bych se mohl zase zneviditelnit.

Nakonec jsem si vybral nos celkem slušnějšího tvaru, maličko sice groteskní, ale ne víc než nos mnoha jiných lidských tvorů, tmavé brýle, prošedivělé licousy a paruku. Spodní prádlo jsem nemohl najít, ale to jsem si koupil dodatečně, a pro tu chvíli jsem se omotal kalikovými dominy a několika bílými kašmírovými šály.

Nemohl jsem najít ani ponožky, ale hrbáčovy boty, ač poněkud volné, mi posloužily. Ve stolku v krámě byly tři libry ve zlatě a asi třicet šilinků drobného stříbra a v zamčené skříni v zadním kumbále, kterou jsem vypáčil, bylo ještě osm liber ve zlatě. Mohl jsem zase vyjít do světa, tentokrát vybavený.

Potom na mě dolehlo podivné váhání. Je můj vzhled opravdu věrohodný? Prohlížel jsem se v malém toaletním zrcátku a zkoumal jsem svůj úbor ze všech stran, abych objevil jakoukoli zapomenutou štěrbinu, ale všechno se zdálo dobré. Vypadal jsem groteskně, přímo divadelně — jako lakomec na jevišti — ale rozhodně jsem nebyl fyzická nemožnost.

Když jsem konečně nabyl zase dost sebedůvěry, vzal jsem si zrcátko s sebou dolů do krámu, stáhl jsem krámské rolety a prohlížel se znovu ze všech stran s použitím trojdílného otáčivého zrcadla v koutě.

Trvalo mi několik minut, než jsem si dodal dost odvahy, a potom jsem odemkl krámské dveře, vykročil ven na ulici a ponechal mužíčkovy na vůli, aby se z toho prostěradla zase vymotal, kdy se mu jen zlíbí. V pěti minutách mě od krámků starého půjčovatele kostýmů dělilo desatero zatáček. Nikdo si mě zřejmě nijak zvlášť nápadně nevšímal.

Zdálo se, že jsem poslední nesnáz překonal.“

Opět se odmlčel.

„A s hrbáčem jste si už hlavu nelámali?“ zeptal se Kemp.

„Ne,“ pravil Neviditelný. „A ani jsem neslyšel, co s ním bylo dál. Podle mého se patrně rozvázal nebo prokopal ven. Uzly byly hezky pevné.“

Zmlkl a přešel k oknu a zahleděl se ven.

„Co se dělo, když jste vyšel na Strand?“

„Chm! Nové zklamání. Už jsem myslel, že mám po nesnázích. Myslel jsem, že můžu prakticky beztravně dělat všechno, co mě jen napadne — všechno, jenom ne prozradit své tajemství. Tak

jsem si to myslel. Ať udělám cokoli, ať jsou třebas následky jakékoli, pro mě že to nic neznamena. Že prostě stačí, abych odhodil oděv a zmizel. Nikdo že mě nemůže zadržet. Můžu si brát peníze, kde jaké najdu.

Rozhodl jsem se popřát si opulentní hostinu a potom se ubytovat v slušném hotelu a nashromáždit novou výbavu patřičných potřeb. Cítil jsem úžasnou sebedůvěru — jistě není nijak zvlášť příjemné si teď zrovna připomínat, že jsem byl osel. Zašel jsem do jedné jídelny a už jsem si objednával oběd, když v tom momentě mě napadlo, že nemůžu jíst, ledaže ten svůj neviditelný obličej odhalím.

Doobjednal jsem tedy oběd, řekl jsem číšníkovi, že se za deset minut vrátím, a celý vzteklý jsem odešel. Nevím, jestli jste kdy zažil zklamání, když jste se těšil na jídlo.“

„Ne docela tak zlé,“ odpověděl mu Kemp, „ale dovedu si to představit.“

„Byl bych ty pekelné hlupáky roztrhal na kusy. A nakonec, když se mi z touhy po chutném jídle už dělalo až mdlo, jsem zašel do jiného hostince a vyžádal si soukromý pokoj. ‚Jsem zohavený,‘ řekl jsem, ‚strašně zohavený.‘ Dívali se na mě zvědavě, ale nebyla to ovšem jejich věc — a tak jsem konečně svůj oběd dostal. Nepřipravili ho sice zrovna nejlíp, ale ušel, a když jsem ho snědl, poseděl jsem si u doutníku a snažil se promyslet svůj další postup.

A venku začínala metelice.

Čím víc jsem o tom uvažoval, Kempe, tím jasněji jsem si uvědomoval, jaká bezmocná absurdnost je takový neviditelný člověk v studeném a špinavém počasí a v přečpaném civilizovaném městě. Než jsem ještě tenhle šílený pokus provedl, snil jsem o tisícerých výhodách. Ale to odpoledne mi všechno připadalo jen jedno holé zklamání.

Probíral jsem si v duchu hlavní věci z těch, které člověk pokládá za žádoucí. Není vůbec pochyby, že neviditelnost je člověku umožňuje získat, ale znemožňuje mu spokojeně jich užívat, když je získal. Ctižádost, chm — k čemu je dobré věhlasné postavení, když se v něm nemůžete ukázat? K čemu je dobrá láska ženy, když její jméno musí nakonec znít nezbytně zrádně jako Dalila? Nemám zálibu v politice, ani ve vyděračství ve jménu slávy, ani ve filantropii, ani ve sportu. Co jsem si měl tedy teď počít?

A pro tohle jsem se stal zahaleným tajemstvím, ovinutou a ovázanou karikaturou člověka!“

Odmlčel se a držení jeho těla jako by napovídalo, že pohledem bloumá po okně.

„Ale jak jste se dostal do Ipingu?“ zeptal se Kemp v úzkostlivé snaze udržet hosta v plynném hovoru.

„Šel jsem tam pracovat. Měl jsem jedinou naději. Byla to jen nezralá myšlenka! Mám ji dosud, ale dnes už je to myšlenka plně rozvinutá. Jak se proměnit zase zpátky! Jak napravit, co jsem udělal. Až se mi zachce. Až udělám všechno, co chci udělat jako neviditelný. A právě o tom si s vámi chci teď především promluvit...“

„Šel jste rovnou do Ipingu?“

„Ano. Stačilo mi prostě vyzvednout si ty své tři svazky poznámek a spořitelní knížku, opatřit si zavazadla a spodní prádlo, objednat si rozličné chemikálie, abych mohl tu svou myšlenku vypracovat — ukážu vám ty výpočty, hned jak dostanu zpátky ty knihy — a potom jsem vyjel.

Bože! Ještě dnes se pamatuju na tu vánici, a jaká to byla zlořečená obtíž, uchránit ten svůj nos z papírmašé, aby mi ho sních nerozmáčel.“

„A nakonec,“ řekl Kemp, „předevcírem, když vás odhalili, to jste to trochu — pokud soudím podle novin —“

„Ano. Trochu. Zabil jsem toho hlupáka strážníka?“

„Ne,“ odpověděl Kemp. „Očekává se, že se zotaví.“

„To tedy má štěstí. Ztratil jsem ne trochu, ale čistě všechnu rozvahu, hlupáci jedni! Proč mi nemohli dát pokoj? A co ten klacek hokynářská?“

„Nečeká se žádná smrt,“ odvětil Kemp.

„U toho mého tuláka nevím,“ řekl Neviditelný a nepříjemně se zasmál.

„U čerta, Kempe, lidé vašeho ražení nemají ani ponětí co to je vztek!... Mít za sebou dlouhá léta práce, léta příprav a osnování, a pak aby se vám začal nějaký krátkozraký pitomý nemotora plést do cesty!... Kdekterého pomyslného hloupého tvora, jakého kdy země stvořila, posílá teď proti mně, aby mi překážel... Jestli toho bude ještě o moc víc, tak se rozběsním — začnu je kosit.

Ztížili všechno tisícíronásobně už tak, jak to je.“

Kapitola 24 **PLÁN, KTERÝ SELHAL**

„Ale co tedy,“ řekl Kemp a zašilhal opatrně z okna, „podnikneme teď?“

Poposedl blíž ke svému hostu s úmyslem, aby zmařil možnost, že by Neviditelný nečekaně zahlédl ty tři muže, kteří se právě blíží po cestě do kopce — nesnesitelně pomalu, jak aspoň připadalo Kempovi.

„Co jste měl v úmyslu podniknout, když jste zamířil do Port Burdocku? Měl jste nějaký plán?“

„Chtěl jsem zmizet z téhle země. Ale od chvíle, co jsem spatřil vás, jsem ten plán trochu pozměnil. Myslel jsem, že by bylo moudré, když teď nastalo teplé počasí a moje neviditelnost je fakt, kdybych se odebral na jih. Obzvlášť proto, že moje tajemství vyšlo najevo a kdekdo bude po takovém maskovaném a zahaleném muži číhat.

Máte odtud pravidelné paroplavební spojení s Francií. Měl jsem v úmyslu dostat se na palubu některého parníku a riskovat nebezpečí přeplavby. Odtamtud bych pak mohl jet vlakem do Španělska nebo třeba až do Alžíru. Nebylo by to obtížné. Tam může člověk zůstat neviditelný pořád a přece jen žít. A taky ledaco dělat.

Toho tuláka jsem chtěl používat jako příruční pokladny a nosiče zavazadel do té doby, než se rozhodnu, jak to narafičit, aby mi tam poslali mé knihy a věci a já abych je dostal.“

„To je jasné.“

„A pak se mě to hovado špinavé musí pokusit okrást! On ty knihy schoval, Kempe. Schoval moje knihy! Jen kdybych ho tak dostal do rukou!...“

„Nejlepší by snad bylo, nejdřív z něho dostat ty knihy.“

„Ale kde je? Víte to?“

„Je na městské policejní stanici, na vlastní žádost zamčený v nejpevnější cele věznice.“

„Sketa!“ procedil Neviditelný.

„To ovšem vaše plány trochu pozdrží.“

„Musíme ty knihy z něho dostat — jsou to knihy pro mě životně důležité.“

„Jistěže,“ přisvědčil Kemp poněkud neklidně v nejistotě, neslyší-li venku nějaké kroky. „Jistěže, ty knihy musíme od něho dostat. Ani to asi nebude nic těžkého, když nebude vědět, že to je pro vás.“

„Ne,“ pravil Neviditelný a zamyslel se.

Kemp se pokoušel vyvzpomenout si něco, co by udrželo hovor v proudu, ale Neviditelný v něm pokračoval o vlastní újmě.

„To, Kempe,“ pravil, „že mě náhoda přivedla do vašeho domu, mění všechny moje plány. Vy jste totiž člověk, který dovede chápat. Přes všechno, co se stalo, přes tohle omílání na veřejnosti, přes ztrátu mých knih, přes všechno, co trpkého jsem zakusil a zkusil, ještě zbývají velké možnosti, obrovské možnosti —

Neřekl jste nikomu, že jsem tady?“ vyhrkl znenadání otázku.

Kemp zaváhal.

„To se přece rozumělo samo sebou,“ odpověděl.

„Nikomu?“ naléhal Griffin.

„Ani živé duši.“

„Ach! Jojo —“ Neviditelný vstal, opřel si ruce v bok a začal se procházet po pracovně.

„Udělal jsem chybu, Kempe, obrovskou chybu, že jsem tuhle věc provedl celou úplně sám. Kolik jsem já jen promarnil síly, času, příležitostí! Sám — je to úžasné, jak málo dokáže člověk sám! Trochu toho nakrást, trochu někoho poranit, a tím to všechno končí.“

Co teď hlavně potřebuju, Kempe, to je ochránce, pomocníka a úkryt. A takové poměry, abych mohl spát a jíst a odpočívat v klidu a nikdo aby o mně neměl nejmenší tušení. Musím mít společníka. Se spojencem, s jídlem a odpočinkem se dá uskutečnit tisíce věcí.

Doposud jsem postupoval jen namátkou, bez určitého plánu. Musíme spolu promyslet, co všechno neviditelnost znamená, co všechno neznamenaá.

Znamená jen malou výhodu pro tajné odposlouchávání a podobně — člověk totiž tropí hluk. Je málo platná — trochu platná snad přece — ke vloupávání do domů a tak podobně. Ale když mě někdo už jednou chytí, může mě snadno uvěznit. Naproti tomu zase je těžko mě chytit.

Tahle neviditelnost je vlastně dobrá jen ve dvou případech. Je užitečná, když se chce člověk vzdálit, a je taky užitečná, když se chce přiblížit. Je proto obzvlášť užitečná k zabíjení. Můžu člověka obejít, ať si má jakoukoli zbraň, vyhlídnout si své místo, udeřit, jak chci, uhnout, jak chci, a taky zase uniknout, jak chci.“

Kemp si přešel prsty po kníru. (Byl to šramot v přízemí?)

„A právě zabíjet, to musíme, Kempe.“

„Právě zabíjet, to musíme,“ opakoval po něm Kemp. „Poslouchám ty vaše plány, Griffine — ale pamatujte si, nesouhlasím s nimi. *Proč* zabíjet?“

„Ne zabíjet nazdařbůh, nýbrž odpravovat rozmyslně. Věc se má tak: Lidé vědí, že existuje neviditelný člověk — stejně jako to víme my, že neviditelný člověk existuje — a ten neviditelný, Kempe, teď musí zavést hrůzovládu. Ano, není pochyby, je to zarážející, ale já to myslím doopravdy. Hrůzovládu. Teror!

Musí si zvolit nějaké město, třeba jako váš Burdock, a vyděsit ho a ovládnout. Musí vydávat své rozkazy. To může udělat tisícerým způsobem — postačí lístečky papíru, podstrkané pod dveře. A každého, kdo jeho rozkazů neposlechne, musí prostě zabít. A pochopitelně musí pozabíjet taky všechny, kdo by toho člověka bránili.“

„Hmm!“ řekl Kemp, který už nevěnoval sluch Griffinovi, nýbrž ohlasu otvírání a zavírání domovních dveří.

„Zdá se mi, Griffine,“ pokračoval, aby zamaskoval svou roztržitost, „že by váš společník byl v obtížném postavení, nemyslíte?“

„Nikdo by nevěděl, že tím společníkem je,“ odpověděl Neviditelný dychtivě. A pak vyhrkl:

„Tiše! Co to je tam dole?“

„Nic,“ odpověděl Kemp a náhle začal mluvit hlasitě a rychle. „S tímhle nesouhlasím, Griffine,“ řekl. „Rozumějte mi, s tímhle nesouhlasím. Proč blouznit o tom, že se postavíte proti vlastnímu plemeni? Jak můžete doufat, že jako vlk samotář dosáhnete štěstí! Nehrajte na vlastní pěst. Uveřejněte výsledky svého bádání — svěřte se s nimi světu — svěřte se s nimi aspoň svému národu. Pomyslete, co byste mohl dokázat, mít pomocníků milión —“

Tu Neviditelný vztáhl ruku a přerušil ho. „Slyším kroky. Po schodech někdo přichází,“ pravil.

„Nesmysl,“ namítl Kemp.

„Počkejte, podívám se,“ řekl Neviditelný a s rukou nataženou zamířil ke dveřím.

A tu se události začaly řídit.

Kemp na okamžik zaváhal, potom vykročil, aby ho zadržel. Neviditelný sebou trhl a zarazil se.

„Zrádče!“ zvolal hlas a vtom se župan náhle rozhalil a neviděný si sedl a začal se svlékat.

Kemp doběhl třemi rychlými kroky ke dveřím a vzápětí se Neviditelný — nohy mu už zmizely — s výkřikem vztyčil.

Kemp prudce vytrhl dveře.

Když se otevřely, pronikl zdola dusot spěšných kroků a s nimi hlasy.

Rychlým rozmachem odstrčil Kemp Neviditelného, uskočil stranou ven a přibouchl za sebou dveře. Klíč trčel příhodně zvenčí. V příštím okamžiku by byl Griffin býval v podkrovní pracovně sám a vězněm — nebýt ovšem jedné maličkosti. Kemp totiž zastrčil toho rána klíč do dveří ve spěchu ledabyle.

A jak dveře za sebou přibouchl, klíč vypadl s hlukem na podlahu.

Kempovi zbělel obličej. Zkusil uchopit kliku oběma rukama. Chvilíčku také tah dveří udržel. Potom ale o píd' povolily. A znovu je mocí dovřel. Podruhé se však škubnutím rozzely už na stopu a do mezery se vklínil župan. Neviditelné prsty sevřely Kempovi hrdlo a ten pustil kliku z rukou, aby se mohl bránit. Přesila Neviditelného ho zatlačila od dveří. Kemp klopýtl a s žuchnutím se svalil do kouta chodbičky. Prázdný župan dopadl letem na něho.

V půli schodiště byl příjemce Kempova dopisu, plukovník Adye, náčelník burdocké policie. Zděšeně třesl oči, když se mu z čista jasna ukázal Kemp a hned pak neobyčejná podívaná na to, jak se ve vzduchu zmítá prázdný kus šatstva. Viděl Kempa padnout a namáhavě se zdvíhat. Viděl Kempa zavravorat, vrhnout se kupředu a potom se znovu skácet jako poražené dobytče.

Pak znenadání dostal prudkou ránu sám. Ničím! Jako by na něj skočila ohromná tíha — a už ho srazila střemhlav ze schodů, svírala mu hrdlo a tiskla mu koleno do slabín. Neviditelná noha mu šlápla na záda, strašidelné dusání letělo po schodech dolů, slyšel oba strážníky v hale vykřiknout a utíkat a domovní dveře dunivě zabouchly.

Převalil se a vyjeveně se posadil. Spatřil, jak ze schodů vrávorá Kemp, oválený a rozcuchaný, jednu stranu obličejů bílou od úderu, na rtu krev a v náruči červený župan a několik jiných kusů šatstva.

„Můj bože!“ zvolal Kemp. „Nepovedlo se! Je pryč!“

Kapitola 25

HONBA NA NEVIDITELNÉHO

Nějakou chvíli mluvil Kemp tuze nesouvisle, než aby mohl Adyemu srozumitelně vysvětlit rychlý spád událostí, které se právě zběhly. Stáli na chodbičce a Kemp, s Griffinovými groteskními zábaly stále ještě přes ruku, rychle drmolil. Ale brzy začal Adye situaci trochu chápat.

„Je šílený,“ hovořil Kemp, „nelidský. Je vtělená sobeckost. Nemyslí na nic jiného než na vlastní prospěch, na vlastní bezpečí. Vyslechl jsem dnes ráno strašlivou historii surového egoismu... Poranil kolik lidí. Bude zabíjet, ledaže mu v tom dokážeme zabránit. Vyvolá paniku. Nic ho nemůže zadržet. Teď nám utíká — a zuří!“

„Musíme ho chytit,“ rozhodl Adye. „To je jisté.“

„Ale jak?“ zvolal Kemp a náhle začal hýřit nápady. „Musíte začít hned — musíte zapřáhnout všechny upotřebitelné lidi — musíte mu zabránit, aby se mu podařilo dostat se ze zdejšího rajónu. Jakmile odtud jednou unikne, pak může po libosti brousit po kraji a vraždit a mrzačit. Blouzní o hrůzovládě! Povídám vám, o hrůzovládě! Musíte dát hlídat vlaky a silnice a lodě. Musí vám pomoci vojenská posádka. Musíte telegrafovat o pomoc. Může ho tady zadržet jediná věc — naděje, že dostane zpátky nějaké své knihy poznámek, které považuje za cenné. Já vám všechno povím! Na vaší policejní stanici je jeden člověk — nějaký Marvel.“

„Vím,“ přikývl Adye, „vím. Ty knihy — ano. Ale ten tulák...“

„... říká, že je nemá. Jenže on myslí, že je ten tulák má. A musíme mu zabránit, aby se mohl najíst nebo vyspat — ve dne v noci po něm musí pást celý kraj. Jídlo se musí zavírat a zamykat, všechno jídlo tak, aby se k němu musel dobývat. Všechny domy bez rozdílu se musí proti němu zbednit. Kéž by nám nebeseslalo studené noci a déšť! Celé okolí ho musí začít honit a štvát. Říkám vám, Adye, ten člověk je nebezpečí, pohroma. Dokud ho nedopadneme a nezajistíme, je přímo strašlivé, co všechno se může stát.“

„Co jiného můžeme ještě udělat?“ ptal se Adye. „Musím se ihned vrátit k nám a začít všechno zařizovat. Ale proč byste nešel taky se mnou? Ano — jen pojd'te také! Pojd'te, dáme dohromady jakousi válečnou radu — přibereme si na pomoc Hoppse — a železniční přednosty. Přisámboh! Je to naléhavé. Jen pojd'te se mnou — povíte mi to všechno po cestě. Co jiného můžeme ještě udělat? Nechtě ty hadry tady.“

A vzápětí již Adye vedl Kempa ze schodů. Domovní dveře našli otevřené a strážníci stáli venku a civěli do prázdna.

„Utekl, pane,“ řekl jeden.

„Musíme okamžitě na hlavní stanici,“ řekl Adye. „Jeden z vás běžte dolů a pošlete nám naproti drožku — ať si pospíší. A teď, Kempe, co jiného?“

„Psy,“ odpověděl Kempe. „Opatřte psy. Ti ho sice nevidí, ale zvětrí ho. Opatřte psy.“

„Správně,“ souhlasil Adye. „Není to všeobecně známo, ale vězeňští zřízenci vedle v Halsteadu znají člověka, který chová stopaře. Tedy psy. Co ještě?“

„Mějte na paměti,“ pokračoval Kemp, „že potravu je v něm vidět. Když se nají, je požitou potravu vidět, dokud se ta nevstřebá. Z toho důvodu se musí po jídle skrývat. Musíte tedy bez ustání pročešávat celé okolí. Kdejaké houští, kdejaký tichý kout. A uklid'te všechny zbraně — všechny nástroje, které můžou posloužit jako zbraň. Nemůže takové věci dlouho nosit. A co by mohl popadnout a s čím by se mohl vrhnout na lidi, to se musí schovat.“

„Taky správně,“ přikývl Adye. „Však my ho dostaneme!“

„A po cestách —“ řekl Kemp a zaváhal.

„No?“ pobídl ho Adye.

„Skleněné střepy,“ dopověděl Kemp. „Je to krutost, vím. Ale považte, co všechno může ten člověk provést!“

Adye vtáhl sykavě vzduch skrze zuby:

„To je nesportovní. Nevím, nevím. Ale dám zásobu střepů připravit. Jestli zajde tuze daleko ...“

„Říkám vám, ten člověk se proměnil v netvora,“ pokračoval Kemp. „Vím tak jistě, že nastolí hrůzovládu — jen co se vzpamatuje z rozčilení z tohoto útěku — vím to tak jistě, jako že tady s vámi teď mluvím. Naše jediná naděje je předejít ho. Sám se vyloučil z vlastního plemene. Krev jeho necht' padne na hlavu jeho.“

Kapitola 26 **HINTONDEANSKÁ VRAŽDA**

Neviditelný se vyřítil z Kempovův domu zřejmě rozvzteklý do slepé zuřivosti. Holčičku, která si hrála u Kempových vrat, cosi dravě popadlo a mrštilo s ní stranou, až si v kotníku zlomila nohu — a potom na několik hodin zmizel z dosahu lidského vnímání vůbec.

Nikdo neví, kam se pustil, ani co dělal.

Dovedeme si ale představit, jak se žene tím horkým červnovým dopolednem nahoru do kopce a dál do širého zvlněného kraje za Port Burdockem, jak zuří a zoufá nad svým nesnesitelným osudem a konečně, uhřátý a umdlený, hledá přístřeší v houštinách u Hintondeanu, aby znovu skloubil své zhačené úklady proti vlastnímu plemeni.

Jak se zdá, ta končina byla nejpravděpodobněji jeho útočištěm, neboť právě tam se kolem druhé hodiny odpoledne děsivě tragicky opět projevil.

Ptáme se, v jakém rozpoložení mysli asi po celou tu dobu byl a jaké asi osnoval plány.

Není pochyby, že byl hněvem nad Kempovou proradností takřka bez sebe, a ačkoli snad dovedeme pochopit důvody, které k onomu uskoku vedly, přesto snad pochopíme i zuřivost, jakou v něm muselo chystané zaskočení rozlítit, ba možná, že s ním budeme i maličko sympatizovat. Kdoví, snad v něm ožilo i něco z jeho ohromujících zážitků na Oxford Street, neboť ve svém barbarském snu o hrůzovládě nad světem zřejmě spoléhal na Kempovu spolupráci.

Buď jako buď, kolem poledního zmizel z dosahu lidského vnímání a žádný živý svědek nemůže povědět, co uprchlík dělal až asi do půl třetí. Pro člověčenstvo to snad bylo štěstí, ale pro něho to byla nečinnost osudná.

Během té doby se pilně činilo stále početnější množství lidí, roztroušených po okolním kraji. Ráno byl ještě pouhou legendou, postrachem — kdežto odpoledne, hlavně zásluhou Kempova stroze stylizovaného provolání, se už jevil jako reálný protivník, kterého je třeba zranit, polapit nebo přemoc, a celý kraj se začal s nepředstavitelnou rychlostí organizovat.

Ještě ve dvě hodiny se mohl z rajónu vzdálit tím, že by byl nastoupil do některého vlaku, ale po druhé hodině už tu možnost ztratil, protože všechny osobní vlaky na tratích ve velkém obdélníku mezi Southamptonem, Winchesterem, Brightonem a Horshamem jezdily s dveřmi zamčenými a nákladní doprava byla skoro úplně zastavena.

A ve velkém dvacetimílovém okruhu kolem Port Burdocku začali vzápětí muži, ozbrojení puškami a klacky a rozdělení na tříčlenné pátrací hlídky se psy, patrolovat silnice a pročesávat krajinu.

Jízdní policisté projížděli polními cestami, zastavovali u každé chalupy a varovali obyvatele, aby stavení pozamykali a nevycházeli vůbec ven, leda se zbraní v ruce, a ve tři hodiny skončily všechny obecné školy vyučování a děti, vyděšené a shluklé do malých houfů, pospíchaly domů.

Kempovo provolání — podepsané ovšem Adyem — bylo ve čtyři nebo v pět hodin odpoledne vylepeno bezmála po celém okolí. Vysvětlovalo stručně, ale jasně všechny okolnosti boje s Neviditelným i jak je nutné znemožnit mu jakékoli jídlo i spánek, jak je nutné nepolevovat v ostražitosti a věnovat pozornost každé známce jeho pohybu.

A jednání úřadů bylo tak rychlé a rozhodné, víra v tu podivuhodnou bytost byla tak okamžitá a všeobecná, že ještě před setměním byla oblast několika set čtverečních mil v nejužším stavu obležení. A rovněž ještě před setměním projel celou tou bdělou, zneklidněnou krajinou záchvěv děsu a od úst k ústům se nesla šeptem a rychle a jistě letěla na šíř i na dél celým krajem zvěst o zavraždění pana Wicksteeda.

Je-li správný náš předpoklad, že Neviditelnému byly útočištěm hintondeanské houštiny, pak musíme také předpokládat, že brzy odpoledne z nich zase vyrazil s odhodláním uskutečnit záměr, který vyžaduje použití zbraně. Nemůžeme sice vědět, jaký záměr to byl, ale patrnost, že měl v ruce železnou tyč již před setkáním s Wicksteedem, je — alespoň pro mne — drtivě průkazná.

O podrobnostech tohoto střetnutí nemůžeme samozřejmě nic vědět. Příhoda se udala na pokraji pískovny, sotva dvě stě kroků od vrátnice na panství lorda Burdocka. Všechny známky ukazují na zoufalý zápas — zdupaná země, četná zranění, která pan Wicksteed utržil, jeho zlomená vycházková hůl — ale proč vlastně k tomu útoku došlo, ne-li z pouhé vražedné mánie, není možno se domyslet. Domněnka, že jde o šílenství, je vskutku téměř nevyhnutelná.

Pan Wicksteed, hospodářský správce lorda Burdocka, byl asi pětáctýřicetiletý až šestačtyřicetiletý muž velmi skromného chování i zjevu a věru poslední člověk na světě, který by takového strašlivého odpůrce provokoval.

Proti němu, jak se zdá, Neviditelný použil železné tyče, vytržené z kusu polámaného plotu. Zastavil toho tichého muže, který krácel právě klidně domů k obědu, napadl ho, přemohl jeho chabou obranu, zlomil mu ruku, srazil ho na zem a rozbil mu hlavu na kaši.

Musel ovšem tu tyč vytrhnout z plotu předtím, než svou oběť potkal — musel ji už nosit pohotově v ruce. Zdá se, že kromě toho, co jsme zde již uvedli, mají k té věci vztah pouze ještě dvě podrobnosti.

Jednou z nich je okolnost, že pískovna neležela v přímé lince páně Wicksteedovy cesty domů, nýbrž skoro dvě stě kroků od ní stranou.

Druhou je pak svědectví jednoho děvčátka v tom smyslu, že když odpoledne šlo do školy, vidělo pana Wicksteeda prapodivně „pelášit“ přes pole právě směrem k pískovně. Pohyby, jimiž napodobovalo jeho podivný běh, připomínaly člověka, který se žene za něčím před sebou a ustavičně po tom mlátí holí.

Holčička byla poslední lidský tvor, který viděl pana Wicksteeda naživu. Zmizel jí z očí v náruč smrti, třebaže jí vlastní zápas zakrýval pouze řídký bukový háječek a mělká terénní vlna.

A to, alespoň v mysli pisatele těchto řádků, onu vraždu rozhodně vyjímá z oblasti absolutní svévole. Představme si třeba, že si Griffin tu tyč skutečně vzal jako zbraň, ale bez jakéhokoli chladnokrevně pojatého úmyslu použít jí k vraždě. Co když se potom nachomýtl pan Wicksteed a zahlédl tu tyč, samu se pohybující nevysvětlitelně vzduchem? Aníž snad vůbec pomyslel na Neviditelného — neboť do Port Burdocku je odtamtud deset mil — pustil se možná za ní. Snadno lze pochopit, že o Neviditelném dosud snad vůbec ani neslyšel.

Dále si můžeme představit i to, že se Neviditelný klidně vzdaloval, aby zabránil odhalení svého pobytu v tamním okolí, a že Wicksteed, rozčilený a zvědavý, ten nevysvětlitelně prchající předmět začal pronásledovat, až po něm nakonec uhořel.

Není pochyby, že za normálních okolností by byl Neviditelný snadno dokázal nechat takového postaršího pronásledovatele daleko za sebou, ale místo, na němž byla nalezena Wicksteedova mrtvola, nasvědčuje tomu, že naneštěstí zahnal štvaný předmět do kouta mezi houštím žahavých kopřiv a srázem pískovny.

Ti, kdo plně chápou mimořádnou popudlivost Neviditelného, dovedou si snadno představit dohru, jíž tato srážka skončila.

Ale to je ovšem čistě domněnka. Jedinými nepopíratelnými fakty — poněvadž dětské řečičky bývají zhusta nespolehlivé — jsou nález Wicksteedova ubitého těla a zkrvavené železné tyče, odhozené do kopřiv. To, že Griffin tyč odhodil, napovídá, že v citovém rozrušení z příhody upustil od záměru — měl-li vůbec nějaký — pro který si ji vzal.

Dozajista to byl člověk skrz naskrz sobecký a bezcitný, ale pohled na jeho oběť, jeho *první* oběť, zkrvavenou a zuboženou u jeho nohou, v něm možná uvolnil nějaký dlouho potlačovaný pramen lítosti, který tak na chvíli přehlušil jakýkoli záměr, jež si snad předtím usmyslel vykonat.

Po zavraždění pana Wicksteeda, jak se zdá, zamířil patrně napříč krajem na lada. Vypravuje se aspoň o hlase, který kolem západu slunce slyšeli dva muži na poli u Fern Bottomu.

Prý kvílel a smál se, vzlykal a sténal a co chvíli vykřikoval. To se muselo divně poslouchat. Hnal se prý prostředkem jeteliště a zanikl směrem ke kopcům.

Mezitím se Neviditelný musel dovědět ledaco o tom, jak rychle dovedl Kemp využít jeho důvěrných sdělení. Musel nacházet domy zavřené a zamčené, snad se i potloukal po železničních stanicích a slídlil kolem hostinců a nepochybně četl také vyhlášky a pochopil ráz tažení, vedeného proti němu.

A jak večera přibývalo, začaly se po polích porůznu trousit tříčlenné a čtyřčlenné hloučky mužů a krajem se rozléhal štěkot psů. Tito lovci lidské zvěře měli pro případ srážky s ní zvláštní instrukce co do souhry a vzájemné spolupráce. Ale všem se jim vyhnul.

Částečně snad můžeme jeho rozhořčení i chápat — a nijak je patrně ani nezmírnilo to, že sám poskytl údaje, jichž se tak nelítostně nyní používalo proti němu. Alespoň pro ten den však pozbyl odvahy — bezmála celých čtyřadvacet hodin, kromě chvíle, kdy se vrhl na Wicksteeda, byl štvancem.

A v noci se musel nepochybně najíst a vyspat, neboť ráno byl už zase svůj; plný energie, síly, hněvu a zlovůle, připravený k poslednímu velkému zápasu se světem.

Kapitola 27

OBLÉHÁNÍ KEMPOVA DOMU

Kemp četl podivný list, napsaný tužkou na umaštěném kusu papíru.

„Počínal jste si úžasně rázně a chytře,“ zněl ten dopis, „ačkoli si nedovedu představit, co tím hodláte získat. Stavíte se proti mně. Celý den jste na mne pořádal štvanici — snažil jste se mě oloupit o noční odpočinek. Ale vám navzdory jsem se najedl, vám navzdory jsem se vyspal, a boj teprve začíná.“

Boj teprve začíná. Nezbývá nic jiného než rozpoutat hrůzu. Tímto vyhlašuji první den hrůzovlády.

Řekněte tomu svému policejnímu plukovníkovi i všem ostatním, že Port Burdock už déle nepodléhá královně, nýbrž že podléhá mně — Hrůze! Dnešek je první den prvního roku nové epochy — epochy Neviditelného. Jsem Neviditelný I. Pro začátek povládnu mírně. Prvého dne se na výstrahu skuteční jediná poprava — muže, který se jmenuje Kemp. Smrt ho skolí dnes. Ať se zamkne, ať se ukryje, ať se obklopí strážemi, ať se navleče do brnění, je-li mu libo — smrt, neviděná smrt přesto přijde! Ať učiní jakákoli zajišťovací opatření — to jen udělá dojem na můj lid. Smrt vyrazí v pravé poledne od poštovní schránky. Dopis do ní vpadne, právě když k ní zamíří listonoš, a potom, vzhůru!

Zápas začíná, smrt vyráží na cestu! Nikdo mu nepomáhej, lide můj, aby smrt neskolila i tebe! Dnes Kemp zemře.“

Kemp si přečetl dopis dvakrát.

„To není žert,“ zašeptal. „To je jeho hlas! A myslí to vážně!“

Obrátil složený list papíru a na druhé straně vedle adresy spatřil poštovní razítko Hintondean s prozaickou poznámkou *Doplatné 2 pence*.

Pomalů se zdvihl, nechal polední přesnídávku nedojedenou — dopis přišel s roznáškou v jednu hodinu — a zamířil do pracovny. Zazvonil na hospodyně a přikázal jí, aby ihned obešla celý dům, prohlédla všechny zástrčky u oken a pozavírala všechny okenice. Sám zavřel svoje okna v pracovně. Z uzamčené zásuvky v ložnici si vzal malý revolver, pečlivě ho prohlédl a zastrčil do kapsy saka.

Napsal několik stručných dopisů, jeden pro plukovníka Adyeho, a odevzdal je služce se zřetelným návodem, jak a kudy má vyjít z domu. „Nehrozí žádné nebezpečí,“ pravil a v duchu připojil výhradu: „Pro vás.“

Když to všechno zařídil, setrval nějakou dobu v zahloubání a potom se zase vrátil k stydnoucímu jídlu.

Jedl a chvílemi mezitím přemýšlel. Nakonec pak udeřil zprudka do stolu. „My ho dostaneme,“ řekl, „a já jsem návnada. Však on zajde příliš daleko!“

Odebral se nahoru do podkroví a cestou za sebou pečlivě pozavíral všechny dveře.

„Je to zápas,“ povídal si, „prapodivný zápas — ale všechny vyhlídky jsou na mé straně, pane Griffine, přes tu vaši neviditelnost. A smělost. Griffin *contra mundum* — proti světu... na krev!“

Stanul před oknem a upřel zrak do rozpáleného svahu kopce.

„Musí si den co den sehnat jídlo — a já mu nezávidím. Vyspal se na dnešek opravdu? Nejspíš asi někde pod širým nebem — v bezpečí před srážkou s nějakým člověkem. Kéž by přišlo pořádné chladno a deště místo tohohle vedra!“

Kdo ví, možná, že mě právě pozoruje.“

Přistoupil těsně k oknu. Něco ťuklo ostře do zdiva nad rámem okna, až prudce uskočil dozadu.

„Začínám být nervózní,“ řekl si Kemp. Ale trvalo pět minut, než znovu přistoupil k oknu. „To musel být asi vrabec,“ usoudil.

Vzápětí zaslechl zazvonění u domovních dveří a sešel spěšně dolů. Odstrčil závory a odemkl dveře, prohlédl řetěz, pak ho zavěsil a opatrně pootevřel, ale neukázal se. Pozdravil ho známý hlas. Byl to Adye.

„Přepadl vaši služku, Kempe,“ oznámil mu přes dveře.

„Cože?“ zvolal Kemp.

„Vzal jí ten dopis od vás. Je někde tady nablízku. Pust'te mě dovnitř.“

Kemp vyvěsil řetěz a Adye se protáhl dovnitř škvírou tak úzkou, jak to jen šlo. Zůstal v hale stát a s nekonečnou úlevou přihlížel, jak Kemp znovu zajišťuje dveře.

„Vytrhl jí dopis z ruky. Hrozně ji vyděsil. Mám ji u nás na stanici. Hysterický záchvat. Neviditelný je někde tady nablízku. Co jste mi psal?“

Kemp zaklel.

„Co jsem to byl za blázná!“ zvolal Kemp. „Mohl jsem to vědět. Pěšky to není z Hintondeanu ani hodinu. Už je tady!“

„Co se děje?“ zeptal se Adye.

„Podívejte se!“ odpověděl Kemp a vedl ho do pracovny. Podal Adyemu dopis od Neviditelného. Adye si ho přečetl a tiše si hvízdal.

„A vy — ?“ pravil Adye.

„Navrhoval jsem léčku — já blázen,“ odpověděl Kemp, „a poslal jsem svůj návrh po služce. Jemu.“ Adye následoval bezbožného příkladu Kempova a zaklel taky.

„Vezme do zaječích,“ dodal Adye.

„Ten ne,“ odpověděl Kemp.

Shora se ozval řinčivý třesk skla. Adye zahlédl stříbrný odlesk malého revolveru, povytaženého z Kempovy kapsy.

„To je okno nahoře!“ zvolal Kemp a zamířil s Adyem do patra.

Mezitímco byli ještě na schodech, ozval se další třesk. Když doběhli do pracovny, spatřili dvě ze tří oken rozbitá a polovinu podlahy posetou střepinami skla; na psacím stole ležel velký kámen.

Oba muži se zastavili ve dveřích a obhlíželi natropenou spoustu.

Kemp znovu zaklel a právě v tom okamžiku prasklo třetí okno, jako když štěkne pistole; chvíličku drželo hvězdicovitě roztráštěné sklo pohromadě a pak se v třpytivých rozeklaných trojúhelnících sesypalo do pokoje.

„Jaký má tohle účel?“ zeptal se Adye.

„To je začátek,“ vysvětlil Kemp.

„Nemůže se sem někudy vyšplhat?“

„Ani kočka ne,“ odpověděl Kemp.

„Okenice tady nemáte?“

„Tady ne. Ve všech pokojích dole... Slyšíte?“

To zdola dolehl třesk a potom zadunění prudké rány do prken.

„Hrom ho vem!“ zvolal Kemp. „To musí být — ano — to je jedna ložnice. Chystá se vytráskat celý dům. Ale je hlupák. Okenice jsou zavřené a sklo napadá ven. Pořeže si nohy.“

Další okno ohlásilo svou zkázu. Oba muži stáli zmateně na chodbičce nad schody.

„Už to mám!“ řekl Adye. „Půjčte mi nějakou hůl nebo něco a já sejdu k nám na stanici a dám sem poslat psy. To by ho mělo vyřídit!“

Další okno následovalo své druhy.

„Nemáte revolver?“ zeptal se Adye.

Kempovi zabloudila ruka ke kapse. Potom zaváhal. „Nemám — aspoň žádný rezervní.“

„Přinesu vám ho zpátky.“ slíbil Adye. „Tady budete zatím v bezpečí.“

Kemp se za své chvilkové vybočení z pravdomluvnosti zastyděl a zbraň mu podal.

„A teď ke dveřím,“ nařídil Adye.

Zatímco stáli nerozhodně v hale, slyšeli prasknout jedno z oken v ložnici v prvním poschodí. Sklo se vysypalo. Kemp přistoupil ke dveřím a začal odsunovat závory, jak mohl nejtišeji. Obličej měl trochu bledší než obvykle.

„Jedním krokem musíte být venku,“ řekl Kemp.

V příštím okamžiku se Adye ocitl na kamenném prahu a závory zapadaly za ním zase zpátky do ok. Chvilíčku váhal, protože se zády opřenými o dveře se cítil volněji.

Potom, vzpřímený a odhodlaný, vykročil ze schůdků před domem. Šel přes pažit a mířil k brance. Trávu jako by čeřil lehký vánek. Blízko něho se něco pohybovalo.

„Počkejte chvíli,“ pravil hlas a Adye se zarazil jako přikovaný a sevřel pevněji revolver v kapse.

„Nu?“ zeptal se Adye, bledý a vzteklý, všechny nervy napjaté.

„Buďte tak laskav a vraťte se do domu.“ pravil hlas, stejně napjatý a vzteklý jako Adyeův.

„Je mi líto,“ odpověděl Adye poněkud chraptivě a navlhčil si jazykem rty. Hlas je vlevo před ním, pomyslně si — co kdyby zkusil štěstí a střelil?

„Pro co jdete?“ pravil hlas, a rychlý pohyb obou, a zpod ohrnuté klopky Adyeho kapsy bleskl odraz slunce.

Adye odolal a přemítal.

„Kam jdu,“ odpověděl zvolna, „to je moje věc.“ Ale slova mu ještě nesplynula ze rtů, když mu krk obemkla nějaká paže, v zádech ucítil koleno, a už se kácel naznak. Vytáhl nemotorně zbraň a nazdařbůh vypálil, ale vzápětí dostal ránu do úst a něco mu vykroutilo revolver z ruky. Marně chňapl po kluzké končetině a snažil se postavit, ale svalil se zase zpátky.

„Proklatě!“ zvolal Adye.

Hlas se zasmál.

„Zabil bych vás na místě, kdyby nebylo škoda té kulky,“ pravil.

Adye viděl dva kroky před sebou volně ve vzduchu viset revolver, namířený na něho.

„Nu?“ zeptal se Adye a posadil se.

„Vstaňte,“ pravil hlas.

Adye vstal.

„Pozor!“ zavelel hlas a pokračoval přísně. „Nezkoušejte na mě žádné šaškoviny. Pamatujte, že i když vy mou tvář nevidíte, já vaši vidím. Musíte se vrátit do domu.“

„Doktor mě tam nepustí,“ namítl Adye.

„To je škoda,“ pravil Neviditelný. „Proti vám nic nemám.“

Adye si znovu navlhčil rty. Stočil pohled od hlavně revolveru a viděl v dálce moře, v popoledním slunci sytě modré a tmavé, hladkou zeleň lad, bílý útes ostrohu a mnohotvárnost města — a pojednou si uvědomil, že život je velmi líbezný. Vrátil se očima k té kovové věcičce, která visela dva kroky od něho mezi nebem a zemí.

„Co mám dělat?“ zeptal se nasupeně.

„Co mám dělat já?“ opáčil otázkou Neviditelný. „Přivedete si pomoc. Jediná možnost pro vás je vrátit se do domu.“

„Zkusím to. Když mě pustí dovnitř, slíbíte, že se nevrhnete do dveří?“

„Proti vám nic nemám.“ pravil hlas.

Kemp, když pustil Adyeho ven, odběhl ihned nahoru a teď, příkrčený mezi střepinami skla, nakukoval opatrně přes spodní hranu okenního rámu v pracovně a viděl, jak Adye stojí a vyjednává s Neviditelným. „Proč nestřelí?“ zašeptal si Kemp pro sebe. Vtom se revolver maličko hnul a třpyt slunečního světla bleskl Kempovi do očí. Zaclonil si je a snažil se rozeznat dráhu oslnivého paprsku.

„Na mou věru!“ vydechl, „Adye mu vydal revolver.“

„Slibte, že se nevrhnete do dveří,“ říkal právě Adye. „Nevyužívejte své převahy do krajnosti. Dejte člověku přece možnost.“

„Vraťte se do domu. Povídám vám bez obalu, že neslibuju vůbec nic.“

Adye, jak se zdálo, dospěl k náhlému rozhodnutí. Obrátil se k domu a kráčel zvolna s rukama za zády.

Kemp ho pozoroval — zmateně. Revolver zmizel, znovu se mu zatřpytil do oka, opět zmizel a při bedlivějším pohledu byl patrný jako malá tmavá věcička, plující vzduchem za Adyem.

Pak se události zběhly velmi rychle.

Adye uskočil nazad, prudce se ohnal, chňapl po té věcičce, chybil ji, rozhodil rukama do výše, padl kupředu na obličej a zanechal po sobě ve vzduchu modrý obláček. Kemp zvuk výstřelu neslyšel. Adye se zhroutil, zvedl se na loket, padl dopředu a ležel bez hnutí.

Chvíli setrval Kemp s očima upřenýma na neladnou strnulost Adyeho pozice. Odpoledne bylo velmi parné a tiché, na celém světě jako by se nic nehýbalo kromě dvou žlutásků, kteří se navzájem honili nad křovinami mezi domem a vraty na silnici. Adye ležel na pažite poblíž branky. Rolety v oknech všech vil podél cesty ze svahu byly spuštěny, ale v jednom, zeleném altánku se běhala nějaká

postava, zřejmě spící stařec. Kemp prohlížel pátravě celé okolí domu, nezahlédne-li někde revolver, ale ten zmizel.

Pak zabloudil očima k Adyemu — začíná tedy jít do tuhého!

Tu se ozvalo zvonění a klepání na domovní dveře a zesílilo nakonec až v bouření, ale služebnictvo zůstalo v souhlase s Kempovým nařízením zamčeno ve svých pokojích. Pak se rozhostilo ticho.

Kemp seděl a poslouchal, a potom začal opatrně nakukovat ze všech tří oken v pracovně, z jednoho po druhém. Vyšel na chodbičku nad schody, zastavil se a úzkostlivě naslouchal. Ozbrazil se pohrabáčem z ložnice v patře a šel znovu přezkoušet vnitřní uzávěry přízemních oken. Ale všechno bylo v pořádku, všude klid.

Vrátil se tedy do podkroví. Adye ležel bez hnutí přes kraj písčité pěšiny přesně tak, jak předtím padl. Po cestě kolem vil přicházela služka s dvěma strážníky.

Všude vládlo hrobové ticho. Kempovi připadalo, že se ti tři blíží úžasně pomalu. Přemítal, co asi v tu chvíli dělá jeho protivník.

Vtom sebou trhl. Zdola se ozval třesk. Kemp zaváhal a pak se znovu vydal dolů. Pojednou se domem rozlehly dunivé údery a s nimi praskot dřeva. Uslyšel ránu a zřetelný řinkot železných závor u okenic. Otočil klíčem a otevřel kuchyňské dveře.

V témže okamžiku vletěly okenice, rozštípnuté a roztřepené na třísky, dovnitř do místnosti. Samým zděšením strnul. Okenní rám, až na jednu příčku, byl dosud netknutý, ale zbývaly v něm jen zubaté střípky skla. Okenice vyrazila sekyra, a ta teď dopadala svištivými údery na okenní rám a ochranné železné mříže.

Pak uskočila náhle stranou a zmizela. Kemp zahlédl revolver ležící venku na cestičce, ale vtom se ta kapesní zbraň vymrštila do vzduchu. Skokem ucouvl. Revolver štěkl jen o vlásek pozdě a tříška z hrany zavíraných dveří přelétla Kempovi nad hlavou. Přibouchl ihned dveře a zamkl je, a když stanul za nimi, uslyšel Griffinův jásot a smích. Potom se znovu ozvaly rány sekyrou i se svým praštivým a třeskným doprovodem.

Kemp stál v chodbě a snažil se přemýšlet. Ve chvíli se Neviditelný dobude do kuchyně. A tyhle dveře ho nezadrží ani na okamžik a potom ...

U domovních dveří znovu zařinčel zvonek. To budou ti strážníci. Kemp přeběhl do haly, zavěsil řetěz a odsunul závory. Děvče s ním muselo napřed promluvit, než řetěz vyvěsil, a pak celá trojice vpadal do domu v jedné hromadě a Kemp zase dveře zabouchl.

„Neviditelný!“ vyhrkl Kemp. „Má revolver — už jenom dvě rány. Zabil Adyeho. Aspoň ho střelil. Neviděli jste ho na trávníku? Leží tam.“

„Kdo?“ zeptal se jeden ze strážníků.

„Adye,“ odpověděl Kemp.

„My jsme přišli zadem,“ vysvětlilo děvče.

„Co je to za třískání?“ zeptal se jeden strážník.

„Je v kuchyni — nebo tam aspoň co nevidět bude. Našel sekeru.“

Náhle se celý dům rozduňel hromovými ranami Neviditelného do kuchyňských dveří. Děvče pošilhávalo vytřeštěně po kuchyni a vklouzlo do jídelny. Kemp se kusými větami pokoušel podat vysvětlení.

Tu zaslechli, jak kuchyňské dveře povolují.

„Tam!“ křikl Kemp, do něhož náhle vjela energie, a nastrkal strážníky do dveří jídelny.

„Pohrabáč!“ zvolala Kemp a vrhl se ke krbové mřížce.

Pohrabáč, který měl dosud v ruce, podal jednomu strážníkovi a pohrabáč z jídelny strčil do ruky druhému.

Kemp náhle uskočil dozadu. „Á hup!“ křikl jeden strážník, přikrčil se a pohrabáčem zasáhl sekeru. Revolver vyštěkl svou předposlední ránu a provrtal drahocenný obraz od Sidneyho Coopera. Druhý strážník se rozmáchl po malé zbrani pohrabáčem, jako když se člověk ožene po vose, a srazil ji s chřestotem na podlahu.

Při prvním řinknutí děvče vyvřísklo, chvíli stálo u krbu a vřeštělo, a potom utíkalo otevřít další okenice — pravděpodobně hodlalo rozbitým oknem utéct.

Sekyra ustoupila do chodby a snesla se do výše asi dvou stop od země. Bylo slyšet, jak Neviditelný oddychuje.

„Jděte stranou, vy dva!“ pravil hlas. „Chci tady toho, Kempa!“

„A my chceme vás,“ opáčil první strážník, skokem učinil výpad a ohnal se pohrabáčem po hlase. Neviditelný uskočil asi dozadu, vrazil totiž do stojanu na deštníky.

V momentě, jak strážník zavrával, stržen prudkým rozmachem k zamýšlené ráně, Neviditelný paríroval sekrou. Přílba se promáčkla jako papír a muž se pod úderem zapotácel a skácel se na zem těsně nad kuchyňskými schody.

Ale druhý strážník, který mířil pohrabáčem na sekeru, zasáhl něco měkkého, až to lusklo. Ozval se ječivý výkřik, bolestný, a potom dopadla sekera na zem. Strážník se znovu rozmáchl do prázdna, ale nezasáhl už nic. Přišlápl sekeru botou a opět uhodil. Potom zůstal stát, pohrabáč napřažený, a lovil ušima sebeslabší šelest.

Slyšel otvírat okno v jídelně a rychlý šum kroků uvnitř. Jeho druh se mezitím převalil a posadil, a mezi okem a uchem mu crčela krev.

„Kde je?“ zeptal se muž na podlaze.

„Nevím. Praštil jsem ho. Jestli neproklouzl kolem tebe, tak stojí někde v hale. Doktore Kempe — prosím pane!“

„Doktore Kempe!“ zavolal strážník ještě jednou.

Druhý strážník se začal sbírat ze země. A postavil se. Pojednou bylo slyšet slabý t'ápot bosých nohou po kuchyňských schodech. „Hup!“ zvolal první strážník a mrštil tam pohrabáčem. Ten však rozbil pouze plynové ramínko na stěně.

Učinil pohyb, jako by chtěl pronásledovat Neviditelného dolů. Ale rozmyslel si to a vešel do jídelny.

„Doktore Kempe —“ začal a rázem zmlkl.

„Doktor Kemp je hrdina!“ řekl, když se mu kamarád podíval přes rameno.

Okno v jídelně zelo dokořán a nikde nebylo vidět ani Kempa, ani služku.

Mínění druhého strážníka o Kempovi vyznělo jadrněji a šťavnatěji.

Kapitola 28

ŠŤVANÝ LOVEC

Když obléhám a dobývání Kempova domu začalo, spal pan Heelas, nejbližší soused doktora Kempa mezi majiteli vil, právě ve svém altánu.

Pan Heelas patřil k oné zatvrzelé většině, která odmítala věřit „všem těm žvástům“ o Neviditelném. Jeho manželka však, jak si měl později ještě připomenout, jim věřila. Nedal jinak, než že si bude chodit po zahradě docela tak, jako by se vůbec nic nedělo, a v souhlase s celoživotním zvykem si tam také šel odpoledne zdřímnout. Všechno to rozbíjení oken prostě zaspal a potom se náhle probudil s podivným přesvědčením, že něco není v pořádku.

Podíval se naproti na Kempův dům, protřel si oči a podíval se znovu. Potom spustil nohy na zem, a seděl a poslouchal. Řekl si, ať ho hrom, ale tu roztodivnost před očima bylo vidět pořád. Dům vypadal, jako by byl již celé týdny opuštěný — po pusté vřavě. Všechna okna vytlučená a do jednoho, kromě oken v podkrovní pracovně, zabeďněných vnitřní okenicí.

„Byl bych mohl přísahat, že všechno je v pořádku“ — podíval se na hodinky — „ještě před dvaceti minutami.“

Vtom najednou zaslechl odněkud z dálky tlumený úder a pak řinkot skla. A potom, jak tak seděl a údivem na to otvíral ústa, se stalo něco ještě pozoruhodnějšího.

V jídelně Kempova domu se prudce rozletěly okenice a v okně se objevila služka ve vycházkovém klobouku i šatech a s horečným spěchem se namáhala zdvihnout spodní rám. Nečekaně se vedle ní objevil muž a pomáhal jí — doktor Kemp! V příštím okamžiku se okno otevřelo a služka se drápala ven; sletěla po hlavě a zmizela v křoví.

Pan Heelas vstal a všechny ty nevídané zjevy komentoval různými nejasnými a prudkými výkřiky. Viděl, jak se Kemp v okně postavil a seskočil z něho na zem, ale téměř současně se zase objevil a hnal se pěšinou mezi křovím, v běhu přikrčený jako člověk, který chce uniknout očím světa. Zmizel za zlatým deštěm, a když se opět ukázal, přelézal právě plot, který odděloval zahradu od širé rozlohy lad.

Ve vteřince se přehoupl a úžasným tempem se hnal ze svahu dolů k panu Heelasovi.

„Proboha!“ zvolal pan Heelas, jemuž svítl nápad. „To je ta neviditelná bestie! Nakonec je to tedy pravda!“

Takové pomýšlení znamenalo u pana Heelase hned také jednat, a jeho kuchařka, která ho pozorovala z podkrovního okna, trnula přímo úžasem, když ho viděla uhánět k domu rychlostí dobrých devíti mil za hodinu. Ozvalo se bouchám dveřmi, řinčení zvonků a k tomu hlas pana Heelase, který burácel jako tur: „Zabednit dveře, zabednit okna, zabednit všecko — je tu Neviditelný!“ Rázem byl celý dům plný křiku a rozkazů a uspěchaných nohou. Pan Heelas běžel sám osobně zavřít prosklené dveře, které vedly na verandu, a právě v tom okamžiku se nad hřebenem sousedního plotu objevila Kempová hlava, jeho ramena a pak koleno.

Vzápětí se Kemp prodral záhonem zplanělého asparágu a hnal se přes tenisový trávník k domu.

„Dovnitř nemůžete,“ prohlásil pan Heelas a zasunoval závory. „Je mi ze srdce líto, jestli vás honí — ale sem dovnitř nemůžete!“

Kemp přistrčil vyděšenou tvář těsně ke sklu, klepal na zahradní dveře a potom jimi zuřivě lomcoval. Když pak konečně poznal, že jeho úsilí je marné, rozběhl se podél verandy, přeskočil boční parapet a začal bušit u vedlejšího vchodu. Potom vyběhl postranní brankou kolem domu dopředu a tím i na silnici, vedoucí po úbočí.

A sotva pan Heelas, který s vyděšeným obličejem civěl z okna, viděl Kempa zaběhnout, už v záhonu asparágu řádil dusot neviditelných nohou. Jen co to pan Heelas spatřil, už prchal o překot do patra a ostatek honičky se pak odehrál už mimo jeho zorné pole. V momentě však, když se hnal kolem okna na schodišti, slyšel prásknout postranní branku.

Jakmile vyběhl Kemp na silnici, vedoucí po úbočí, zamířil zcela přirozeně po svahu dolů, a tak se stalo, že na vlastním těle zakoušel tíž běh o závod, jaký teprve před čtyřmi dny sledoval ze své podkrovní pracovny tak kritickým zrakem. Na člověka, který už vyšel z formy, běžel svůj závod pěkně, a třebaže byl v obličejí bledý a zpocený, rozvahu si zachovával naprosto chladnou.

Pádil dlouhými skoky, a kdykoli se mu v cestě naskytl kus hrbolaté půdy, kdykoli se ukázal kus ostrého kamení nebo se oslnivě blýskl střep skla, běžel přímo přes a ponechával bosým neviditelným nohám, které se hnaly za ním, aby si běžely, kudy a jak chtějí.

Poprvé v životě Kemp objevil, že silnice na úbočí je nepopsatelně pustá a nedozírná a že začátek města hluboko dole na úpatí kopce leží nezvykle daleko. Co svět světem stojí, nebylo ještě pomalejší ani lopotnější metody pohybu vpřed než prostý běh.

Všechny ty holé vily, spící v odpoledním slunci, vypadaly zamčené a zabarikádované; nepochybně je lidé pozamykali a zabarikádovali na jeho vlastní radu a výzvu. Ale mohli by alespoň být na číhané pro podobný případ jako tenhle! Město se teď zdvíhalo, moře zapadlo za ním z dohledu a lidé dole se měli k životu. K úpatí právě dojížděla tramvaj. Kousek dál pak byla policejní stanice.

Jsou to kroky, co slyší za sebou? Přidal.

Lidé dole na něho zevlovali. Několik jich utíkalo, a při dýchání začínalo Kempa škrábat v hrdle. Tramvaj byla teď už docela blízko a „Veselá jedenáctka“ hlučně a hřmotně tarasila svoje dveře. Za tramvaj trčely kůly a vršily se hromady hlíny — kanalizační výkop. Hlavou mu bleskl nápad —

naskočit do tramvaje a přibouchnout za sebou dvířka, ale potom se rozhodl doběhnout až na policejní stanici.

V příštím okamžiku již minul dveře Veselé jedenáctky a octl se mezi prořídlymi domy podél konce krtinaté ulice a mezi lidskými bytostmi. Tramvajový kočí a jeho pomocník — užaslí nad podívanou, jakou skýtal jeho zběsilý úprk — jen stáli u vypřažených koní a civěli. O kus dál se nad hromadami hlíny objevily udivené obličejové kopáčů.

Zpomalil trochu tempo, ale vtom zaslechl opět kvapný dusot svého pronásledovatele a znovu tedy vyrazil naplno. „Neviditelný!“ křikl na kopáče, ukázal neurčitě kamsi dozadu, v okamžitém nápadu přeskočil výkop a tím vřadil mezi Neviditelného a sebe co štvanou zvěř hlouček siláků, A tu upustil od myšlenky dosáhnout policejní stanice, zabočil do postranní uličky, přeběhl kolem zelinářské káry, desetinu vteřiny zaváhal před dveřmi cukrářského krámků a potom zamířil úprkem k ústí uličky, která vedla obloukem zase zpátky na hlavní třídu města, Hill Street.

V uličce si hrálo pár malých dětí, a jakmile se Kemp objevil, s vrískotem se rozutekly a vzápětí se otvírala okna i dveře a rozčilené matky dávaly průchod svým citům. Vyřítíl se znovu na Hill Street, nějakých tři sta čtyři sta kroků od konečné stanice koňky, a okamžitě mu padl do oka bouřlivý úprk a povyk lidí.

Podíval se směrem ke kopci. Sotva na patnáct kroků od něho utíkal kopáč jako hora, kuse klel a divě se rozháněl lopatkou, a v patách za ním běžel tramvajový průvodčí se zaťatými pěstmi. Za oběma se ulicí hnali ostatní, mlátili rukama a hulákali. Dál dolů k městu utíkali muži i ženy a Kemp jasně zahlédl, jak ze dveří jednoho krámků vyběhl nějaký muž s holí v ruce.

„Roztáhněte se! Roztáhněte se!“ křičel kdosi.

Kemp najednou pochopil, že se štvance náhle obrátila. Zastavil se, těžce oddychoval a rozhlížel se.

„Je tady někde blízko!“ rozkřikl se. „Udělejte řetěz napříč —“

Dostal prudkou ránu pod ucho a ve snaze otočit se čelem k neviditelnému protivníkovi vrávoravě odletěl. Jen tak tak, že se mu podařilo udržet se na nohou, a rozešel se protiúderem do prázdna. Ale vtom dostal znovu ránu, pod bradu, a skácel se jak široký tak dlouhý na zem.

Vzápětí se mu pod žaludek vmáčklo koleno a dvě dravé ruce mu sevřely hrdlo, nicméně stisk jedné ruky byl citelně slabší než stisk druhé. Kemp popadl obě ruce za zápěstí, uslyšel útočníka bolestí vykřiknout, a potom ve vzduchu nad ním zasvištěla kopáčova lopata a s dutým úderem na něco dopadla. Kemp ucítil na tváři vlhkost nějaké kapky.

Stisk hrdla náhle povolil a Kemp se s křečovitým úsilím vymanil, uchopil protivníkovo ochablé rámě a převalil se navrch. Přitiskl neviděné lokty pevně k zemi.

„Mám ho!“ ječel Kemp. „Pomoc, pomoc! — Držte ho! Leží na zádech. Chytněte mu nohy!“

Ve vteřině se na rvačku vrhl celý shluk lidí najednou, a kdyby byl do ulice vkročil nějaký cizinec, byl by si možná pomyslil, že se tam právě hraje nějaký zvlášť urputný zápas ragby. A po Kempově jeku se už neozýval žádný křik — jen ohlas ran a nohou a supění.

Tu se náhle něco mocně vzepřelo a Neviditelný se vrávoravě postavil na nohy. Kemp na něm visel zřepředu jako pes zahryzlý do jelena a tucet rukou chňapalo a drápalo po tom čemsi neviděném. Tramvajový průvodčí mu nahmátl krk a strhl ho dozadu na zem.

Celý shluk zápasících mužů se zase svalil na hromadu. Obávám se, nejspíš došlo i na zuřivé kopance. Potom se náhle rozlehl divý křik „Smilování, smilování!“ a rychle se ztlumil ve zvuk podobný chroptění.

„Zpátky, vy hlupáci!“ zvolal přídušeně Kempův hlas a všechny ty statné postavy se začaly vehementně odstrkovat dozadu a couvat.

„Je poraněný, povídám vám, ustupte kousek.“

Nastala krátká strkanice, aby se uvolnilo místo, a potom kruh dychtivých tváří uviděl doktora Kempa klečít, jak to vypadalo, na píd' vysoko ve vzduchu a tisknout neviditelné paže k zemi. Za jeho zády svíral strážník neviditelné kotníky.

„Ne, abyste ho pustili!“ zvolal hrozivě hromotlucky kopáč, zdvíhaje zkrvavenou lopatu. „To on dělá jen tak.“

„Nedělá,“ odpověděl doktor Kemp a opatrně nadzdvihl koleno, „a já ho udržím.“ Poškrábaný obličej se mu již začínal zalévat červení; mluvil zastřeně, protože mu krvácel ret. Pustil jednu ruku a zřejmě ohmatával Neviditelnému obličej.

„Ústa má celý mokrá,“ pravil. A pak: „Dobrý bože!“

Zprudka vstal a potom si klekl na zem vedle té neviditelné hmoty. Ozvalo se šoupání, strkání a přešlapování, dupot těžkých nohou, jak přicházeli noví lidé a rozmnožovali tlačenci davu. I z domů vycházeli lidé. Dveře Veselé jedenáctky byly najednou úplně dokořán. Mluvil se velice málo.

Kemp hmatal kolem, jeho ruka zdánlivě projížděla prázdným vzduchem.

„Nedýchá,“ pravil. A pak: „Srdce! Není cítit tep. Jeho bok — ach bože!“

Jakási stařena, která nakukovala pod ramenem hromotlucky kopáče, pronikavě zaječela.

„Koukněte tuhle!“ vykřikla a píchla svým svaštělým prstem do vzduchu.

A když se všichni podívali směrem, kam stařena ukazovala, spatřili slabounký a průhledný obrys ruky, jakoby vytvořený ze skla tak, že bylo možno rozeznat žíly a tepny i kosti a nervy — obrys ruky nehybné a ochablé. A zatímco na ni třestili oči, ruka matněla a kalněla.

„Podívejte!“ zvolal strážník. „Tady se začínají ukazovat zase nohy!“

A tak, počínajíc od rukou a chodidel a postupujíc pomaloučku po údech k hlavním orgánům těla, ponenáhlu pokračovala ona nevidaná a podivuhodná proměna ve viditelnou hmotnou tělesnost.

Bylo to jako pozvolné rozlézáni jedu.

Nejdřív se ukázaly tenoučké bílé vlasečnice, kreslící nejasně šedavý nástin údů, potom sklovité kosti a spleť cév, potom maso a kůže, zprvu jen jako slabounká mlžina, a později rychle houstnoucí do neprůhlednosti. A po malé chvílce již rozeznávali jeho proražený hrudník a ramena i matný obrys zkřiveného a potlučeného obličje.

Když konečně dav uvolnil Kempovi místo, aby se mohl postavit zpříma, leželo před nimi na zemi nahé a ubohé, pohmožděné a zdeptané tělo mladého, asi třicetiletého muže. Vlasy i obočí měl bílé — nikoli zšedlé věkem, nýbrž bělostí albína — a oči červené jako granáty. Ruce měl zaťaté v pěst, oči zeširoka vytřeštěné a v tváři výraz hněvu a zoufalství.

„Zakryjte mu obličej!“ zvolal nějaký muž. „Pro smilování boží, zakryjte ten obličej!“

Kdosi přinesl z Veselé jedenáctky prostěradlo, a když mrtvého zakryli, odnesli ho dovnitř.

A tam tedy, na zchátralé posteli v omšelé, špatně osvětlené ložnici, obklopený davem rozčilených nevědomců, zdeptaný a zkrvavený, zrazený a neželený, skončil v nezměrném neštěstí svou podivnou a strašlivou životní dráhu onen Griffin, který se první ze všeho člověčenstva učinil neviditelným, Griffin, nejnadanější fyzik, jakého kdy svět poznal.

Kapitola 29

EPILOG

Tak se končí příběh o podivném a nešťastném pokusu Neviditelného.

A chcete-li se o něm dovědět víc, musíte si zajít do malé hospůdky poblíž Port Stowu a pohovořit si s šenkýřem. Štít hospůdky je prázdná deska, na níž je namalován pouze klobouk a pár bot a jako nápis titul tohoto příběhu.

Šenkýř je sražený a tělnatý mužíček s válcovitě vyčnělým nosem, ježatou kšticí a růžově flekatou tváří. Pijte štedře a on vám bude štedře vyprávět o všech příhodách, které ho po té době potkaly, a o tom, jak se ho advokáti snažili „vohnout“ o poklad na jeho osobě nalezený.

„Když přišli na to, že nemůžou prokázat, čí které ty peníze jsou, tak ať mě šlak,“ říká, „jestli se ze mě nepokoušeli udělat nálezce pokladu! Copak na nějakýho nálezce pokladu vypadám? A pak mi jeden pán dával zlaták za každý večer, co jsem tu historii vyprávěl ve varieté Empire — prostě jen vypravoval, docela svými slovy — až na jedno!“

A chcete-li proud jeho vzpomínek rázně utnout, vždycky se vám to podaří tím, že se ho zeptáte, jestli v té historii nešlo také o tři rukopisné knihy. Přízná vám, že takové knihy existovaly, a pak vám začne s řečným dušováním vysvětlovat, že kdekdo si myslí, že je má on.

Ale Kristáčka, kdepak, on je nemá. „Ty s sebou odnesl právě ten Neviditelný a schoval je, když jsem mu zdrhl, a nabral to šupito do Port Stowu. To je práce toho doktora Kempa, ten nasadil lidem do hlavy ten nápad, že je mám já.“

A pohrouží se ponenáhlu v zamyšlení, pokradmu vás pozoruje, přerovnává nervózně ty své sklenice a po chvílce pak odejde z výčepu.

Je to starý mládenec — měl odjakživa mládenecké sklony a v domě není jediná ženská osoba. Navenek dbá na zapínání — to se od něho přece očekává — ale v nejdůležitějších delikátnostech, na příklad pokud se týče šlí, se ještě stále přidržuje svých oblíbených provázků.

Vede svou živnost sice bez podnikavosti, ale nesmírně dbá na dekorum. Vyznačuje se pomalými pohyby a je hluboký myslitel. Má však ve vesnici pověst mudrce a důstojně šetrného hospodáře, a co do znalosti jihoanglických silnic by předčil i samotného Cobetta.

V neděli ráno — každou neděli ráno po celý boží rok — kdy se uzavírá před vnějším světem — jakož i každý večer po desáté hodině si z šenkovny odnáší sklenici borovičky, slabounce stříknuté vodou, a uchyluje se do zadního pokoje, kde pak sklenici odloží a zamkne dveře a prohlédne všechny rolety, ba podívá se i pod stůl.

A potom, když se přesvědčil, že je vskutku sám, odemkne skříň a ve skříni truhlu a v té truhle zásuvku, vytáhne odtamtud tři knihy svázané v hnědé kůži a slavnostně je položí doprostřed stolu. Desky jsou ovětralé a zbarvené nádechem plísňové zeleně — poněvadž kdysi spočívaly delší dobu v příkopě — a některé stránky úplně smyla špinavá voda.

Šenkýř se usadí v křesle a pomaloučku si nacpává dlouhou hliněnou dýmku — a kochá se přitom pohledem na ty knihy. Pak si jednu přitáhne k sobě a začne ji prohlížet, převrací v ní listy odpředu i odzadu.

Obočí má stažené a pracně pohybuje rty. „Iks, mrňavá dvojka nad tím nahoře, křížek a nějaký klikyhák. Kristáčka! To ale musel bejt *ňákej* zdělanec!“

Po chvíli si odpočine a opře se zády a mžourá dýmem přes pokoj na věci jiným očím neviditelné. „Hromada tajemství,“ říká si. „Báječnejch tajemství!“

Až se jim jednou dostanu na střívka — *Kristáčka!*

Co udělal von, to bych nedělal — já bych jenom — hm!“

A zabafá z dýmky.

A tak upadne v sen, v onen nehasnoucí, podivuhodný sen svého života. A třebaže Kemp bez ustání slídlil, žádná lidská bytost kromě šenkýře neví, že *tam* jsou ty knihy, v nichž je kromě tuctu jiných podivuhodných tajemství vepsáno i ono ožehavé tajemství neviditelnosti.

A dokud šenkýř neumře, nikdo jiný se o nich také nedoví.